

H A S E K U R A I S U N A

Dương Bảo Ngân dịch

Sói & Chai v!

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

TH-IRISBOOKS
Phong sự để dẫn đầu

IV

Mục lục

Tập 4

Chương I

Chương II

Chương III

Chương IV

Chương V

Chương VI

Chương VII

Lời tác giả

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Tập 4

Nhằm mục tiêu tìm ra quê hương Yoitsu của Hiền giả Sói Holo, chàng thương nhân lưu động Lawrence hướng cuộc hành trình của mình về phía Bắc. Dựa vào thông tin thu thập được từ thị trấn dị giáo Kumersun, hai người bắt đầu cuộc hành trình đến ngôi làng Tereo. Người ta nói rằng linh mục của nhà thờ làng Tereo biết nơi ở của vị tu sĩ chuyên thu thập những câu chuyện về những vị thần dị giáo. Tuy nhiên, khi đến nhà thờ, Lawrence và Holo lại gặp phải cô nàng cọc cằn Elsa. Thêm vào đó, họ lại bị cuốn vào rắc rối của ngôi làng. Liệu hai người có thể tìm thấy manh mối về Yoitsu và an toàn rời khỏi nơi này hay không...

Một câu chuyện huyền huyền đặc biệt, tập 4 của tác phẩm đạt giải bạc tiểu thuyết Dengeki lần thứ 12.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương I

Sáu ngày của chuyến hành trình mùa đông đã khiến cơ thể chàng trai tổn hại nặng nề.

May mắn thay không có trận mưa tuyết nào trút xuống đầu họ, nhưng cái lạnh thì vẫn cắt da cắt thịt.

Núi chân lông mà anh đã mua để chuẩn bị cho chuyến hành trình lúc này trông giống với những tấm phản mềm mại hơn là tấm chăn đắp. Bất cứ thứ gì có thể giúp họ giữ ấm đều được vùi xuống bên dưới.

Và thứ ấm áp nhất trong tất cả, hiển nhiên là một sinh vật sống có dòng máu ấm nóng chảy trong huyết quản, và tuyệt vời hơn khi sinh vật nọ có bộ lông phủ quanh.

Song, có chút phiền toái khi sinh vật đó mở miệng cất lời.

"Tôi vốn đã luôn nhẫn nhịn, nhưng hiện giờ tôi không chịu nổi cảm giác thiệt thòi này nữa rồi."

Trời tờ mờ bắt đầu hửng sáng, cái lạnh tái tê cuối cùng của màn đêm đang ve vuốt bầu má anh, miễn cưỡng không muốn rời đi.

Cơ rét căm rét buốt thường đánh thức anh dậy vào khoảng thời gian này, nhưng anh không tài nào ra khỏi chăn nên sẽ nằm ngấm bầu trời hửng sáng thêm một chút. Song hôm nay, không hiểu sao tâm trạng của người bạn đồng hành lông dày cùng đắp chung chăn với anh cáu bẳn lạ thường.

"Thì tôi đã xin lỗi rồi mà."

"Nếu nói đến lỗi thì đúng, anh là người có lỗi. Tôi đã nghĩ thật tốt khi có thể xoa dịu cái lạnh cho anh dù chỉ một chút. Và anh hãy căng mắt ra mà xem, chí ít thì tôi đủ rộng lượng để không đòi tiền công."

Chàng thanh niên đang nằm ngửa mặt lên trời và vùi mình trong chăn là Kraft Lawrence. Bị day nghiêng, anh lảng mắt về phía bên trái.

Từ năm mười tám tuổi đến nay, đã bảy năm trôi qua dưới cương vị là một thương nhân lưu động, anh tự tin mình có khả năng dẫn dụ hầu hết mọi người ngay cả những kẻ ngang ngược nhất.

Song, một Lawrence như thế lại không thể phản biện bất cứ lời nào khi đối đầu với người bạn đồng hành của mình, kẻ đang nằm nghiêng bên phải anh, xía xói anh bằng những lời cầu nhàu và ánh mắt không chút lễ độ.

Tên của người bạn đồng hành sở hữu đôi mắt màu hổ phách cùng mái tóc màu hạt lanh suôn dài này là Holo.

Đó là một cái tên hiếm khi nghe thấy, nhưng thứ hiếm có ở cô không chỉ dừng ở cái tên.

Vì trên đầu Holo nhú lên một đôi tai thú, từ hông mọc ra một chiếc đuôi sói tuyệt đẹp.

"Nhưng dù thế nào thì cũng có những chuyện anh nên làm và những chuyện không nên làm đúng không?"

Holo không phải là kiểu người sẽ nổi cáu nếu anh lỡ tấn công cô trong lúc đang ngủ, bởi đó là một trong những chuyện dễ được cô cho qua nhất.

Thay vì tức giận, cô sẽ trêu chọc anh đến uất nghẹn, rồi cuối cùng cười

một trận thật đã là xong.

Nhưng Holo vẫn lèm bèm suốt từ nãy tới giờ, bởi anh đã phạm phải tội tà trời khiến cô không thể dung thứ.

Anh đã làm gì? Đó chính là vì quá lạnh, trong vô thức, anh đã vô tình gác chân lên chiếc đuôi yêu quý của Holo. Và tệ hơn nữa, anh đã lỡ quấn theo những sợi lông đuôi dài khi trở mình lúc ngủ.

Đã mấy trăm năm tuổi đời, luôn tự xưng mình là Hiền giả sói, thường được người đời tung hô là thần thánh - dù cô rất ghét điều này, nhưng Holo đã phải rít lên tiếng thét bi thương như một bé gái, ắt hẳn nỗi đau cô hứng chịu phải rất tương xứng.

Tuy nhiên, Lawrence cho rằng đó là chuyện không thể kiểm soát vì suy cho cùng thì khi ấy anh đang ngủ mà.

Vậy mà đến giờ Holo vẫn tiếp tục ỉ ôi, mặc dù cô đã lập tức dấm hai cái vào mặt anh khi anh lỡ quấn lông và chà chân soàn soạt lên đuôi cô.

Anh cảm thấy hình phạt đó đã quá đủ để cô tha lỗi cho mình rồi.

"Đồng ý là khi mới ngủ dậy còn ngái ngủ nên lúc bước đi có thể sẽ đạp lên chân ai đó. Nhưng đến ngủ mà cũng thế là sao! Chiếc đuôi này là niềm tự hào của tôi! Nó là bằng chứng duy nhất chứng tỏ tôi là chính tôi!"

Bản thân chiếc đuôi không hề hấn gì, nhưng một số cọng lông đã bị đứt mất.

Dường như Holo điên tiết lên vì thương xót chỗ lông bị đứt ra hơn là vì đau.

Tệ hơn nữa, trước khi dẫn đến tình trạng đứt lông, Lawrence hình như đã

dùng đuôi của Holo lót chân, khiến lông đuôi của cô bị cán dẹp lép.

Sửng sốt nhìn chiếc đuôi đáng thương của mình trong chốc lát, Holo bầu chặt lấy cơ thể Lawrence - người lúc này nhận ra tình hình đã xấu đi, cố gắng thoát khỏi chiếc chăn mà cả hai cùng đắp chung, còn cô thì tiếp tục tròng chữi bởi liên hoàn.

Khi tức giận, thông thường người ta sẽ có những phản ứng như đối xử lạnh lùng và tàn nhẫn hoặc đấu tay đôi, nhưng cách trả đũa của Holo đặc biệt hiệu quả.

Nói gì thì nói nhưng cùng quần chung chăn với Holo sẽ ấm hơn, và lúc này bình minh đang lên, cơ thể anh đã quá rữ rượi sau nhiều ngày đường theo lịch trình chuyển du hành mùa đông.

Chẳng ngạc nhiên nếu anh bắt đầu ngủ thiếp đi khi Holo cứ tiếp tục lải nhải quở trách và không cho phép anh biện luận.

Đương nhiên nếu anh dám gà gât, Holo sẽ còn chỉ trích gay gắt hơn nữa.

Hệt như tra tấn.

"Thiệt tình..."

Buổi tra tấn kéo dài triền miên cho đến tận lúc Holo mệt lả người vì giận và bắt đầu thiếp dần vào cõi mộng.

Hiển nhiên Lawrence biết chọc giận Holo là rất đáng sợ, nhưng anh không ngờ nỗi sợ mà cô gieo rắc lại có muôn hình vạn trạng. Sau khi hứng chịu cơn thịnh nộ rất sống động mà anh chả muốn biết chút nào nhưng vẫn phải chứng kiến ấy, Lawrence thúc xe ngựa đi tiếp.

Chữi bởi anh xong mệt mỏi, Holo cướp trợn mắt chần rồi quần quanh

người như một con sâu bướm và say giấc nồng.

Song, cô không ngủ trên sàn xe ngựa mà nằm ngang trên ghế xà ích và gối đầu lên đùi anh.

Chỉ duy nhất lúc ngủ, khuôn mặt Holo trông mới đáng yêu và hiền lành, nhưng chính tại thời điểm cô hành xử thế này, khả năng tính toán cao độ của cô mới lên đến mức hải hùng.

Nếu Holo nhe nanh, anh có thể phục kích để bào chữa; còn nếu cô phớt lờ thì anh lại có cơ hội đáp trả.

Nhưng khi cô nàng khăng khăng gối đầu lên đùi anh, vị thế của Lawrence đã đơn phương xấu đi.

Anh không thể tức giận cũng không thể làm lơ, càng không thể cứng lòng, nhất là khi cô vùi vỉnh gì đó như đồ ăn, anh không thể từ chối.

Vì dựa vào những gì đang diễn ra, Holo đang tuyên bố hòa giải.

Mặt trời đã lên khá cao, không khí của buổi sớm tinh mơ cũng đã dịu đi ít nhiều, nhưng làn hơi phả ra từ miệng Lawrence lại có phần nặng nhọc.

Tuy biết trong tương lai, anh cần chú ý đến chiếc đuôi của Holo, nhưng trong tình trạng vô gia cư giữa mùa đông rét buốt hiện tại, sức cảm dỗ từ bộ lông ấm áp đó thật khó cưỡng.

Con phải làm sao đây? Nếu thần linh thực sự tồn tại anh sẽ lập tức hỏi ngài như thế.

Lịch trình của buổi sáng cam lạng kết thúc nhanh hơn anh dự tưởng.

Chẳng lướt qua ai suốt cả chặng đường dài nên Lawrence định ninh điểm đến vẫn còn xa lắm, nhưng ngay khi họ vượt qua ngọn đồi lúp xúp phía

trước, một thị trấn hiện ra trong tầm mắt anh.

Anh chưa từng đặt chân đến đây nên không có bất kỳ trực giác phương hướng nào về nó.

Đây là khu vực nằm gần chệch về hướng Đông từ trung tâm của Ploania, một đất nước rộng lớn nơi dân dị giáo và chính giáo cùng sinh sống. Chính vì điểm đó nên Lawrence không rõ tầm quan trọng về mặt quân sự của khu vực này ra sao, nhưng anh biết nó không hấp dẫn về mặt trao đổi buôn bán với dân lưu động như anh.

Vậy thì vì cớ gì Lawrence lại đến đây? Không cần nói cũng biết đó là vì Holo, cô tiểu quý đang say giấc gôi đầu trên đùi anh.

Vốn dĩ, lý do mà anh cùng đồng hành khắp đó đây với Holo là để dẫn đường cho cô về với cố hương.

Song, bởi đã mấy trăm năm trôi qua kể từ ngày Holo rời đi và đến một nơi xa rất xa quê nhà, nên những chi tiết về con đường trở về cùng nơi chốn và kí ức của cô đã phai mờ ít nhiều. Hơn nữa, chừng đó thời gian trôi qua đã quá đủ để thế giới có những biến chuyển lớn, vậy nên Holo mới mong muốn góp nhặt dù chỉ chút ít tin tức liên quan tới nơi chôn nhau cắt rốn của mình.

Và khao khát ấy còn bùng cháy mãnh liệt hơn khi cô nghe thấy quê hương Yoitsu của mình đã bị phá hủy.

Khoảng sáu ngày trước, tại thị trấn dị giáo Kumersun, họ đã gặp Diana, một nữ tu chuyên sưu tầm những câu chuyện cổ xưa để hỏi chuyện về Yoitsu. Diana có giới thiệu cho họ một vị tu sĩ khác chuyên về mảng thần thoại dị giáo.

Nhưng tu viện nơi vị tu sĩ nọ trú ẩn lại nằm tại một vùng khá xa xôi hẻo lánh và chỉ có linh mục ở thị trấn Tereo mới biết vị trí của nơi ấy.

Tuy nhiên, không có mấy ai biết đường đi đến thị trấn Tereo, thành ra họ phải tạt vào một thị trấn có tên Enberch trước để hỏi đường đến nơi đó.

Lúc này, cuối cùng thì cả hai cũng đã sắp đến Enberch.

"Tôi muốn ăn bánh ngọt."

Holo cựa mình tỉnh giấc ngay khi họ vừa đến trước trạm kiểm soát vào thị trấn, và đó là câu đầu tiên cô thốt ra.

"Nói là bánh ngọt chứ thiệt ra món mà tôi muốn ăn là bánh mì lúa mì ý."

Món bánh mà cô đang vò vĩnh thật sự rất là đắt đỏ.

Song, Lawrence không có quyền từ chối.

Hơn nữa, vì không biết địa phương này có nhu yếu phẩm thế nào nên trước khi tiến lên phương Bắc, Lawrence đã mua một ít lúa mì từ chàng bán lúa Mark, một người bạn mà anh đã mắc nợ tại Kumersun. Nhưng loại lương thực mà anh lựa chọn để dành ăn dần trong chuyến đi của họ là món bánh mì đen đắng.

Quyết định keo kiệt ấy của anh đã bị Holo móc mĩa suốt cả hành trình.

Cứ nghĩ đến số bánh mì lúa mì căng phồng, thơm ngon thượng hạng mà Holo đòi hỏi là Lawrence không khỏi cảm thấy ủ ê trong lòng.

"Nhưng phải bán được hàng trước đã nhé."

"Ờ, chuyện đó thì không thành vấn đề."

Lawrence có cảm giác mình giống hệt một người hầu cận của Holo, trong khi chính cô mới là người cầu khẩn anh dẫn đường cho mình về với quê nhà.

Dường như đọc được nội tâm của Lawrence, Holo vừa phe phẩy chiếc đuôi bên dưới lớp áo choàng vừa nói một cách xác láo.

"Chiếc đuôi đáng yêu của tôi đã bị lột dưới chân anh. Nhưng tôi chẳng việc gì phải lột anh dưới móng tôi cả, chẳng đáng."

Anh dự kiến Holo sẽ lải nhải chuyện này ít lâu nữa, nhưng cách nói này chứng tỏ cô đã trút được kha khá bức tức trong lòng.

Lawrence thầm thở phào nhẹ nhõm và đánh xe về hướng cửa hàng ngũ cốc.

Vì, thị trấn Enberch đúng là một vùng đất xa xôi hẻo lánh, nhưng dường như nó là trung tâm giao dịch ở vùng này nên cũng nhộn nhịp theo cách riêng.

Có vẻ Lawrence và Holo chỉ tình cờ tiếp cận thị trấn từ con đường hiểm người qua lại.

Những mặt hàng như rau củ quả, hạt ngũ cốc và gia súc - dường như được vận chuyển từ các ngôi làng lân cận, được bày ra tại khu trung tâm thị trấn, người mua lẫn người bán chen chúc nhau.

Đối diện với quảng trường thị trấn là một nhà thờ lớn luôn mở cửa để phục vụ hàng ngàn khách vãng lai, lượng người ra vào cầu nguyện và cúng tế với tần suất ổn định.

Enberch tạo cho người ta cảm giác là một thị trấn miền quê có ở bất kì nơi đâu.

Sau khi hỏi thăm tại trạm kiểm soát, Lawrence biết được thương hội Riendott là nơi giao dịch ngũ cốc lớn nhất thị trấn.

Đây cũng chỉ là một hàng ngũ cốt tằm thường nhưng lại cố khoe mẽ nâng danh thành thương hội nên dù nghe sao thì Lawrence cũng thấy quê mùa.

Thương hội Riendott tọa lạc tại rìa phía Bắc của quảng trường, nằm bên phải của con đường sạch đẹp, với dinh cơ là một cửa hàng lớn cùng bãi đỗ xe ngựa hoành tráng. Lawrence hiểu tại sao doanh nghiệp này lại muốn thể hiện danh tiếng của mình.

Số lúa mì mà anh đã mua tại Kumersun có giá trị xấp xỉ ba trăm đồng bạc trenni.

Một nửa trong số đó chỉ được tuốt ra và nằm nguyên ở dạng hạt, nửa còn lại là bột mịn đã được xay nhuyễn và sàng lọc cẩn thận.

Vùng đất càng lạnh bao nhiêu thì việc gieo trồng lúa mì càng trở nên khó khăn bấy nhiêu, do đó càng đi về phía Bắc giá trị của nó càng tăng cao.

Tuy nhiên, lúa mì sẽ lập tức hỏng nếu bị dầm mưa vài ngày liền trong chuyến đi, và trong bất kì trường hợp nào, một loại thực phẩm sử dụng hàng ngày có giá quá cao sẽ rất khó tìm được người mua.

Dẫu vậy, Lawrence vẫn quyết định vận chuyển lúa mì, bởi là một thương nhân lưu động với tư tưởng bủn xỉn đặc trưng, anh ghét rong ruổi với toa xe trống không.

Và cũng bởi sau khi thu được món hời lớn tại Kumersun, anh tự nhủ với mình nên dè dặt lại dù lòng ham muốn rất nhiều.

Dù sao thì Lawrence có cảm giác một thị trấn với quy mô cỡ Enberch ắt hẳn sẽ có vài nhà quý tộc và Giáo hội giàu có, nên thương hội sẽ sẵn sàng thu mua giúp anh.

Đó là chủ kiến của Lawrence.

"Xin chào ngài, xin hỏi đây là lúa mì phải không?"

Đích thân Riendott, chủ thương hội xuất hiện để đón tiếp Lawrence, có lẽ vì xe hàng của anh chất đầy lúa mì. Riendott là một người đàn ông phốp pháp mang lại ấn tượng giống một tay hàng thịt hơn là hàng ngũ cốc, và khuôn mặt ông hơi bối rối khi đưa ra câu hỏi vừa rồi.

"Vâng, chính xác thì một nửa là bột, một nửa là hạt, có cả giấy chứng nhận chất lượng đi kèm nữa."

"Tôi hiểu rồi. Công nhận loại này nếu nhào kỹ rồi nướng lên sẽ cho ra món bánh mì tuyệt hảo lắm. Nhưng năm nay lúa mạch đen được mùa bội thu quá. Tôi hiện không có dư để cáng đáng thêm phần lúa mì này."

Quả thật những bao tải nhét đầy lúa mạch đang chất cao như núi trên bãi đồ rộng rãi, và những tấm thẻ có lẽ mô tả điểm bán được viết nguệch ngoạc bằng phấn đang treo thành hàng trên tường.

"Nhưng về phần mình, tôi thấy lúa mì mang lại lợi nhuận rất khá. Nếu có thể, tôi muốn được phép thu mua, nhưng lại không có quỹ dự phòng trong tay..."

Cổ lễ chủ hàng ngũ cốc thực lòng cho rằng nếu có mua bán thì lúa mạch đen - món hàng chắc chắn bán được - vẫn quan trọng với ông hơn là lúa mì, loại hàng dành cho đối tượng giàu có tính khí thất thường, chẳng biết sẽ mua hay không.

Mối quan hệ cá nhân rất quan trọng trong kinh doanh, đặc biệt là ở vùng sâu vùng xa. Để không bị một người thương lái cản trở công việc buôn bán nhỏ lẻ, chủ hàng ngũ cốc phải trân trọng những người nông dân mang lúa mạch đến hàng năm.

"Nhân tiện, tôi nhận thấy ngài là một thương nhân lưu động, phải chăng

lần này ngài đến là để phát triển tuyến đường buôn bán mới?"

"À không, tôi chỉ tiện thể làm một vụ buôn bán trên đường thôi."

"Ra vậy. Nhân tiện thì xin hỏi điểm đến của ngài là đâu?"

"Tôi dự định đến Lenos, nhưng có một nơi tôi muốn ghé chân trước."

Riendott bỗng chớp mắt vài cái.

Lenos là một thị trấn xa xôi hướng về phương Bắc nhưng Riendott - người xây dựng một cửa hàng với danh tiếng là thương hội dù chỉ cỡ hàng ngũ cốc - không thể nào không biết đến nó.

"Nơi đó lại còn xa hơn cả nơi đây..."

Và như dự tính, ông thốt lên câu mang âm hưởng như thể nơi đáng để thương nhân dừng chân tại vùng này, cùng lắm chỉ có Enberch mà thôi.

"Tôi định dừng chân tại Tereo trước."

Riendott kinh ngạc ra mặt trước câu trả lời của Lawrence.

"Ôi, nơi đó nữa ư? Xin mạn phép hỏi ngài có việc gì tại Tereo vậy?"

"Tôi có chút việc với nhà thờ tại Tereo. À, xin để việc thương lượng sang một bên, cho hỏi ngài có biết đường đến Tereo không?"

Ánh mắt Riendott bơi trong không trung một lúc như thể đây là lần đầu tiên ông nghe thấy giá tốt cho món hàng định bán, sau đó ông đáp. "Chỉ có một lối duy nhất dẫn đến nơi đấy và nó không có ngã rẽ nên ngài không phải lo lắng chuyện lạc đường. Di chuyển bằng xe ngựa có lẽ sẽ mất tầm nửa ngày. Nhưng tôi báo trước con đường hơi xấu đấy nhé."

Có lẽ anh đã hỏi một câu kì quặc ngoài dự tưởng của Riendott. Và chắc hẳn chẳng có gì ở Tereo đáng để một thương nhân lưu tâm.

Sau khi trả lời xong, Riendott ậm ừ vài tiếng trong họng và lom lom nhìn toa hàng của Lawrence.

"Trên đường về, ngài có dự tính ghé lại nơi đây không?"

"Rất tiếc, tôi sẽ về bằng con đường khác."

Chủ hàng ngũ cốc có lẽ đã tính tới chuyện mua nợ nếu anh ghé lại Enberch trên đường về.

Tuy nhiên, Lawrence không có ý định thiết lập lộ trình buôn bán tại vùng này.

"Ra vậy... Thế thì thật không may nhưng lần này chúng ta không có duyên rồi..."

Khuôn mặt Riendott méo xệch trông thực sự cay cú, nhưng vẻ mặt đó có lẽ phân nửa là diễn kịch.

Mua lô lúa mì đắt tiền từ một vị khách chỉ tạt ngang trong lộ trình du hành là một canh bạc khá nguy hiểm.

Lô hàng có thể bị trộn lẫn với những loại bột ngũ cốc khác, và dù khi kiểm tra bằng mắt thường trông bột có tốt đến mấy sau khi nướng lên thành bánh, chất lượng xấu có thể mới lộ ra rõ ràng.

Nếu mua chịu, chủ hàng ngũ cốc có thể hoãn thanh toán một thời gian, giả dụ chất lượng có xấu đi nữa, ông cũng có rất nhiều cách xử lý như lừa bán cho những quý tộc miền quê ở vùng xa xôi nào đó.

Tuy nhiên, Lawrence không có nhu cầu phải bán ngay lập tức.

Bởi đã không có duyên, anh bắt tay từ biệt Riendott.

"Quả thật cách nhanh nhất để bán lúa mì không phải ở dạng bột, mà là ở dạng bánh mì nướng."

Chỉ cần một miếng cắn là biết ngay chất lượng ra sao. Hương vị có tác động mạnh hơn hẳn một bài diễn văn dài dòng về chất lượng bột. Người ta gọi cái này là trăm nghe không bằng một thấy.

"Hahaha. Thương nhân chúng ta ai ai cũng nghĩ thế cả. Nhưng suy nghĩ này sẽ trở thành mồi lửa thối bùng tranh cãi với bên hàng bánh mất thôi."

"Lò bánh ở đây cũng 'cứng' nhỉ?"

"Cứng lắm luôn ấy. Ngoài lò bánh ra, nếu hàng nào dám nướng bánh để bán, họ sẽ mang cây cán bột bằng đá chạy tới đấy nhé".

Thương nhân phụ trách việc mua bán nguyên liệu, lò bánh mì thì chuyên làm bánh. Sự phân chia lao động này có ở bất cứ đâu trên thế giới, và câu chuyện đùa như vừa rồi cũng rất hay xảy ra.

Trên thực tế, nếu thương nhân đảm nhận toàn bộ từ khâu mua lúa đến khâu sản xuất bánh mì để bán thì lợi nhuận thu về sẽ rất lớn.

Số người liên quan từ lúc thu hoạch lúa đến lúc thành bánh khá nhiều khê.

"Vậy thì, nếu Chúa lại dẫn lối!"

"Vâng, khi đó nhất định hãy chiếu cố cho thương hội chúng tôi."

Đáp lại câu chào của Riendott bằng một nụ cười xã giao cùng cái gật đầu, Lawrence và Holo rời đi để thương hội lại phía sau.

Mặc dù khá tiếc nuối vì không bán được chỗ lúa mì, nhưng điều làm Lawrence bận tâm hơn tất cả chính là sự im lặng đáng ngại của Holo.

"Lần này cô kiệm lời nhỉ?"

Lawrence nhẹ nhàng hỏi nhưng Holo chẳng buồn trả lời. Một chốc sau cô chợt cất tiếng.

"Anh nè, ông chủ đó bảo là đến Tereo cách nửa ngày đường à?"

"Hử? À, đúng rồi."

"Nếu giờ khởi hành liền chắc chúng ta sẽ đến nơi trước khi chiều buông đổ."

Trước giọng điệu mạnh mẽ lạ thường của Holo, Lawrence ngồi thẳng lưng và gật đầu.

"Nhưng nghỉ ngơi một chút chẳng phải tốt hơn sao? Cô chắc cũng đang mệt mà?"

"Nếu cần nghỉ ngơi thì đến Tereo rồi nghỉ luôn một thể. Nếu được, tôi muốn khởi hành sớm."

Lawrence cuối cùng cũng nhận ra lý do cho giọng điệu ngoan cố bất thường của cô.

Dù Holo hầu như không thể hiện ra lời nói hay thái độ, nhưng rõ ràng cô muốn nhanh chóng gặp mặt vị tu sĩ chuyên sưu tầm những câu chuyện thần thoại dị giáo kia càng sớm càng tốt.

Holo rất ương bướng và có niềm kiêu hãnh ở những điểm kì lạ.

Có lẽ cô xem việc hối thúc Lawrence nhanh chóng khởi hành như một

đứa trẻ vùi vùi là nỗi sợ nhọc lớn với mình.

Song, khi đi đến đã quá gần kề, dường như ngọn lửa khao khát mà cô đã cố nén xuống tận đáy lòng lại bùng cháy.

Không nghi ngờ gì, Holo chắc chắn cũng đang rất mệt mỏi thế nhưng cô vẫn thúc giục anh, điều đó chứng tỏ ham muốn được biết thêm thông tin của cô mạnh mẽ đến nhường nào.

"Tôi hiểu rồi. Vậy hãy ăn một bữa cơm nóng rồi đi tiếp nhé. Chỉ vậy thôi được chứ?"

Và khi Lawrence nói như thế, Holo đột nhiên ngậy người rồi đáp.

"Chuyện đó đương nhiên, còn phải hỏi sao?"

Khuôn miệng Lawrence bỗng chốc chuyển thành một nụ cười đau khổ, và đó cũng lại là chuyện hiển nhiên với anh.

Khi khung cảnh nhẹ nhàng trước mắt tưởng chừng như sẽ không bao giờ kết thúc thì cảnh sắc liền biến chuyển sang một dạng địa hình như được tạo ra bởi bàn tay Chúa trời.

Địa hình nhấp nhô như thế bột bánh mì bị nhào quá mức rơi bẹp xuống đất rồi chồng lên nhau thành nhiều lớp; một dòng sông chảy qua rãnh giữa những ụ đất; những khu rừng tụ tập khắp đó đây với hàng lớp cây mọc dày đặc chen chúc nhau.

Chiếc xe ngựa chở hai người phát ra những âm thanh lộc cộc, lăn bánh trên con đường men theo dòng sông nhỏ.

Holo vẫn đang ngủ mê mệt. Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô khiến anh tự nhủ lẽ ra nên ép cô nghỉ ngơi tại Enberch.

Từ khuya đêm qua cho đến bình minh, cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông khiến giấc ngủ chập chờn làm Holo tỉnh giấc hết lần này đến lần khác. Đường như ngay cả một con sói tự hào với thể lực không địch thủ, khi ở trong hình dạng thiếu nữ cũng chỉ mang sức lực của thiếu nữ mà thôi.

Một chuyến hành trình dài chẳng mang lại gì ngoài khó khăn cho Holo.

Cô tựa người vào Lawrence ngủ. Không hiểu sao khi nhắm nhìn khuôn mặt Holo lúc này, anh có cảm giác cô hoàn toàn kiệt sức.

Anh suy xét đến việc xin tá túc một thời gian ngắn khi đến tu viện.

Tuy nhiên, Holo có thể sẽ khó chịu vì chất lượng nơi nghỉ ngơi sẽ không được như mong đợi. Trong lúc cân nhắc đến vấn đề đó, Lawrence nhận thấy bề rộng của con sông đã bắt đầu thay đổi một chút.

Con sông nhỏ chảy lượn như uốn quanh con dốc bên phải nên anh không nhìn thấy điểm đến của nó. Dù vậy lưu vực sông đang dần mở rộng, và anh biết rõ điều đó nhờ quan sát thấy dòng chảy đã trở nên chậm hơn.

Và một âm thanh đặc trưng dội đến tai Lawrence.

Anh biết ngay thứ gì đang chờ đợi họ phía trước.

Holo với đôi tai thính của chó sói, dù đang ngủ vẫn nghe thấy âm thanh ở phía trước con đường, sau khi cọ cọ khuôn mặt cho tỉnh ngủ, cô ló đầu ra khỏi chiếc áo choàng.

Có vẻ như họ đã đến rất gần thị trấn Tereo.

Cuối cùng, khi dòng chảy dừng lại tạo thành một cái ao nhỏ, một bánh xe nước ẩm cúng hiện ra ở đích đến của chiếc xe ngựa.

"Nếu bánh xe nước ở đây thì chúng ta sắp đến nơi rồi đấy."

Ở nơi có lượng nước ít ỏi, người ta sẽ tích trữ nước rồi sử dụng sự khác biệt về cao độ của bề mặt nước để vận hành bánh xe nước.

Vốn dĩ vì thiếu nước nên vòng quay của bánh xe nước có giới hạn, nhưng mùa thu hoạch cũng đã kết thúc nên thời điểm mà mọi người đứng xếp hàng trước nhà cối xay đã qua từ lâu. Những ai có ý định xay ngũ cốc ngay sau khi thu hoạch từng xếp thành hàng dài tại đây.

Lúc này, ngôi nhà cối xay bé nhỏ màu rêu sẫm đứng chơ vơ trông thật cô đơn.

Khi Lawrence đến đủ gần để trông thấy những vân gỗ trên bức tường của ngôi nhà, thì bất chợt có một cái bóng nhảy vọt ra từ bên trong.

Hoảng hốt, anh giật ngược dây cương khiến chú ngựa kéo xe buông một tiếng hí bất mãn, lắc đầu từ bên này sang bên kia rồi mới dừng lại.

Cái bóng vừa bay ra đó là một chàng trai tay áo xắn lên bất chấp cái giá lạnh của thời tiết, bột phủ trắng xóa đến tận khuỷu tay.

"Oaa! Xin lỗi, xin lỗi. Này, anh là khách du hành hả?" Trước khi Lawrence kịp thúc ngựa đi tiếp và cảm rầm vài câu thì cậu trai đã vòng ra trước đầu xe anh.

"... Nếu cậu cho rằng tôi là khách du hành thì vâng, tôi là khách du hành. Còn cậu?"

Dù là một cậu nhóc, nhưng chàng trai này khác hẳn Amati, tay thương nhân buôn cá đã cạnh tranh với Lawrence tại phiên chợ cách đây một tuần. Dẫu cơ thể cậu hơi mảnh khảnh, nhưng vóc người cân đối chứng tỏ đã quen với việc lao động chân tay. Chiều cao có lẽ cũng ngang ngửa Lawrence. Với mái tóc cùng đôi mắt đen láy rất phổ biến tại phương Bắc, ánh nhìn của cậu

có sức mạnh tựa búa rìu hơn là cung tên. Song do lấm tấm bột nên phần lớn những sợi tóc của cậu đã chuyển sang một màu khá khôi hài.

Hỏi một người vừa bước ra khỏi nhà cối xay với bột phủ trắng người là ai chẳng khác nào hỏi một hàng bày bánh mì là cửa hàng gì.

"Haha, như anh thấy đấy, tôi là thợ xay bột. Thế, anh đến từ đâu? Anh không phải là dân Enberch đúng không?"

Với nụ cười vô lo trên gương mặt, Lawrence xét thấy cậu chàng còn khá trẻ con.

Trong khi đoán chừng chàng trai nhỏ hơn mình tầm sáu, bảy tuổi, Lawrence bỗng nâng cao cảnh giác sợ rằng cậu chàng sẽ bị Holo hớp hồn, rồi gây ra nhiều phiền toái cho anh.

"Nhân tiện tôi cũng có chuyện muốn hỏi. Từ đây đến thị trấn Tereo còn bao xa?"

"Thị trấn... Tereo á?"

Sau khi ngần người trước câu hỏi của Lawrence, cậu trai cười toe toét.

"Nếu Tereo là thị trấn, thì Enberch chắc thành thủ đô của một vương quốc rồi quá. Tôi không biết anh có việc gì ở Tereo, nhưng nó chỉ cỡ ngôi làng nhỏ xíu thôi. Nhìn cái nhà xay bột này là anh hiểu rồi chứ gì?"

Dù có thoáng ngỡ ngàng với câu trả lời của chàng trai, nhưng Lawrence chợt nhớ ra Diana, người đã cho anh biết thông tin về Tereo, cũng chẳng phải người phàm và dường như cũng đã hằng trăm năm tuổi giống Holo.

Dù bây giờ Tereo chỉ là một ngôi làng, nhưng rất có khả năng ngày xưa nó là một thị trấn lớn nhất vùng này. Chuyện đó quả thật không hiếm.

Lawrence gật đầu và đặt câu hỏi một lần nữa: "Thế, đi mất bao lâu?".

"Sắp đến rồi, về phía đó. Nhưng nó chẳng có hàng rào hoành tráng nào bao quanh đâu. Cũng có thể nói anh đã ở trong địa phận của Tereo rồi đấy."

"Ra vậy. Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu."

Cậu ta có vẻ như sẽ tiếp tục huyền thuyên nếu Lawrence cứ để kệ như vậy.

Anh nói ngắn gọn rồi rục rịch điều khiển ngựa để vòng qua chàng thiếu niên, nhưng chàng trai lập tức hốt hoảng và ngăn lại.

"C-chà chà. Không cần phải vội vã như thế. Đúng không, người khách lữ hành?"

Cậu nhóc dang rộng hai tay chặn đường, lại thêm con đường cũng không phải loại rộng lớn khiến Lawrence không tài nào đánh xe chen qua.

Nếu anh cố ép đầu ép mũi đi bằng được thì có lẽ cũng không gặp mấy khó khăn, nhưng chẳng may làm cậu nhóc bị thương, anh sẽ để lại ấn tượng xấu cho dân làng Tereo trong lần đầu ghé qua.

Lawrence thở dài thườn thượt rồi đánh tiếng "Cậu cần gì à?"

"À-à... Nói cần thì... À, đ-đúng rồi, bạn đồng hành của anh có vẻ là một mỹ nhân đấy nhỉ?"

Vẫn cúi đầu trùm mũ và ngồi yên từ nãy tới giờ, Holo nhích nhẹ chiếc đuôi bên dưới tấm chăn lông thay cho nụ cười vui sướng.

Dạo gần đây Lawrence thực lòng chán ngáy với nỗi lo bị vướng vào rắc rối hơn là cảm thấy may mắn khi đồng hành chung với Holo.

"Cô ấy là nữ tu đang trong chuyến hành hương. Sao, đã được chưa? Chỉ có người thu thuế mới được chặn đường của một thương nhân thôi đấy."

"N-Nữ tu?"

Và rồi cậu chàng rõ ràng ngạc nhiên ra mặt trước hai chữ không ngờ tới.

Tại Enberch có một nhà thờ nguy nga nằm giữa lòng thị trấn, nên dù sao cũng khó có chuyện một ngôi làng dù nhỏ bé như Tereo lại thuộc về dân dị giáo. Vì ngay cả khi nằm ở phía Bắc Ploania, một ngôi làng dị giáo cần phòng thủ đáng kể để chống lại thành trì Giáo hội lân cận như Enberch.

Hơn nữa, Lawrence chắc chắn có nhà thờ tại Tereo. Vậy thì tại sao cậu nhóc lại ngạc nhiên đến vậy?

Cậu thanh niên dường như tinh mắt nhận ra Lawrence đang trong một thoáng suy tư.

Có vẻ cậu trai để ý đến anh hơn hẳn Holo.

"Tôi hiểu rồi, anh khách lễ hành. Tôi sẽ không ngăn đường anh nữa. Nhưng xin hãy nghe lời tôi. Anh tốt nhất đừng dẫn theo một nữ tu vào Tereo."

"Ồ..."

Trong mắt Lawrence, chàng trai không có vẻ gì là nói đùa.

Để chắc chắn, anh huých nhẹ vào chân Holo bên dưới tấm chăn, và cô lập tức gật nhẹ đầu đồng ý bên dưới lớp mũ áo choàng.

"Vì lý do gì? Chúng tôi có việc đến nhà thờ của Tereo. Nếu có nhà thờ thì không lý gì nữ tu lại không được phép lai vãng. Hay là..."

"K-Không, có nhà thờ chứ. Lý do? Lý do là... nói sao nhỉ, ở đó đang có xung đột. Với những tay rất cáu bẳn của Giáo hội ở Enberch."

Nét mặt chàng trai lập tức đanh lại, ánh mắt sáng quắc như một tên lính đánh thuê non trẻ.

Hơi sững người trước ý chí thù địch sắc bén của chàng trai, nhưng Lawrence nhanh chóng nhớ ra cậu nhóc chỉ là một tên xay bột.

"Là thế đó. Nói sao nhỉ, một nữ tu đến Tereo vào thời điểm này có thể sẽ hơi rắc rối đúng không? Vậy nên tôi mới khuyên anh không nên đi."

Dù đã nhanh chóng rút lại ánh mắt thù địch và thay bằng nét mặt dễ mến, nhưng yêu cầu của cậu ta vẫn có chút kì quặc.

Tuy vậy, xét thấy cậu trai không có ý đồ xấu khi cảnh báo như thế, thành thử ra Lawrence không hỏi dồn thêm nữa.

"Vậy à? Chà, tôi sẽ lưu tâm. Không lẽ nào có chuyện chúng tôi bị tấn công giữa đường đúng không?"

"Chuyện đó... không có đâu, tôi nghĩ vậy..."

"Cảm ơn. Tôi sẽ nhớ lời cậu. Giả sử cô ấy không ăn mặc như nữ tu thì không ai để ý đâu nhỉ?"

Cậu trai thở phào, gật đầu vô tư lự.

"Làm thế có ích rất nhiều đấy."

Lời nhắc nhở của chàng trai dành cho Lawrence chẳng biết từ lúc nào lại trở thành lời khẩn cầu. Có lẽ đây là điều chàng trai thực sự mong muốn.

"Nhưng mà anh có việc gì với nhà thờ vậy?"

"Tôi đến hỏi đường."

"Hỏi đường?"

Chàng trai gãi má sồn sột, nét mặt mơ hồ.

"Hmm... Ra là vậy, thế anh không phải đến buôn bán sao? Anh là thương nhân lưu động đúng không?"

"Còn cậu là thợ xay bột, đúng không?"

Cậu chàng cười toe toét như thể bị búng vào đầu mũi, sau đó lập tức nhún vai tỏ vẻ tiếc nuối.

"Chắc, tôi những tưởng sẽ giúp ích được gì nếu anh đến mua bán cơ chứ."

"Đến lúc cần tôi sẽ nhờ cậu giúp đỡ. Được chưa?"

Chàng trai có vẻ vẫn còn muốn nói thêm, nhưng dường như chẳng tìm ra đầu mối kết nối mạch câu chuyện nên đành gật nhẹ rồi tránh đường.

Và cậu trao cho Lawrence ánh nhìn đầy vẻ cầu khẩn. Nhưng Lawrence biết cậu không phải định xin khoản phí thông tin.

Anh buông dây cương, chìa tay và nhìn thẳng vào mắt chàng thanh niên, cố gắng nói chậm rãi.

"Tên tôi là Kraft Lawrence. Tên của cậu là...?"

Trong một khoảnh khắc, một nụ cười tươi như hoa nở trên khuôn mặt chàng thanh niên, cậu ghé đến gần ghé xà ích.

"Evan! Gyoam Evan!"

"Evan. Hiểu rồi. Tôi sẽ nhớ tên cậu."

"Vâng! Xin hãy nhớ kĩ cho!"

Evan siết chặt lấy tay Lawrence, đáp bằng âm lượng sắp sửa làm cho chú ngựa vốn nhạy cảm với tiếng động lớn hí lên lồng lộn.

"Khi nào về xin hãy ghé qua chỗ tôi nhé!"

Cậu chàng hét to sau khi bước ra xa chú ngựa và đứng trước cửa vào nhà cối xay.

Chàng thanh niên đứng đó, phía trước ngôi nhà cối xay nước đen ngòm, người lấm lem bột phủ trắng xóa.

Bóng dáng cậu dõi theo họ một cách miễn cưỡng trông sao mà cô đơn lạ thường

Và khi Lawrence đang lưỡng lự thì Holo đã quay lại vẫy vẫy bàn tay bé xíu chào tạm biệt, Evan nhún vai như thể kinh ngạc rồi mau chóng bật cười sáng khoái, huơ cả hai tay nhiệt tình đáp lại.

Nó giống khung cảnh một chàng trai vui sướng vì tìm thấy người bạn hữu duyên hơn là một cậu trai trẻ hạnh phúc vì được người đẹp vẫy chào.

Con đường hướng về bên phải, chầm chậm bẻ cong, nên bóng ngôi nhà cối xay của Evan nhanh chóng mất hút khỏi tầm mắt; chỉ khi đó Holo mới sửa lại dáng ngồi, quay mặt về phía trước.

Rồi cô mở miệng có vẻ cay cú.

"Hừm. Cậu ta nhìn anh nhiều hơn hẳn nhìn tôi."

Lawrence bật cười trước câu nói hậm hực của Holo, rồi hít vào một hơi

thật sâu trước khi thở dài.

"Cậu ấy là thợ xay bột. Cuộc sống chắc hẳn rất vất vả đấy."

Holo thắc mắc nhìn Lawrence rồi nghiêng đầu sang một bên.

Phải có một lý do đằng sau khao khát muốn bắt tay với Lawrence - một thương nhân, hơn là để mắt đến Holo - một thiếu nữ, của chàng trai.

Song, liệu đó có phải là một lý do dễ chịu? Lawrence chắc chắn sẽ lắc đầu nói "không".

"Nghề xay bột chẳng khác nghề chăn cừu là mấy. Cả hai đều là công việc cần thiết, nhưng lại bị người dân trong làng và thị trấn ghét bỏ."

Mức độ ác cảm cũng mỗi nơi một khác, nhưng anh không nghĩ ngôi nhà cối xay đó được người dân Tereo yêu mến và quý trọng.

"Ví dụ như... cô bỏ lúa mì vào trong chiếc túi treo trên cổ đúng không?"

Lúc này nó đang nằm bên trong rất nhiều lớp áo, nhưng quả thực trên cổ Holo có đeo một chiếc túi dây rút chứa lúa mì, nơi chân thể của cô cư ngụ.

"Nếu đập số hạt lúa trong túi đó rồi xay trên cối đá, cô nghĩ khối lượng bột được cỡ bao nhiêu?"

Trước câu hỏi của Lawrence, Holo nhìn xuống ngực mình trong chốc lát.

Đến cả Holo, một vị thần cổ thể kiểm soát chất lượng và chi phối mùa vụ dường như cũng không biết câu trả lời cho câu hỏi lượng bột là bao nhiêu sau khi xay nhuyễn.

"Tạm thời thế này, cô có một lượng hạt nhiều đây."

Lawrence buông dây cương, vẽ một ngọn núi bằng ngón trỏ lên lòng bàn tay trái.

"Sau khi đập và xay nhuyễn, cô sẽ có chùng này bột"

Và lần này anh không vẽ ngọn núi bằng ngón tay để diễn tả lượng bột nữa, mà thay vào đó là cong hai ngón trỏ và ngón cái lại thành vòng tròn nhỏ xíu.

Lúa mì nếu xay bằng cối đá, khối lượng sẽ giảm xuống đến mức đáng kinh ngạc.

"Vậy thì người nông dân phải cảm thấy thế nào, khi ngày qua ngày lặn lội ra đồng, đổ mồ hôi sôi nước mắt, cầu nguyện không ngừng với vị thần mùa vụ để cuối cùng sở thành quả lúa mì đó khi xay nhuyễn lại chỉ còn chút bột còn con thế này?"

Holo ậm ừ một âm thanh nhỏ xíu trong họng khi nghe Lawrence đặt câu hỏi.

"Người ta nói rằng những tay thợ ở cối xay có sáu ngón tay. Một ngón mọc ra giữa lòng bàn tay để ăn cắp số bột xay ra. Thêm nữa, bánh xe nước thường thuộc sở hữu của lãnh chúa trong vùng. Người dân cứ mỗi lần xay đều bị đánh thuế, nhưng lãnh chúa không thể canh chừng từng chút, từng chút ở nhà cối xay. Vậy ai sẽ là người thu thuế?"

"Theo đúng trình tự thì là tay thợ xay."

Lawrence gật đầu rồi tiếp tục.

"Chẳng có ai vui vẻ khi phải trả thuế cả. Song không thu thì không được. Vậy người bị oán giận nhất là ai?"

Dù không phải con người, nhưng Holo hiểu rõ cơ chế của thế giới loài người hơn cả con người.

Tất nhiên lời giải đáp đến ngay lập tức.

"Ra là thế. Vậy việc cậu nhóc kia toàn vấy đuôi với anh chứ không phải tôi là vì..."

"Ừ, đúng vậy đấy."

Trong lúc Lawrence gật đầu kèm theo một tiếng thở dài, những ngôi nhà của Tereo cuối cùng cũng hiện ra phía trước.

"Cậu nhóc chắc hẳn rất muốn rời khỏi ngôi làng này."

Nghề xay bột là một công việc quan trọng cần phải có ai đó đảm nhiệm.

Song, người phụ trách công việc đó phần lớn lại bị người đời nghi ngờ, thù ghét và vô ơn.

Đặc biệt, lúa mì càng được xay mịn thì khi làm bánh lại càng căng phồng.

Nhưng càng mịn thì khối lượng khi nhìn bằng mắt lại càng giảm.

Làm việc tốt nhưng lại phải chuốc lấy ác cảm từ mọi người.

Không cần nói đến, nó hoàn toàn giống với câu chuyện mà Lawrence đã từng nghe ở đâu đó. Holo nhìn thẳng về phía trước như thể ước gì mình chưa từng hỏi.

"Nhưng đây là một công việc quan trọng. Tôi cam đoan ở đâu đó cũng có người biết ơn đấy."

Trước khi nắm lấy dây cương, Lawrence đặt tay lên đầu Holo, và bên

dưới bàn tay anh, cô khẽ gật đầu.

Dù Evan đã gọi Tereo là một ngôi làng nhỏ xíu, nhưng Lawrence nhận thấy nó không đến nỗi như thế.

Có thể nói sự khác biệt giữa thị trấn và thôn làng chính là sự hiện diện hay vắng mặt của bức tường thành. Cũng có một số nơi dù xưng danh là thị trấn nhưng tường thành chỉ là vài tấm gỗ nghèo nàn ghép lại, thành thử ra Tereo trông khá lớn so với một ngôi làng.

Những ngôi nhà đậm chất miền quê không được xây khin khít nhau mà rải rác nhiều nơi, nhưng có vài tòa nhà bằng đá nằm giữa làng. Có thể nói, chúng nằm ngay trung tâm Tereo, và con đường chạy qua khu vực đó dù không được lát đá nhưng rất sạch đẹp và bằng phẳng. Nhà thờ cũng khá lớn đủ để trông thấy từ xa còn có cả một ngọn tháp và chiếc chuông.

Lawrence thực lòng cảm thấy để được gọi là thị trấn, tất cả những gì Tereo cần là một bức tường thành.

Nghe theo lời cảnh báo của Evan, Holo không mặc áo choàng dài nữa mà lấy áo khoác của Lawrence trùm từ đầu xuống, sau đó cột sợi dây ở cổ, mặc như kiểu áo mưa. Trông cô lại giống một tiểu thư thành thị như mọi khi, nhưng cách ăn mặc thể này quá phong cách nên anh sợ có thể sẽ gây sự chú ý.

Song, dù nói gì thì nói chỉ cần Holo xuất hiện là đã đủ nổi bật rồi.

Sau khi để cô thay đồ xong, Lawrence lái xe hàng tiến về phía những ngôi nhà đầu tiên trong vùng.

Không có tường thành tức là không có cổng thành, và điều đó đồng nghĩa với việc khách lữ hành sẽ không bị thu thuế.

Không ai ngăn xe hàng lại khi nó tiến vào bên trong ngôi làng, Lawrence vừa thúc ngựa tiến tới vừa gật đầu chào trước ánh mắt không chút e dè của một người đàn ông đang thu gom những bó rơm.

Toàn thể ngôi làng trông có vẻ bụi bặm, ngoài con đường chính ra thì những con đường khác đều đầy ổ gà. Những tòa nhà tường đá lẫn nhà tường gỗ đều to và có phần mái thấp lè tè. Phần lớn những ngôi nhà ở đây sở hữu khoảng sân rộng thênh thang - điều rất hiếm khi nhìn thấy trong thị trấn.

Đây đó dọc hai bên đường là những bó rơm được chất thành ụ, báo hiệu mùa thu hoạch kết thúc, lẫn trong đó là những bó củi giúp sưởi ấm qua mùa đông giá lạnh.

Người đi trên đường cực ít, có lẽ đám gà và lợn được thả rong kiếm ăn trên đường còn cổ số lượng nhiều hơn.

Song, điểm đồng điệu duy nhất lại chính là người dân. Ai cũng như ai, giương mắt nhìn chăm chăm vào Lawrence và Holo khi phát giác ra sự hiện diện của họ. Nơi đây quả nhiên có không khí của làng quê hơn là thị trấn.

Lawrence có cảm giác bản thân như một người ngoài, điều mà anh không cảm thấy từ lâu lắm rồi.

Anh hiểu lý do họ tò mò nhìn cả hai như vậy, vì chính bản thân anh cũng xuất thân từ một miền quê nghèo. Nơi làng quê có rất ít thú vui, và khách lữ hành là một món mồi béo bở vô cùng.

Anh tiếp tục tiến tới trong lúc suy nghĩ vẩn vơ và cuối cùng đến trước một quảng trường mà ở trung tâm được đặt một phiến đá lớn.

Có vẻ như quảng trường này là trung tâm của ngôi làng, được vây quanh bởi những tòa nhà.

Theo như những tấm biển sắt treo bên dưới mái hiên, dường như có một quán rượu, một nhà trọ và một lò bánh. Ngoài ra còn có một nơi giống như xưởng dệt len và một tòa nhà có cánh cửa lớn dễ dàng nhìn thấy. Nơi đây chắc chắn là xưởng làm việc chung để đập lúa sau khi thu hoạch và để sàng bột.

Các tòa nhà khác trông như nhà ở của những người có ảnh hưởng sống trong làng từ lâu, và trong số đó có cả nhà thờ.

Quả nhiên mọi người tụ tập rất đông đúc tại đây. Trẻ em thì chơi đùa, còn người lớn thì đứng huyên thuyên nói chuyện trên trời dưới đất. Và một lần nữa, cả hai lại bị những ánh mắt hiếu kì soi mói.

"Tảng đá lớn thật đấy. Không biết để làm gì ta?"

Holo buông ra một câu hỏi hết sức vô tư, chẳng bận tâm lắm đến xung quanh.

"Có lẽ nó dùng cho nghi thức trong lễ hội và nhảy múa, rồi để tổ chức hội họp nữa."

Cùng với tảng đá được mài rất đẹp ấy, cao vừa đến thắt lưng Lawrence là một chiếc thang gỗ được trang bị kèm để leo lên trên tảng đá. Có lẽ chúng không đơn thuần được đặt ở đây với mục đích đánh dấu.

Tất nhiên anh phải hỏi dân làng thì mới biết câu trả lời chính xác, nhưng Holo gật đầu chiều lệ rồi ngả lưng vào ghế xà ích.

Sau đó, Lawrence cố gắng vòng qua tảng đá, đánh xe ngựa về phía nhà thờ.

Mặc dù dân làng vẫn ném ánh mắt tò mò về phía họ, nhưng rõ ràng đây không phải là ngôi làng hoang sơ ẩn sâu trong núi.

Khi xe ngựa dừng trước nhà thờ, dường như họ cho rằng cặp đôi đến để cầu nguyện an toàn giữa chuyến đi, mức độ quan tâm của những ánh mắt giảm rõ rệt.

"Hình như tôi nghe thấy âm thanh của sự thất vọng."

Khi Lawrence lăm bắm với Holo trong lúc dừng xe ngựa và leo xuống, cô cười rúc rích hết như đứa trẻ con được chia sẻ một bí mật.

Nhà thờ được xây bằng đá khá đẹp cùng cánh cửa gỗ viền thép.

Có lẽ nó được xây dựng cũng khá lâu rồi, các góc nơi những phiến đá liền kề nhau đã bị bào mòn, và nắm cửa bằng sắt được gắn trên cửa có vẻ như chẳng mấy khi được chạm vào.

Hơn nữa, nếu không phải là tu viện, thường thì ngoài những lúc lễ tế, cửa nhà thờ luôn mở rộng, nhưng lúc này nó đang được đóng kín.

Dựa vào bầu không khí lúc này, Lawrence có thể dễ dàng đoán ra nhà thờ không được yêu quý lắm trong ngôi làng này.

Nhưng nghĩ ngợi cũng chẳng được gì nên anh cầm đai gỗ đập nhẹ vài lần vào cửa. Những tiếng khô khốc cộp, cộp vang lên khiến anh có cảm giác kì lạ như thể âm thanh đang vang vọng khắp quảng trường.

Lawrence chờ một lúc nhưng không có ai trả lời, và ngay khi anh bắt đầu tự hỏi phải chăng người trong nhà thờ đã đi vắng thì cánh cửa hé mở ngân vang tiếng cọt két thật lớn.

"Xin hỏi ngài là ai?"

Tiếng nói vọng ra từ khe cửa nhỏ xíu vừa hé mở là giọng của một cô gái có vẻ không thân thiện lắm.

"Xin thứ lỗi cho chúng tôi vì đã đường đột ghé thăm. Tôi tên là Lawrence, một thương nhân lưu động." Khi Lawrence xưng danh kèm theo một nụ cười xã giao - thứ không thể thiếu trong những buổi thương thảo, đôi mắt từ phía sau khe cửa nheo lại với vẻ hồ nghi.

"Ngài là thương nhân?"

"Vâng, tôi đến từ Kumersun."

Rất hiếm có một nhà thờ nào bày tỏ thái độ hoài nghi đến mức này.

"... Còn vị kia là?"

Và cô gái đánh mắt về phía Holo.

"Một người đồng hành cùng tôi do duyên số."

Sau khi nghe lời giải thích đơn giản của Lawrence, cô gái lần lượt nhìn qua nhìn lại giữa anh và Holo trước khi khẽ thở dài, chậm chậm mở cửa.

Lawrence kinh ngạc vì đứng ở bên kia cánh cửa là một thiếu nữ khoác lên mình bộ áo linh mục.

"Ngài đến đây có việc gì?"

Mặc dù Lawrence tin chắc đã che giấu được sự kinh ngạc của bản thân, nhưng cô thiếu nữ khoác áo linh mục vẫn không chịu nổi lòng khuôn mặt khó chịu rất phù hợp với giọng điệu của mình. Mái tóc màu nâu sẫm được buộc chặt, và đôi mắt màu mật ong của cô lấp lánh đầy thách thức.

Hơn tất cả, đây là trải nghiệm hiếm hoi của Lawrence khi đặt chân đến nhà thờ và bị chất vấn là đến có việc gì.

"Vâng, thật ra tôi muốn gặp linh mục của nhà thờ các vị."

Dựa theo hoàn cảnh thông thường, thân phận nữ nhi không thể nào là linh mục. Vì Giáo hội là một tổ chức hoàn toàn thuộc về trượng phu.

Đó là những gì Lawrence định ninh khi anh mở miệng hỏi, nhưng dường như câu hỏi đó đã trở thành một con dao khắc sâu hơn vào lòng mảy của cô gái.

Sau đó, cô cố ý nhìn vào bộ quần áo của mình rồi nhìn về phía Lawrence lần nữa.

"Chính xác thì, tôi không phải là linh mục, nhưng tôi là Elsa Schtingheim, người quản lý nhà thờ này."

Một cô gái phụ trách nhà thờ, lại còn trẻ thế này ư?

Điều này xứng đáng làm anh thảng thốt hơn cả chuyện một thiếu nữ đứng đầu một nghiệp đoàn lớn làm ăn phát đạt.

Nhưng cô thiếu nữ có tên là Elsa dường như đã quen với phản ứng này. Cô lạnh lùng hỏi lại lần nữa "Thế ngài đến có việc gì?".

"Hả? À, tôi muốn hỏi đường."

"Hỏi đường?"

"Vâng, là đường đến một tu viện. Tên tu viện là Diendran Abbey, còn viện trưởng là ngài Louis Lana Schtinghilt."

Ngay khi vừa nói ra, Lawrence nhận thấy âm tiết giữa hai cái tên của viện trưởng và Elsa dường như tương tự nhau, và liếc sơ qua cũng đủ thấy phản ứng bất ngờ hiện rõ mồn một trên gương mặt cô gái.

Chẳng kịp để anh tự hỏi thì cô đã nhanh chóng xua tan vẻ hốt hoảng và mở miệng nói.

"Thưa ngài, tôi không biết."

Câu từ mà Elsa sử dụng khá lịch sự, nhưng âm điệu vẫn bén ngót không đổi. Cô bắt đầu đóng cửa mà không chờ câu trả lời của Lawrence.

Một thương nhân như anh sẽ gặp rất nhiều khó khăn nếu để đối phương dễ dàng đóng sầm cửa trước mặt mình như thế.

Lawrence lập tức len chân vào giữa khe cửa và tươi cười nói.

"Tôi nghe nói có một linh mục tên Franz ở đây..."

Elsa liếc mắt cay đắng nhìn xuống bàn chân kẹp giữa khe cửa của Lawrence rồi cứ thế trừng mắt nhìn anh.

"Cha Franz đã qua đời vào mùa hè rồi."

"Sao?"

Tận dụng khoảnh khắc kinh ngạc của Lawrence, cô để thêm.

"Ngài đã thỏa mãn chưa? Tôi không biết tu viện đó ở đâu và tôi rất bận."

Nếu Lawrence tiếp tục cố đấm ăn xôi khiến cô gái phải gọi người tới giúp thì sẽ lớn chuyện mất. Nghĩ thế anh đành rút chân ra và Elsa lập tức bỏ lại tiếng thở dài giận dữ rồi đóng sầm cửa lại.

"..."

"Chắc cô ta ghét anh dữ lắm."

"Coi bộ không quen góp là không xong rồi đây."

Lawrence nhún vai rồi nhìn sang Holo.

"Có thật là cha Franz đã qua đời rồi không?"

"Tôi không nghĩ cô ta nói dối chuyện đó đâu. Nhưng mà..."

"Cô ấy đã nói dối khi bảo không biết tu viện ở đâu, hm."

Dù có bị bịt mắt Lawrence cũng có thể nhìn thấu lời nói dối đó thông qua thái độ kinh ngạc của cô gái khi anh đề cập đến tu viện.

Tuy nhiên, việc cô bảo mình là người quản lý nhà thờ có lẽ là thật. Đùa giỡn chuyện này rất nguy hiểm.

Phải chăng Elsa là con gái của linh mục Franz, và dù không phải là con gái ruột, cũng có khả năng cô được ông ta nhận nuôi.

"Chúng ta làm gì bây giờ?"

Holo nhanh chóng đáp lời.

"Chúng ta không thể đột nhập vào nhà thờ. Nên trước hết hãy tìm một nhà trọ đã."

Cả hai nhảy lên xe ngựa trong lúc hứng trọn sự dòm ngó của dân làng.

"Ư-ư... đã lâu lắm rồi..."

Vừa vào phòng trọ, Holo đã cất giọng rên rỉ rồi ném mình xuống giường và đuổi căng người ra.

"Chà, giường thì chắc chắn thoải mái hơn sàn xe hàng rồi, nhưng không chừng có rệp đấy. Cẩn thận nhé!"

Phía trên khung giường làm bằng gỗ, tấm nệm lót không phải bằng bông hay bằng vải, mà là những bó rơm được buộc chặt vào nhau, nên đám côn

trùng sẽ lũ lượt kéo tới để ngủ đông và sinh sôi nảy nở và mùa hè.

Dù Lawrence đã có lòng nhắc nhở nhưng Holo không có vẻ gì là bận tâm. Và anh biết đám côn trùng ắt hẳn rất yêu thích chiếc đuôi rậm rạp của cô.

"Gì cơ, tôi vốn đã bị mấy con bọ xấu xí đeo theo rồi."

Nhìn bộ dạng chống cằm cười tinh quái của Holo, Lawrence thở dài tự nhủ quả thật đám bọ đó cũng kéo đến khá nhiều.

"Xin nhớ cho đây là ngôi làng nhỏ. Đừng có gây náo loạn đấy."

"Tùy vào thái độ của anh thôi."

Khi Lawrence nhăn nhó lườm Holo, cô quay đi lật ngược người lại, rồi vừa phe phẩy chiếc đuôi vừa ngáp rõ to.

"Tôi hơi buồn ngủ. Ngủ chút xíu chắc không sao đâu ha?"

"Nếu tôi bảo có sao thì sao?"

Khi anh cười hỏi lại như thế thì Holo liếc nhìn anh qua vai rồi nheo mắt nói.

"Thì tôi sẽ gà gât bên cạnh anh chứ sao."

Lawrence mừng rỡ tượng ra khung cảnh dễ chịu ấy rồi tự giạt mình cảm thấy bản thân hết sức thoải mái.

Anh ho khan một tiếng để trốn tránh ánh mắt rõ ràng nhìn thấu tâm can mình của Holo và để tránh cả một cuộc đối đầu.

"Chà, chắc cô mệt thật rồi nhỉ? Nên nghỉ ngơi đúng lúc trước khi ngã quỵ vì kiệt sức đi. Sức khỏe là trợ thủ đồng hành cho mọi chuyến đi đấy."

"Hừm, vậy thì tôi xin làm như lời anh nói."

Holo nhanh chóng khép mắt lại, rồi bỏ cuộc săn đuổi.

Chiếc đuôi đang phe phẩy cũng đột ngột dừng lại khiến Lawrence có cảm giác sẽ nghe thấy tiếng ngáy của cô bất cứ lúc nào.

"Ít ra thì cũng cởi khăn choàng, tháo chiếc áo choàng đang quấn ở eo ra, gấp chiếc áo khoác của tôi mà cô đã vứt chông chơ ở kia lại rồi đắp chăn mà ngủ chứ."

Anh không thể ngừng nghĩ đến những cô tiểu thư quý tộc ương bướng bước ra từ vở hài kịch.

Dù bị anh nhắc nhở, Holo cũng chẳng thèm ngẩng mặt lên.

"Cho đến khi tôi quay lại mà quần áo vẫn chưa được gấp thì cơm tối không ngon ráng chịu nhé!"

Lawrence thấy mình giống hệt một bậc phụ huynh đang la mắng con cái, còn Holo sắm vai một đứa trẻ cáu kỉnh, lừ mắt về phía anh.

"Anh quá tốt bụng để làm điều đó."

"... Cô nhé, rồi sẽ có ngày gặp quả báo!"

"Ờ, nếu anh có gan làm gì đó góp phần cho chuyện ấy. Mà anh lại đi đâu vậy?"

Holo vừa nói vừa díp mắt lại, chẳng còn cách nào khác, Lawrence đành bước tới đắp chăn cho cô.

"Nếu chỉ tạt qua thì không vấn đề gì, nhưng có vẻ chúng ta sẽ lưu lại đây ít lâu. Nên tôi đi chào hỏi trưởng làng. Hơn nữa, tôi nghĩ trưởng làng có thể

sẽ biết tu viện ở đâu."

"...Ồ."

"Nên cô ngoan ngoãn ngủ giúp tôi nhé!"

Holo kéo chăn che kín cằm rồi gật đầu.

"Mà không có quà đặc sản đâu đấy."

"... Chả sao."

Holo hé mắt ti hí và nói bằng âm giọng uể oải, có vẻ như cô sắp trôi vào giấc ngủ bất cứ lúc nào.

"Chỉ cần anh về với tôi thôi..."

Dù biết đó là một cái bẫy, nhưng trong một khắc lơ là, Lawrence không tài nào ứng phó kịp thời.

Đôi tai Holo lúc lắc trong niềm hạnh phúc.

Kể cả khi không nhận được quà đặc sản, cô đã nằm trong tay khuôn mặt ngờ ngạc nhiên của anh.

"Tôi đã nhận quà trước rồi. Ngủ ngon nha!"

Nhìn Holo ngộ nguậy rúc xuống bên dưới chiếc chăn lông, anh gói ghém cả ý nghĩ xin đầu hàng vào câu chúc "ngủ ngoan" đáp lại.

Lawrence chia nhỏ lô lúa mì chất trên xe hàng vào bao thích hợp rồi hỏi chủ trọ vị trí nhà trường làng trước khi rời đi.

Dường như rất quan tâm đến những vị du khách xuất hiện lúc trái mùa, lũ

trẻ bu đầy ngoài cửa; và khi Lawrence mở cửa ra, chúng vỡ òa chạy tán loạn như lũ nhện con.

Theo lời chủ nhà trọ, cũng có một ít người đến chơi vào mùa lễ hội gieo trồng và gặt hái được tổ chức vào mùa xuân và mùa thu, nhưng do vị trí làng cách xa con đường chính nên rất hiếm khi có du khách dừng chân tạt vào. Lawrence và Holo là những vị khách duy nhất ở trọ vào thời điểm này.

Tư gia của trưởng làng Tereo là ngôi nhà to nhất trong số những tòa nhà nằm men theo quảng trường, với phần nền và tầng một làm bằng đá, tầng hai và ba được xây bằng gỗ.

Cửa ngôi nhà cũng có viền thép dường như giống với loại ở nhà thờ, thậm chí còn đẹp hơn nhờ những hoa văn tiểu tiết tinh xảo uốn lượn trên đó.

Đai nắm cửa có hình thù khiến người ta liên tưởng đến một con rắn hay một loài thần lằn nào đấy nên mang lại cảm giác không thoải mái lắm khi chạm vào.

Rất có khả năng nó được mô phỏng theo một vị thần bản địa. Vì thần rắn và thần ếch phổ biến đến mức kinh ngạc.

"Cho hỏi có ai ở nhà không?"

Lawrence gõ cửa bằng đai nắm trong lúc suy nghĩ vẩn vơ. Sau một lúc, cánh cửa mở ra và một người phụ nữ tuổi tứ tuần xuất hiện với chiếc tạp dề dính đầy bột cùng hai cánh tay trắng phau đến tận khuỷu tay.

"Vâng, đây ạ! Cho hỏi cậu là...?"

"Xin thứ lỗi vì đã đường đột. Tôi tên là Kraft Lawrence, một thương nhân lưu động..."

"Ôi chà, trưởng làng ời! Vị khách mà mọi người bàn tán đến này!"

Mặc dù Lawrence khá sững sốt vì bị cắt ngang nửa chừng, nhưng người phụ nữ chẳng bận tâm điều đó, cứ thế đi sâu vào trong và gọi "Trưởng làng ời!" lần nữa.

Bị bỏ lại một mình chơ vơ, dù biết không có ai quan sát nhưng Lawrence vẫn khẽ đằng hắng để lấy lại tinh thần.

Sau khi bị bắt chờ như vậy một lúc, người phụ nữ lúc nãy dìu một ông lão nhỏ người chống gậy trở ra.

"Kìa, kìa. Vị khách đó đấy!"

"Bà Kemp, đừng thô lỗ với khách vậy chứ."

Dù đoạn trao đổi vừa rồi có vọng đến tai Lawrence, nhưng anh không hẹp hòi đến mức tức giận vì thế.

Hơn nữa, chẳng ai có ích cho việc buôn bán bằng những bà nội trợ quê mùa phóng khoáng và vui vẻ cả.

Bởi thế nên Lawrence mới đứng trước mặt cả hai và nở nụ cười tươi rói.

"Hãy, xin lỗi vì đã thất lễ. Ta là Sem, người quản lý làng Tereo."

"Hân hạnh được gặp ông. Tôi là Kraft Lawrence, một thương nhân lưu động."

"Nào, bà Kemp, hãy vào trong tiếp tục nói chuyện cùng mọi người... Ấy, xin thứ lỗi. Những vị khách đến vào lúc trái vụ luôn trở thành đề tài xì xầm cho mấy bà nội trợ rảnh rỗi."

"Tôi mong đây là những lời bàn tán tốt đẹp."

Trưởng làng Sem bật cười. "Mời vào", ông nói và đi trước dẫn lối cho Lawrence vào phòng.

Một hành lang thẳng tắp kéo dài từ lối vào, và từ căn phòng rộng phía sâu bên trong, anh nghe thấy tiếng nói cười vọng ra.

Bụi bột phát tán trong không khí khiến anh ngứa mũi, có lẽ những người phụ nữ kia đang vừa nói chuyện cười đùa vừa nghiền lô lúa mì thu hoạch được để làm bánh.

Đó là một trong những quang cảnh ta thường bắt gặp tại những vùng quê.

"Nếu vào sâu hơn nữa, chúng ta sẽ bị phủ bột trắng xóa mất. Mời cậu vào đây."

Trưởng làng nói rồi mở cánh cửa vào gian phòng rộng phía trước. Ông nhường Lawrence đi trước và theo sau chân anh.

Vừa bước vào phòng, Lawrence đã tá hỏa giật nảy mình.

Một con rắn khổng lồ đang cuộn đứng lên trên chiếc kệ đựng sát tường.

"Hahaha, đừng lo. Nó không còn sống đâu."

Nghe trưởng làng nói, Lawrence mới định thần nhìn thật kỹ con rắn. Lớp vảy ánh đen của nó đã khô cong và lớp da bao phủ thân hình khá nhăn nheo, có lẽ, nó đã bị phơi khô rồi nhồi bông, trước khi bị khâu lại lần nữa.

Anh nhớ lại đai năm cửa lúc nãy. Quả nhiên rắn là con vật được thờ phụng tại ngôi làng này.

Lawrence quyết định sẽ hỏi Holo vấn đề này sau trong lúc ngồi xuống chiếc ghế được trưởng làng mời.

"Thế xin hỏi điều gì đã mang cậu đến ngôi làng của chúng tôi?"

"À vâng. Đầu tiên, tôi đến để chào hỏi và cảm ơn vì được phép ở lại làng. Đây là ít lúa mì mà tôi đang mang theo tiền xe."

Khi Lawrence chìa ra chiếc túi đựng ít bột lúa mì mà anh đã chia nhỏ ra lúc nãy và mang theo tới đây, trưởng làng Sem chớp mắt với vẻ ngạc nhiên.

"Ôi, ôi, thật là! Đạo gần đây những vị thương lái cứ mở miệng ra câu đầu tiên là đề cập đến buôn bán nên ta cứ tưởng..."

Cách đây không lâu, Lawrence cũng y hệt như thế nên câu nói này của trưởng làng làm anh hơi chột dạ.

"Thế mục đích thứ hai của cậu là...?"

"À vâng. Thực ra tôi đang tìm đường đến một tu viện, không biết ngài có biết vị trí của nó không?"

"Tu viện?"

"Vâng. Vừa nãy tôi cũng có đến nhà thờ hỏi thăm nhưng đáng tiếc là họ không biết."

Mặc dù Lawrence đang tỏ vẻ bối rối ra mặt, nhưng đôi mắt thương nhân sắc bén của anh tất nhiên đang dõi theo từng sắc thái biểu cảm của trưởng làng Sem.

Anh chớp ngay khoảnh khắc một thoáng mộng lung hiện ra trong ánh mắt của trưởng làng.

"Thế à...? Thật không may ta cũng chưa từng nghe thấy có tu viện nào trong khu vực này, nhưng xin mạn phép hỏi cậu nghe được chuyện này từ ai?"

Trực giác mách bảo với Lawrence rằng Sem thật đang che giấu điều mình biết.

Tuy nhiên, nếu nói dối về nguồn gốc thông tin, có thể anh sẽ gặp rắc rối về sau. Anh quyết định thành thật.

"Tôi nghe từ một nữ tu sống tại Kumersun."

Kinh ngạc, ria mép của trưởng làng co giật.

Chắc chắn ông đang che giấu gì đó.

Không, không chỉ vậy, Lawrence nhận ra.

Sem và Elsa không những biết địa điểm của tu viện, mà cổ lẽ họ còn biết cả nơi đó có gì.

Tu viện mà Lawrence đang tìm kiếm là nơi sống của một vị tu sĩ chuyên thu thập những câu chuyện thần thánh dị giáo mà Diana đã giới thiệu cho anh.

Nếu Sem và Elsa biết chuyện ấy, không chừng họ đã giả vờ không hay biết chỉ vì không muốn bị liên lụy.

Hơn nữa, cha Franz - người mà Diana bảo Lawrence đến hỏi địa điểm tu viện, cũng đã du hành đến cõi bồng lai.

Không lấy gì làm lạ khi những người ông bỏ lại phía sau muốn phong tỏa cây cầu nguy hiểm này lại.

"Người tôi gặp tại Kumersun đã nói với tôi rằng nếu hỏi cha Franz của làng này thì sẽ biết vị trí tu viện."

"Ta hiểu... Nhưng vào mùa hè, cha Franz đã..."

"Vâng, tôi có nghe qua."

"Sự ra đi của cha Franz để lại nhiều nỗi tiếc. Ngài ấy đã nỗ lực nhiều năm ròng vì ngôi làng này."

Lawrence không nghĩ trường làng đang diễn vở kịch đau buồn, nhưng anh cũng không nhìn thấy sự kính trọng đối với nhà thờ.

Lawrence cảm thấy có gì đó rất phi lý ở đây.

"Thế, cô Elsa giờ là?"

"Vâng. Cô ấy trẻ quá đúng không? Chẳng ngạc nhiên khi điều đó khiến cậu bất ngờ."

"Thưa vâng, quả thật. Vậy..."

Lawrence vừa định tiếp tục thì đúng lúc đó tiếng gõ cửa không chút e dè vang lên và theo sau là tiếng gọi "Trường làng ơi!".

Những thắc mắc anh muốn làm sáng tỏ dâng lên ghen ứ nơi cổ họng, nhưng có lẽ vội vã lúc này cũng không mang lại lợi ích gì.

Hơn nữa, bước đầu chào hỏi đã xong xuôi, Lawrence quyết định rút lui.

"Dường như ông có khách đến thăm. Tạm thời tôi xin phép ra về, dù sao tôi cũng khá lo cho người bạn đồng hành."

"Ôi, thật không phải chút nào. Xin lỗi vì không thể đón tiếp nồng hậu hơn."

Dường như vị khách đứng bên ngoài là một người dân trong làng, tiếng gõ

kéo dài thêm ít lâu cho đến khi người phụ nữ tên Kemp đón Lawrence lúc này ra mở cửa.

"Hi vọng tin tức ấy đủ tốt lành..."

Lawrence nghe Sem lẩm bẩm và rời khỏi phòng trong khi người đàn ông diện trang phục du hành mặt đỏ tía, mồ hôi nhễ nhại bất chấp cái lạnh, lướt qua anh đến gần Sem.

"Trưởng làng, tôi mang cho ngài cái này!"

Sem trao cho Lawrence ánh mắt xin thứ lỗi, sau đó anh rời nhà trưởng làng với một nụ cười.

Có lẽ anh đã để lại ấn tượng tốt với tư cách là một thương nhân du hành.

Và anh tin chắc ấn tượng vừa rồi sẽ giúp họ dễ lưu trú lại ngôi làng này hơn một chút.

Nhưng người đàn ông vừa xông vào kia rốt cuộc mang tới điều gì?

Vừa bước ra khỏi nhà trưởng làng, đập vào mắt Lawrence là một chú ngựa với cơ thể hùng hực khí nóng. Nó không được buộc vào bất cứ cái gì, chỉ đơn giản là bị bỏ lại đó. Một đám trẻ đang nhìn chăm chăm vào nó từ khoảng cách xa.

Nhìn vào có thể thấy chú ngựa đã phi đến đây từ một nơi khá xa, và người đàn ông kia cũng vậy, gã khoác lên người bộ quần áo du hành.

Trong khoảnh khắc, Lawrence tự hỏi rốt cuộc điều gì mang một người dân trong làng đi xa đến vậy, nhưng anh chợt nhớ ra một chuyện, đó là mình không đến đây để làm ăn.

Ưu tiên hàng đầu của anh là bằng bất cứ giá nào cũng phải gắng hỏi cho

ra vị trí của tu viện từ Sem hoặc Elsa.

Vậy làm cách nào bây giờ?

Lawrence trở về nhà trọ, lòng bộn bề suy tư.

Holo đang say ngủ trên giường trông rất thoải mái, nên Lawrence cũng nhẹ nhàng đặt lưng bên cạnh và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ tự lúc nào.

Khi anh mở mắt ra, căn phòng đã nhờ nhờ tối. "Nghe đâu nếu không gấp quần áo và đắp chăn, bữa tối sẽ không ngon thì phải?"

Lawrence ngồi dậy, nhận ra mình đang được phủ trong một chiếc chăn mà anh không nhớ đã đắp trước khi chìm vào giấc ngủ.

"Cô quá tốt để làm điều đấy."

Lawrence đáp lại nguyên văn câu nói của Holo qua cái ngáp dài, còn cô cười khúc khích trong lúc chải chuốt bộ lông đuôi.

"Có vẻ tôi ngủ cũng kha khá rồi nhỉ?... Cô đói bụng chưa?"

"Anh thừa biết là tôi quá tốt để đánh thức anh dậy dù bụng đói meo mà ha?"

"Ồ, chẳng phải cô đã lén thó ít tiền từ ví của tôi sao?"

Nghe câu châm chọc của anh, Holo không những không giận mà còn cười nhả nhở khoe cả nanh, rất đúng với tính cách của cô.

Lawrence bước xuống giường, hé mở cánh cửa sổ bằng gỗ, vừa nhìn ra bên ngoài vừa vặn cổ rôm rộp.

"Trời miền quê nhanh tối ghê nhỉ? Mới giờ này mà quảng trường đã

không còn ai rồi."

"Cũng không có hàng quán gì nữa. Liệu cơm tối có ổn không đây?"

Holo nói, ánh mắt lập tức trở nên hoang mang khi cô nhìn vào Lawrence, người đang ngồi trên bậc cửa sổ.

"Chắc sẽ ổn cả thôi nếu chúng ta đến quán rượu. Dù sao thì đây cũng không phải là nơi suốt cả năm không có du khách nào ghé qua."

"Hm, vậy nhanh đi thôi!"

"Nhưng tôi vừa mới dậy mà... Thôi, thôi, hiểu rồi!" Nhún vai trước cái lườm toét cả mắt của Holo, Lawrence rời khỏi bậc cửa nhưng rồi chợt phát hiện ra gì đó.

"Ồ, kia là?"

Có một bóng người đang lướt qua quảng trường hoang vắng của buổi chiều chập choạng tối.

Khi nheo mắt để nhìn cho rõ, Lawrence nhận ra bóng người đó chính là chàng thợ xay bột Evan.

"Ồ?"

"H..."

Holo bỗng lù lù xuất hiện từ dưới chân, khiến Lawrence hốt hoảng xém hét lên trong vô thức.

"Đừng có đột ngột hiện ra như thế chứ. Cô làm tôi sợ hết hồn hết vía đây này."

"Anh đúng là đồ chết nhất. Thôi bỏ đi, kia là sao?"

Bất cứ ai cũng sẽ sợ mất mặt nếu có người thành linh xuất hiện mà không phát ra tiếng bước chân hay tiếng cọ xát quần áo nào, nhưng anh không dư hơi để tranh cãi từng chút một với những trò treu chọc của Holo.

"À, không có gì. Tôi chỉ đang tự hỏi cậu ấy đi đâu thôi."

"Hình như là đến nhà thờ đó."

Chàng thợ xay buộc phải có tính thành thật hơn bất kỳ ai thuộc ngành nghề nào khác.

Tại thị trấn Giáo hội Ruvínheigen, Norah dù phải hứng chịu ánh mắt ngờ vực và điều kiện làm việc khắc nghiệt từ nhà thờ, cô gái chăn cừu ấy vẫn phải âm thầm tham gia buổi lễ.

Rất có thể Evan đang đi lễ như thường ngày.

"Thiệt đáng ngờ làm sao!"

"Chúng ta mới đáng ngờ ấy."

Evan đã đến trước cửa nhà thờ và gõ nhẹ vào cánh cửa. Cách gõ của cậu khá kì lạ, có thể đó là dấu hiệu để cậu thông báo danh tính của mình.

Nhưng kiểu gõ có chừng mực, hơi lén lút của Evan chỉ đáng để ý cho đến khi Lawrence nhớ tới nghề nghiệp của cậu.

Hơn nữa, vị thế của nhà thờ trong làng này có vẻ không được tốt.

Hai lý do đó đủ khiến Lawrence buông một tiếng thở dài thất vọng, và ngay khi anh định rời khỏi khung cửa sổ, Holo vội kéo mạnh tay áo anh.

"Gì cơ?"

Cô không nói không rằng, chỉ chỉ tay ra ngoài cửa sổ đáp lại câu hỏi của Lawrence.

Đương nhiên ánh mắt của anh chẳng cần tìm kiếm đâu xa, vẫn hướng về nhà thờ lúc này.

Và rồi hình ảnh đập vào mắt khiến anh thoáng giật mình.

"Hihi, thì ra là vậy."

Holo lăm băm với vẻ đặc biệt thích thú, chiếc đuôi phe phẩy sột soạt dường như đang quét dưới nền nhà.

Lawrence chăm chú nhìn khung cảnh ấy ít lâu, nhưng lập tức trở về với chính mình rồi đóng cửa sổ lại.

Ngay tức khắc Holo quay phắt mặt nhìn và phóng cho anh ánh mắt tức tối.

"Chỉ có thần thánh mới có quyền dõi theo cuộc sống của người khác thôi"

"...Hừm."

Holo ghen lời, chán nản liếc nhìn khung cửa sổ.

Khi Evan gõ cửa nhà thờ, người ra mở đương nhiên là Elsa.

Nhưng cậu đã chào đón Elsa bằng cách ôm chặt lấy cô trong vòng tay như thể giữ lấy một món hàng rất quan trọng.

Nhìn cái cách cơ thể Elsa dựa vào Evan, thật khó để bảo rằng đó là cái ôm chào hỏi thân thiết giữa những người bạn.

"Anh không tò mò sao?"

"Nếu họ đang bí mật bàn chuyện buôn bán thì tôi sẽ quan tâm."

"Có thể lắm chứ. Đôi tai của tôi có thể nghe ngóng được nè, nhưng nên không ta?"

Holo nheo mắt cười, để lộ duy nhất một chiếc nanh.

"Cô toàn hiểu kỳ những chuyện thừa thãi như vậy nhỉ?"

Khi Lawrence đáp với vẻ mặt đặc biệt chán chường kèm một tiếng thở dài, Holo lách ra khỏi khoảng không giữa khung cửa sổ và anh, nhảy dựng lên với đôi mắt se khít pha trộn sự giận dữ.

"Hiếu kỳ là sai sao?"

"Nó không có chút gì đáng để khen ngợi."

Người áp tai vào tường suốt ba ngày ba đêm để nghe chuyện mật đàm thương thảo là một hình mẫu thương nhân rất đáng khen ngợi, nhưng không nên khiếm nhã tới mức nghe lén những lời thổ lộ yêu đương của người khác.

"Hứ, không phải tôi nói cái gì cũng xuất phát từ lòng hiếu kỳ đâu nha."

Holo nhẹ nhàng khoanh tay, nghiêng nghiêng đầu và khép mắt lại. Trông cô như thể đang nhớ ra điều gì đó.

Lawrence thực'sự trông đợi xem Holo định biện hộ thế nào, liệu có gì ngoài lòng hiếu kỳ có khả năng thúc đẩy hành động của cô.

Holo đứng yên tư thế đó một lúc lâu, cuối cùng cô cũng mở miệng phát biểu.

"Hừm, nếu anh nhất định muốn nghe lý do thì đó là để học tập."

"Học tập?"

Anh thất vọng với câu trả lời tầm thường đến bất ngờ của cô.

Chưa kể, Holo còn định học cái gì cơ chứ?

Không lẽ cô định lừa cả vua chúa của vùng đất nào đấy sao?

Nếu chuyện đó thành hiện thực thì họ sẽ hưởng được rất nhiều kiểu miễn thuế khác nhau, nhưng Lawrence vội xua tan những tưởng tượng viễn vông ấy ra khỏi đầu trong lúc với tay lấy bình nước uống. Vào lúc đó, Holo tiếp tục lên tiếng.

"Ừa, học tập á. Để xem nhìn từ góc độ này, trông anh và tôi như thế nào."

Choang, ngón tay Lawrence vụng về chạm vào chiếc bình thiếc khiến nó ngã nhào, dù anh cố chộp lại nhưng nỗ lực đã thất bại.

"Anh nè. Nếu không thử nhìn từ góc độ khác sẽ không biết đúng không? Anh có nghe tôi nói không đó?"

Lawrence thừa biết Holo đang cười khùng khục trong cổ họng. Dù đang quay lưng về phía cô nhưng anh quá rõ nét mặt cô lúc này trông ra sao.

May mắn thay lượng nước trong bình không nhiều nên không có vấn đề gì lớn lao, nhưng trò trêu ghẹo mà anh đang chịu đựng thực sự là một thảm họa.

"Nếu nhìn từ ngoài vào thì anh đã làm những chuyện đó với tôi ha..."

Trước câu nói mang ẩn ý sâu xa của Holo, Lawrence chặn tai mình lại để không phản ứng thái quá và lau vũng nước anh làm đổ ra.

Anh không biết mình nên giận như thế nào và vì cố gì.

Không, nói đúng hơn là anh không biết tại sao bản thân lại bực bội.

Rất có thể anh đang hằn học với chính mình vì đã lỡ kích động lộ liễu đến nhường này.

"Hihi. Chà, tôi không nghĩ chúng mình thua kém họ đâu nha."

Nếu phản ứng lại câu nói ấy, anh không biết liệu mình sẽ lại rơi vào cái bẫy nào khác.

Sau khi lau vũng nước đổ ra bàn và dựng chiếc bình lại chỗ cũ, Lawrence uống một hơi cạn chỗ nước ít ỏi còn lại.

Nếu có thể, anh mong sao ly nước này biến thành chén rượu mạnh.

"Anh nè!"

Holo gọi ngắn gọn.

Cô có thể sẽ nổi giận nếu anh phớt lờ cả tiếng gọi này.

Và nếu có cãi nhau, phần thắng chắc chắn sẽ thuộc về Holo.

Lawrence thở dài thườn thượt rồi nhìn qua vai về phía cô như thể đầu hàng.

"Tôi đói bụng quá à."

Holo thỏ thẻ kèm theo một nụ cười duyên.

Cô thật tình luôn đi trước anh hai, ba bước.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương II

"Uống thế mới là uống chứ!"

Holo đặt vại bia gỗ mộc mạc lên bàn trong lúc tận hưởng lời ca ngợi. Cô lúc này đã đổi sang trang phục của gái thành thị.

Quanh mép Holo được viền bởi bộ ria bọt bia trắng phau khiến người ta liên tưởng đến một vị thánh nhân ẩn dật, bàn tay cô nắm chặt vại bia như muốn gọi thêm một lượt nữa.

Những khách quen của quán thích thú lần lượt rót thêm bia từ vại của mình sang cho Holo, và chẳng mấy chốc vại bia của cô đã đầy tràn.

Vào một ngày nọ, có hai vị khách bí ẩn đột nhiên xuất hiện tại thị trấn. Chẳng cần biết có bao nhiêu người trong quán rượu, họ hào phóng mời rượu tất cả tửu khách tại đó và cùng uống một cách thoải mái và sảng khoái. Chắc hẳn hành động này sẽ giúp họ được hoan nghênh tại làng.

Chưa kể, nếu một trong hai người khách là mỹ nhân thì sao? Họ khó mà thất bại trong việc gây ấn tượng.

"Thôi nào! Cậu không thể nhận mình là đàn ông nếu thua cả cô bạn đồng hành kia được. Thêm rượu, thêm nhiều vào!"

Do Holo uống rất nhiệt tình nên đương nhiên Lawrence cũng bị thúc uống theo, nhưng không như cô, anh đến để thu thập thông tin.

Lawrence không thể để mọi người khích bác rồi nốc một hơi đến khi say túy lúy.

Anh uống với mức độ vừa phải, rồi vừa nhâm nhi đĩa thức ăn được bưng ra vừa nói chuyện trên trời dưới đất với những người bạn nhậu.

"Hầy, bia ngon! Có bí quyết ủ bia đặc biệt gì sao?"

"Hahaha, tất nhiên rồi. Bà chủ quán rượu này là Iima Ranel đấy. Không có ai trong vùng là chưa từng nghe qua cái tên này cả. Đôi tay cô ấy có sức mạnh phi thường của ba người đàn ông và sức ăn khỏe như của năm người đàn ông gộp lại..."

"Đừng có khoác lác với du khách như thế! Đây, món thịt cừu xào tỏi."

Iima, người phụ nữ vừa được nhắc tới, gõ cạnh chiếc đĩa gỗ lên đầu người đàn ông rồi nhanh tay đặt thức ăn xuống bàn.

Mái tóc xoắn đỏ buộc gọn gàng cùng ống tay áo xắn cao, trông thể chất khỏe khoắn của Iima, Lawrence có thể hiểu được vì sao người ta đồn thổi cô có sức mạnh của ba người đàn ông gộp lại.

Tuy nhiên, câu trả lời của người đàn ông không giải đáp thắc mắc của Lawrence.

"Ây da, đau. Tôi sắp sửa khen bà chủ đây mà."

"Vậy vừa nãy là nói xấu rồi chứ gì? Cái đó là trả đũa đấy nhé!"

Tất cả mọi người trong bàn đều cười xòa, một gã đàn ông khác tiếp tục chủ đề.

"Bà chủ quán này nhé, ngày xưa một thân một mình vác nồi ủ bia trên lưng đi ngao du khắp nơi đấy."

"Haha, không thể nào."

"Hahahaha, gã nào lần đầu nghe cũng bảo thế. Nhưng đó là chuyện thật mười mười đúng không bà chủ?"

Lima đang phục vụ những tay bợm nhậu ở bàn khác ngoái mặt theo tiếng gọi và đáp nhanh: "Đúng đấy".

Sau khi phục vụ xong một lượt, cô quay lại bàn nơi Lawrence ngồi và mở miệng.

"Đó là chuyện của cái thời tôi còn trẻ đẹp hơn bây giờ rất nhiều. Tôi sinh ra ở phía Tây và lớn lên tại một thị trấn ven biển. Nhưng số phận không tránh khỏi của những thị trấn ven biển là bị con sóng cuốn phăng đi. Một ngày nọ, khi một con tàu lớn cập cảng, chẳng mấy chốc thị trấn đã bị những con sóng nuốt chửng."

Lawrence lập tức hiểu ra cô đang đề cập đến bọn cướp biển.

"Và rồi tôi lẫn vào đám đông hỗn loạn, chạy càng nhanh càng tốt để thoát thân khỏi thị trấn, nhưng đến khi nhận ra thì trên lưng tôi đã là một nồi ú còn bàn tay nắm chặt bao lúa mạch. Đến bây giờ tôi vẫn tự hỏi khi đó mình đã nghĩ gì trong đầu, thật đấy."

Dù khuôn mặt đăm chiêu hoài niệm, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, và đôi môi nở nụ cười nhạt, nhưng Lawrence dám cam đoan ngày ấy Lima đã rất chật vật.

Người đàn ông ngồi cùng bàn với Lawrence chìa ra một vại bia và nói: "Chà, mời bà chủ cạn ly nào".

"Ồi, cảm ơn nhé! Rồi thân nữ nhi cô quạnh dù đi đến đâu cũng không tìm

được việc. Khi đó có tin đồn đám hải tặc đã càn quét xa đến tận ba ngọn núi tiếp theo, nên tôi đã dùng cái nồi vác trên lưng cùng số lúa mạch lồi theo để nấu bia bằng nước sông chảy qua khu vực đó."

"Và những người uống chỗ bia đấy là một đoàn bá tước của vùng biên giới lân cận đến thị sát cho cuộc chiến tiêu diệt hải tặc đôi khi đi ngang qua."

Tràng vỗ tay cho màn kể chuyện vang lên, bà chủ quán xử lý chỗ bia trong vại bằng một ngậm lớn nuốt trọn.

"À, tôi không bao giờ thấy xấu hổ về ngày đó. Vị bá tước đã khám phá ra tôi nấu bia khi tự hỏi một thiếu nữ tuổi đương thì với mái tóc khô cứng cùng khuôn mặt r ám đen đang làm gì trong rừng. Về sau khi tôi hỏi vị bá tước, ngài đã thừa nhận rằng ngài nghĩ tôi là một nàng tiên rừng. Chà, ngài ấy cũng có mắt nhìn quá chứ nhỉ?"

Lần này lại có tiếng vỗ tay khen ngợi ở bàn khác, Lawrence nhìn qua và đoán chừng Holo đã thắng trong cuộc thi uống bia.

"Sau đó, ngài bá tước đã khen bia của tôi ngon. Ngài bảo thị trấn họ sắp đến đã bị bọn hải tặc tàn phá nên không có bia để nhấm nháp, vì thế ngài mời tôi cùng đi theo đoàn và nấu bia cho họ."

"Và cô gái trẻ đầy tham vọng Iima Ranel tưởng rằng mọi thứ cuối cùng cũng vận hành theo ý muốn của nàng."

"Nhưng ngài bá tước đã có một vị hôn thê xinh đẹp!"

"Quả thật! Nhưng dù sao thì vẻ đẹp của tôi quá phí hoài với ngài bá tước xấu xí. Mặc dù tôi rất muốn có một chiếc áo lông thú màu đen tuyền."

"Nên cô trở thành người nấu bia riêng cho ngài ấy?"

Sau khi nói ra điều mình nghĩ, Lawrence mới nhận thấy không đời nào có chuyện ấy xảy ra.

Vì nếu là người nấu bia riêng của bá tước, cô đã không làm bà chủ quán rượu của ngôi làng Tereo này.

"Hahaha, đó là chuyện viễn vông. Tất nhiên tôi vẫn mơ giấc mộng màu hồng ấy trong lúc không biết gì về thế giới này. Có thể nói món quà cho việc du hành cùng bá tước là một lần dùng bữa tối sang trọng tại dinh thự lớn và đặc quyền bán bia dưới tên ngài. Chà, dù sao thì sự tưởng thưởng đó đã là quá lớn."

"Vậy là câu chuyện cô gái bán bia dạo hiếm có trên thế giới bắt đầu từ đó."

"Phải gọi là thiếu nữ bậc thầy nấu bia dạo!"

Rầm, Ima nện nắm đấm xuống mặt bàn và tất cả khách khứa lập tức ngồi thẳng thớm gật đầu.

"Chà, rồi tôi nấu bia bán dọc đường, và cứ lặp lại như thế, tất nhiên cũng có rất nhiều chuyện xảy ra nhưng nói chung là thuận lợi. Song, sai lầm duy nhất của tôi là..."

"Đúng, bị kịch đã tấn công Ima khi cô ấy đến ngôi làng Tereo này!"

Ai đó đã căn thời điểm rất chuẩn để chêm vào.

Chắc hẳn câu chuyện này đã được lặp đi lặp lại mỗi khi có du khách đến làng.

"Tôi tuyệt đối không uống bia mình nấu bởi vì muốn bán được càng nhiều càng tốt. Do đó, tôi hoàn toàn không biết vị nó thế nào, nhưng tôi đã uống lần

đầu khi đến đây và kết cuộc là đắm nghiện cái vị thơm ngon của nó. Trong cơn say loạn choạng tôi đã vào vòng tay ông chồng hiện tại."

Lawrence bật cười sảng khoái khi tưởng tượng ra khuôn mặt chắc chắn đang cười khố của người chồng trong căn bếp phía sau.

"Và đó là cách tôi trở thành bà chủ quán rượu này. Nhưng mà ngôi làng này cũng khá tuyệt vời đấy. Cậu hãy thông thả tận hưởng nhé."

Iima cười toe toét rồi rời bàn, Lawrence nhìn theo tấm lưng cô với nụ cười chân thành.

"Hãy, phải công nhận đây là một quán rượu rất khá. Cả ở Endima cũng không có một nơi được như thế này đâu."

Endima - thủ đô của vương quốc Ploania, là đô thị lớn nhất của vùng đất phía Bắc Ploania - nơi lớn hơn cả thị trấn giáo hội Ruvinheigen.

So sánh với Endima là cách kinh điển khi muốn tán dương một thị trấn hay ngôi làng nào đó ở Ploania.

"Nói quá đúng! Một thương nhân du hành như anh bạn mà cũng có mắt nhìn đấy chứ."

Không ai là không cảm thấy hạnh phúc khi nghe người khác ca ngợi về quê hương mình.

Những người đàn ông đồng loạt nở mày nở mặt tươi cười và nốc bia.

Đây là cơ hội tốt, Lawrence nghĩ bụng.

"Chưa kể rượu cũng rất ngon nữa chứ. Ngôi làng này hẳn phải được Chúa yêu quý lắm nhỉ."

Anh thử chêm lời nhận xét ấy vào dòng chảy cuộc trò chuyện.

Và rồi lời nói của anh treo lơ lửng trong không khí như giọt dầu nổi lềnh bềnh trên mặt nước.

"Ấy, xin thứ lỗi cho sự khiếm nhã của tôi."

Anh đã nghe vô số những câu chuyện của những thương nhân khác, chẳng hạn như họ đã đổ mồ hôi trộm khi lỡ lời trong bàn rượu với người ngoại giáo.

Lawrence cũng từng phạm phải sai lầm tương tự, và phản ứng của mọi người bây giờ giống hệt khi đó.

"Ấy, không không, không phải lỗi của anh bạn. Do trong làng này có một nhà thờ lớn mà."

Một người lên tiếng như muốn xoa dịu bầu không khí căng thẳng, và những người còn lại cũng gật đầu phụ họa theo.

"Chà, ngay cả tại ngôi làng xa xôi hẻo lánh thế này cũng có rất nhiều sự tình phức tạp... Quả thật ông Franz, người đã khuất là một vị ân nhân lớn của làng này. Nhưng mà..."

"Đúng vậy nhỉ? Nói gì thì nói, chúng ta không thể bất tuân với ngài Truyo." "

"Ngài Truyo?"

"Ừ, đó là vị thần bảo hộ cho ngôi làng này. Ngài mang đến mùa vụ tốt, giúp trẻ con lớn khỏe mạnh và giữ cho ma quỷ không đến gần làng. Cái tên của làng Tereo bắt nguồn từ ngài mà ra."

Thì ra là vậy, Lawrence thầm nghĩ. Chắc chắn chuyện này có liên quan đến con rắn được đặt trong nhà trường làng Sem.

Anh đánh mắt về phía Holo trong lúc gạt đầu phụ họa và bắt gặp ánh mắt cô, dù cô đang nốc rất nhiều bia trong tiếng ồn kinh khủng của khu vực bên đó.

Vị thần trước mắt anh cũng không phải dạng vừa.

"Thần mùa vụ à? Là một thương nhân lưu động nên tôi đã nghe và thấy rất nhiều chuyện. Vậy vị thần Truycro này cũng là một con sói sao?"

"Sói? Đừng có phát ngôn ngớ ngẩn thế. Hạng tay sai của quý dữ như thế không đời nào là thần thánh được cậu à."

Một câu quả trách kha khá. Anh có thể dùng chuyện này làm chủ đề trên chọc Holo một chút.

"Vậy ngài ấy là?"

"Ngài Truycro là rắn. Một vị thần rắn đấy."

Nếu không cẩn thận, việc bị ai đó chui trốn vào trong lô hàng và bị nanh độc cắm vào người đều rắc rối như nhau, nên Lawrence không thấy sự khác biệt lắm giữa sói và rắn. Nhưng thần rắn rất được tôn thờ tại phương Bắc.

Và Giáo hội coi rắn là kẻ địch trong mắt. Trong Kinh Thánh có viết rắn là sinh vật làm loài người hư hỏng.

"Tôi cũng có nghe qua chuyện thần rắn. Dấu vết mà thần rắn để lại khi trườn xuống núi ra biển đã tạo thành một con sông lớn."

"Này, này, cậu không thể so ngài Truycro với thứ đó được. Nói gì thì nói, người ta bảo rằng thân hình ngài rất dài nên thời tiết tại phần đầu của ngài khác hẳn phần đuôi, ngài nuốt chửng mặt trăng cho bữa sáng và đánh chén mặt trời vào bữa tối. Hai tầng lớp rất khác biệt đấy nhé."

"Đúng thế, đúng thế", hàng loạt cái miệng nhao nhao đệm thêm vào.

"Bên cạnh đó, ngài Truỵeo chẳng có gì giống với đồng truyện rỏm mà ngoài kia đồn thổi cả đâu. Suy cho cùng, cái hang mà ngài Truỵeo đào để ngủ đông vẫn còn bên ngoài làng đấy!":

"Cái hang?"

"Ừ, tất nhiên mấy cái hang động dạng đó có ở khắp mọi nơi, nhưng riêng cái hang này không có lũ sói hay đám dơi nào dám tiếp cận cả. Chuyện kể rằng ngày xưa ngày xưa có một du khách đã vào trong để thử thách lòng can đảm nhưng không bao giờ quay trở ra. Có lời truyền miệng từ xa xưa rằng bất cứ ai bước vào bên trong đều bị nguyên rủa. Ngay cả cha Franz cũng căn dặn chúng tôi không bao giờ được bước vào trong cái hang đó bằng vẻ mặt rất nghiêm trọng. Cậu muốn đi nhìn thử không? Đi bộ một chút là tới thôi."

Lawrence lắc đầu nguầy nguậy giả vờ sợ hãi, nhưng qua câu chuyện này anh nhận ra lý do vì sao nhà thờ không được sử dụng.

Mặc dù đó quả là phép lạ khi đến lúc này mà nhà thờ vẫn chưa bị đập nát.

Nhưng sau khi thử động não một chút, anh đã hiểu được phần nào lý do.

Có lẽ là vì sự tồn tại của Enberch, thị trấn không nằm quá xa Tereo.

"Mà này anh bạn, có phải cậu đã tạt ngang Enberch trước khi đến đây không?"

Đúng lúc Lawrence thầm nghĩ làm sao để khơi ra chuyện này thì một dân làng đã tự lên tiếng.

"Tại đó có một nhà thờ rất lớn. Hiện tại có một kẻ được gọi là giám mục Van đang nắm quyền ở đấy, và mọi thể hệ giám mục tại đấy đều rất hần học

với ngôi làng của chúng tôi."

"Tôi nghe những người già kể lại là, ngày xưa Enberch vốn dĩ là một ngôi làng nghèo khó hơn cả nơi này. Nơi đó cũng nhận được ân huệ của ngài Truycó, cho đến một ngày, có một tên truyền giáo đột ngột đến Enberch. Thế rồi chẳng mấy chốc cả Enberch chuyển mình về phía giáo hội. Sau đó, một nhà thờ được dựng lên trong nháy mắt, thêm nhiều người đến, những con đường hình thành... Cuối cùng là một thị trấn hiên ngang, rồi họ tạo áp lực, mang những yêu cầu vô lý đến ngôi làng này..."

"Rồi, đương nhiên họ cố gắng cải đạo nơi đây. Do đó người dân hai thế hệ trước đã nỗ lực giải quyết ôn hòa bằng cách tạm thời cho xây một nhà thờ. Nhưng quy mô giữa thị trấn và làng khác biệt rất rõ rệt. Họ đánh thuế rất nặng, đổi lại, họ sẽ du di nhằm mắt cho qua thần Truycó của chúng tôi... Ông bà của chúng tôi cứ cảm râm mãi về việc đấy."

Đến bây giờ Lawrence vẫn thường nghe thấy những câu chuyện dối chác và lấy cớ cải đạo như thế này được thực hiện tiên phong trên con đường truyền giáo.

"Ông Franz đã đến đây vào tầm ba mươi hay bốn mươi năm trước gì đó."

Lawrence dần hiểu hơn về câu chuyện xoay quanh ngôi làng này.

"Ra vậy. Nhưng tôi thấy hiện giờ quản lý nhà thờ là một cô gái trẻ tên Elsa mà."

"Ừ, đúng đấy..."

Nhờ bìa mà việc cạy miệng dân làng thực sự dễ dàng hơn rất nhiều.

Lawrence quyết định hỏi bằng hết những chuyện anh đang thắc mắc.

"Lúc chúng tôi đến nhà thờ cầu nguyện cho chuyến đi bình an thì cô gái trẻ Elsa mặc trang phục linh mục ra đón làm tôi giật hết cả mình. Quả thật phải có lý do đặc biệt gì cho chuyện đấy đúng không?"

"Quả nhiên cậu cũng cảm thấy thế. Hơn mười năm trước, Tiểu thư Elsa được cha Franz nhặt về. Cô bé là một đứa trẻ ngoan, nhưng làm một linh mục thì có hơi quá sức nhỉ?"

Một người lên tiếng tìm kiếm sự đồng thuận và những người khác đồng loạt gật đầu.

"Nếu trách nhiệm quá nặng nề với Elsa, sao không mời một người từ Enberch tới?"

"Chuyện đó..."

Người đàn ông lấp lửng, đánh mắt sang người kế bên, và người ngồi kế lại đánh mắt sang người bên cạnh.

Cuối cùng, sau khi họ nhìn nhau hết một vòng quanh bàn, người đàn ông đầu tiên tiếp tục.

"Cậu là thương nhân từ nơi xa đúng không?"

"Sao? À, vâng."

"Vâng, à, ừm. Cậu có quen bất kỳ ai quyền lực và có tên tuổi trong Giáo hội không?"

Dù không nhìn thấy mạch câu chuyện, nhưng dựa vào bầu không khí lúc này, Lawrence có cảm giác nếu anh có người quen như thế, họ sẽ kể tường tận mọi chuyện cho anh nghe.

"Liệu có ai đó đủ khả năng để phát biểu một lời với cái lũ tại Enberch..."

"Này!"

Lima đột ngột đánh vào phía sau đầu người đàn ông.

"Rốt cuộc anh đang ba hoa gì với vị khách của chúng ta thế? Anh muốn trưởng làng nổi cơn thịnh nộ sao?"

Lawrence suýt phì cười khi nhìn bộ dạng tiu nghỉu như đứa trẻ bị mẹ mắng của người đàn ông, nhưng ánh mắt Lima xoáy vào khiến anh hốt hoảng dập tắt nụ cười trên môi.

"Xin lỗi vì trông như thế chúng tôi có chuyện muốn giấu giếm. Nhưng ngay cả một khách lữ hành, à không, chính vì là khách lữ hành nên cậu mới hiểu ngôi làng nào cũng có vấn đề của riêng nó."

Lời nói của Lima, người vác trên vai nôi ủ bìa đi từ nơi này sang nơi khác, có sức thuyết phục mạnh mẽ

Hơn nữa, Lawrence cũng tán thành ý kiến của cô.

"Khi một du khách ghé qua, tôi muốn họ thưởng thức đồ ăn thức uống của làng và nhận được nhiều niềm vui. Và tôi mong họ sẽ khen ngôi làng của chúng tôi tuyệt vời ra sao khi ghé thăm vùng đất khác. Đó là chủ trương của tôi."

"Vâng, tôi cũng đồng ý."

Lima cười thật tươi và nói: "Vâng, công việc cuối ngày của mọi người là chè chén say sưa và vui vẻ hết mức nhé!".

Trong lúc vỗ vào lưng những người đàn ông, cô bất chợt nhìn sang nơi khác, và khi đánh mắt lại về phía Lawrence, cô cười khổ sở.

"Ước gì tôi có thể nói với cậu như vậy, nhưng người bạn đồng hành của cậu hình như đã gục rồi."

"Chắc do cô ấy không động vào bia rượu một thời gian dài đấy."

Vừa đúng lúc lượng bia trong vại của Lawrence không còn bao nhiêu, nên anh nốc một hơi cạn ly, rồi đứng dậy khỏi ghế.

"Tôi sẽ dẫn cô ấy về nhà trọ trước khi cô ấy lộ ra hành vi khó coi nào đó. Ít ra là trước khi lỡ kết hôn cùng ai đấy."

"Hahaha, lời khuyên từ chính kinh nghiệm của tôi này. Không có gì tốt đẹp từ một người phụ nữ say xỉn cả."

Những gã đàn ông ngồi xung quanh lăm lét cười cổ vể đau khổ sâu lời bình luận phẫn khích của Iima, có lẽ còn rất nhiều giai thoại về chủ đề này.

"Tôi sẽ để tâm." Sau lời đáp, Lawrence đặt một số đồng bạc lên bàn.

Mười đồng bạc trenni cho châu khao lớn tại quán rượu để dễ dàng hòa nhập với nơi này hơn.

Một kẻ tiêu xài hoang phí luôn bị mọi người ghét bỏ, nhưng một thương nhân biết tiêu tiền luôn được chào đón ở bất cứ đâu.

Lawrence đến đỡ Holo - người lúc này đã say mèm nằm phủ phục trên bàn như đang ngủ, rồi rời đi giữa một rừng những lời trêu chọc và cảm ơn.

Có thể nói trong cái rủi có cái may vì quán rượu và nhà trọ cùng nằm đối mặt với quảng trường.

Dù Holo có nhỏ con đến đâu, một cô sói có khả năng chèn chến siêu phàm như cô đã ngốn vào lượng thức ăn và đồ uống nhiều đến mức khó tin, và phần thêm vào đó có trọng lượng nặng khôn tả. Lawrence phải rất khó khăn

để dìu cô bước đi.

Nhưng tất nhiên chuyện dìu dắt sẽ chỉ cần thiết nếu Holo thực sự say mèm.

"Cô ăn uống quá độ rồi đấy."

Lawrence vòng cánh tay Holo sang cổ mình cố gắng đỡ cô từ một bên và dìu đi. Ngay khi anh lên tiếng phàn nàn, cô dường như dồn sức vào chân giúp cơ thể nhẹ đi phần nào.

"Ờ... Chẳng phải vai trò của tôi là ăn uống không chừa chút thời gian nói chuyện nào sao?"

"Tất nhiên tôi biết điều đó... Nhưng cô đấy, toàn gọi món đắt tiền thôi nhé."

Mặc dù Holo rất sắc bén, nhưng Lawrence cũng nhạy bén không kém khi vấn đề liên quan đến tiền bạc.

Không đời nào có chuyện anh không để mắt đến chỗ rượu thịt được bùng ra trên bàn Holo.

"Thật là một con đực bốc mùi bủn xỉn... Nhưng quan trọng hơn, tôi muốn nằm xuống... Khó chịu quá."

Lawrence khẽ thở dài, dường như bước chân xiêu vẹo của Holo không phải là giả vờ, bản thân anh cũng có uống một chút nên muốn bình tĩnh ngồi xuống.

Chẳng có lấy một bóng người trên quảng trường ngôi làng Tereo, chỉ có những ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ những ngôi nhà.

Kể cả khi mặt trời đã lặn được ít lâu, cách vận hành của nơi này rõ ràng

vẫn quá khác so với thị trấn.

Khi họ dừng chân trước quán trọ và mở cửa, trong sảnh chỉ có một ngọn nến nhỏ đang thấp sáng thổ lộ lời xin lỗi. Bóng dáng người chủ không thấy đâu - âu cũng không có gì là lạ bởi ông đã ngồi uống cùng bàn với Holo.

Để ý thấy khách trọ đã trở về, bà chủ trọ từ bên trong bước ra và mỉm cười thông cảm khi nhìn bộ dạng thiếu ngủ của Holo.

Sau khi nhờ bà chủ mang nước tới, họ bước lên chiếc cầu thang ọp ẹp kêu cọt két, cọt két tới căn phòng nằm ở tầng hai.

Nhà trọ có tổng cộng bốn phòng, nhưng tại thời điểm này khách trọ chỉ có hai người là Lawrence và Holo.

Dù vậy, rõ ràng có một lượng khách kha khá từ vùng lân cận kéo đến vào dịp lễ hội gieo cấy mùa xuân và lễ hội gặt hái mùa thu.

Vật trang trí duy nhất được treo trên tường hành lang trong căn nhà trọ không được quan tâm bày biện này là một món đồ dệt được thêu huy hiệu thuộc về một hiệp sĩ từng đến thăm nơi này từ xa xưa.

Nếu trí nhớ của Lawrence chính xác thì huy hiệu đang được chiếu sáng bởi ánh trăng lọt qua khung cửa sổ để mở kia là một biểu tượng của nhóm lính đánh thuê đã giết chết vị thánh nhân nổi tiếng tại vùng đất phía Bắc Ploania.

Lawrence không rõ chủ nhà trọ có biết điều này không, hay dù biết nhưng ông vẫn dùng nó để trang trí.

Nhưng dù sao khi nhìn món đồ này, bằng cách nào đó anh hiểu được Tereo có mối quan hệ thế nào với Giáo hội.

"Này, còn tí nữa thôi. Đừng ngủ nhé!"

Vừa leo hết cầu thang, đôi chân của Holo đã bắt đầu bủn rủn, và dường như nó đã tới giới hạn khi họ đến trước cửa phòng.

Họ bước vào phòng, Lawrence đoán rằng cô sẽ lại nôn nao vào ngày mai và anh thấy đồng cảm hơn là ngán ngẫm trong lúc xoay xở đặt cô nằm xuống giường.

Mặc dù cửa sổ đang đóng nhưng những tia sáng của ánh trăng vẫn tìm được đường len vào từ khe nứt. Lawrence mở cánh cửa sổ lung lay, thở ra luồng khí nóng và cái hồi hả nhộn nhịp trong ngày, trao đổi với khí trời rét buốt đến kinh hoàng của đêm đông.

Một chốc sau anh quay lại vì nghe thấy tiếng gõ cửa vang lên và bà chủ nhà trọ bước vào mang theo nước cùng ít trái cây lạ mắt.

Khi anh hỏi, bà chủ đáp rằng loại quả này có công dụng chữa chứng nôn nao do rượu gây ra, nhưng tiếc thay người cần nó nhất đã lăn ra ngủ mê mết. Song từ chối lại không hay nên anh quyết định nhận chỗ trái cây với lòng biết ơn.

Loại quả này cứng và tròn trịa, hai trái có thể nắm vừa trong một bàn tay. Khi Lawrence cắn thử một miếng to, vị chua của nó lập tức bùng nổ trong miệng khiến thái dương của anh đau nhói.

Và anh có cảm giác bằng cách nào đó nó hiệu quả thật sự. Loại quả này có thể dùng để buôn bán. Anh sẽ lưu tâm để tìm kiếm thông tin về loại trái cây này nếu có thời gian rảnh sau ngày mai.

Lawrence nhớ lại buổi tối ồn ào tại quán rượu.

Tốc độ hòa mình vào không khí quán rượu của Holo rất ấn tượng.

Tất nhiên là anh đã dặn dò mục tiêu và chỉ rõ vai trò của cô từ trước.

Khi hai du khách đến quán rượu, hoặc là họ sẽ phải chịu tròng câu hỏi bất tận, hoặc là bị đá ra khỏi cuộc vui.

Muốn tránh cả hai trường hợp đó, trước hết họ phải xi tiền ra.

Một ngôi làng không có giao dịch buôn bán như Tereo không có nhiều lựa chọn để kiếm tiền, nhưng trừ khi Tereo là một ngôi làng hoàn toàn hẻo lánh, bằng không nó sẽ không thể tồn tại nếu không có ít kinh phí.

Đây là lý do chính khiến du khách rất được chào đón. Nếu không phải vì lợi nhuận, không đời nào những người không rõ lai lịch được hoan nghênh tại làng.

Tiếp theo, họ phải ăn uống thật nhiệt tình.

Khách hàng lần đầu đến không bao giờ biết được chất lượng rượu thịt mà họ được phục vụ như thế nào. Trong trường hợp xấu nhất, họ có thể sẽ bị trúng độc, dù không đến mức mất mạng nhưng sau khi bị lột sạch những thứ có trên người, họ sẽ bị vứt ở ngọn núi gần đó.

Do đó cách ăn uống cực lực chứng tỏ du khách đặt niềm tin nơi dân làng.

Và có một sự thật thú vị về thế giới này là dầu phải thật cần trọng nhưng mọi người có xu hướng không quá lạnh lùng khi họ cảm thấy bản thân được tin tưởng.

Lawrence đã học được những bài học trên trong lúc mở ra tuyến đường buôn bán mới, nhưng kỹ năng hòa mình vào không khí quán rượu của Holo còn điêu luyện hơn cả anh, và nhờ đó mà anh đã nhận được câu trả lời cho những câu hỏi khó từ dân làng dễ dàng hơn nhiều so với anh dự tưởng.

Mặc dù điều quan trọng cuối cùng đã bị bà chủ Lima chặn đứng, nhưng mọi chuyện vẫn tốt đẹp. Nếu đây là chuyến đi vì công việc, anh hẳn đã xì cho Holo ít đồng làm quà cảm ơn.

Nhưng hể nhìn cô nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, trong lòng Lawrence lại dâng lên cảm giác không mấy vui vẻ khi tự thân anh cũng đạt được phi vụ buôn bán ngon lành cho đến lúc này.

Có thể nói đây là ví dụ cho câu "gừng càng già càng cay".

Tuy nhiên...

Lawrence đóng cửa sổ, nghĩ bụng cũng đã đến lúc mình nên đi ngủ.

Nếu Holo nắm trong tay cách thức kinh doanh, điều đó chẳng khác nào một thương nhân với năng lực đáng kinh ngạc được sinh ra đúng thời điểm. Giả sử có một người sở hữu năng lực trên cùng khả năng khéo léo thâm nhập vào vòng tròn xã hội trong lĩnh vực kinh doanh, người đó có thể tìm ra tuyến đường thương mại mới. Holo có khả năng trở thành một thương nhân như thế.

Và rồi Lawrence có thể nhìn thấy giấc mơ xây dựng một cửa hàng tại thị trấn nào đấy của mình trong tầm mắt. Để công việc buôn bán thuận lợi, hai người làm sẽ tốt hơn một, và ba người sẽ tốt hơn hai. Có Holo ở bên giúp, Lawrence thấy an tâm biết bao, ý nghĩ ấy đến với anh thật tự nhiên.

Quê hương Yoitsu của Holo cũng không còn xa lắm, vị trí của nó cũng không hẳn là không xác định được.

Ngay cả khi không hỏi được vị trí của tu viện và không tìm được manh mối mới, họ vẫn có thể đến Yoitsu trước mùa hè, dù khá muộn.

Holo định làm gì sau khi trở về quê nhà?

Dù chỉ là lời hứa miệng, nhưng Lawrence đã giao ước với Holo sẽ dẫn đường cho đến khi cô trở về quê hương.

Anh đau đầu nhìn lên trần nhà thờ dài thườn thượt.

Lawrence hiểu rõ chia ly là một phần của chuyến hành trình.

Nhưng lồng ngực anh có chút nhói đau khi nghĩ đến việc không riêng tài năng của Holo, mà cả những cuộc đối đáp nhanh nhẩu vui vẻ giữa họ đều kết thúc cùng chuyến hành trình của hai người.

Nghĩ đến đây, Lawrence nhắm mắt lại, khoe miệng nhếch lên thành hình một nụ cười trong bóng tối.

Người thương nhân tốt nhất không nên nghĩ đến gì khác ngoài việc buôn bán.

Đó là một bài học anh đã học được trong bảy năm kinh nghiệm trên thương trường.

Những gì anh cần lưu tâm là thứ bên trong hầu bao của mình.

Điều anh nên nghĩ tới là cách kiềm chế thói ham ăn tục uống của Holo.

Lawrence lăm bắm trong lòng hết lần này đến lần khác cho đến khi giấc ngủ cuối cùng cũng ập đến.

Không tốt chút nào.

Hoàn toàn không tốt chút nào.

Dù đã rúc người bên dưới tấm chăn lông khô ráo như tấm giẻ rách được đun sôi trong nồi trước khi hong khô dưới ánh mặt trời, nhưng Lawrence cũng không thể vượt qua cái lạnh tê tái của buổi sáng tinh mơ.

Bị đánh thức bởi tiếng hắt hơi của chính mình, anh nhận ra một ngày mới lại bắt đầu.

Chút hơi ấm bên trong tấm chăn vào giờ này thực sự đáng được đánh đổi bởi cả một gia tài. Tuy vậy, dù đáng giá đến đâu cũng đừng hòng moi của anh được một hào.

Lawrence vực người dậy như thể sợ hãi hơi ấm ấy, nó giống như một đứa trẻ ma quỷ nuốt chửng quỹ thời gian quý báu của anh, và khi anh liếc nhìn sang bên cạnh, Holo đã dậy từ lúc nào.

Cô xoay lưng về phía anh, lúi húi cúi người xuống dường như đang làm gì đấy.

"Ho..."

Cái tên Holo chưa kịp bật hết ra khỏi cổ họng đã bị Lawrence ngăn lại bởi anh nhìn thấy bộ lông đuôi của cô bất chợt xù ra theo kiểu mà anh chưa từng thấy bao giờ.

"S-Sao thế?"

Anh chỉ kịp nói nhiều đó thì đôi tai Holo đã tức thì vểnh lên, cuối cùng cô chậm chậm quay lại.

Trong làn không khí trong lành buổi sáng khi mặt trời vẫn chưa ló dạng, Holo ngoái nhìn qua vai, đôi môi hé mở phả ra làn hơi trắng xóa.

Giọt lệ lưng tròng trong đôi mắt ấy... Và bàn tay đó đang nắm lấy một loại quả nho nhỏ, tròn tròn dường như vừa bị gặm dang dở.

"... Cô ăn rồi sao?"

Lawrence hỏi thăm ra chiều lo lắng dù trên môi lấp ló một nụ cười. Holo

liếm môi và gật đầu.

"G-Gì vậy, cái này nè..."

"Hôm qua, bà chủ trọ đã mang cho khi chúng ta về phòng đấy. Nghe bảo nó chữa chứng nôn nao sau cơn say hay lắm."

Dường như vẫn còn một miếng sót lại trong miệng, Holo nhắm nghiền mắt trước khi đánh ực nuốt xuống. Cô sụt sịt mũi rồi lau khôe mắt.

"Có say ngàn năm đi nữa, ăn cái này xong chắc cũng bùng tỉnh quá."

"Nhưng nó có công hiệu đấy chứ nhỉ?"

Holo cau mày, ném thứ quả cản đỡ vào Lawrence, sau đó cô ra sức vuốt thẳng bộ lông đuôi vẫn còn bung xù từ nãy tới giờ.

"Không phải lúc nào tôi cũng nôn nao sau mỗi lần uống đâu."

"Vậy thì đỡ quá. Mà hôm nay trời cũng lạnh ghê chứ."

Phần quả Holo ném khi nãy đã mất chừng phân nửa. Chắc chắn cô đã cắn ngập răng thứ quả chua loét này mà không có sự phòng bị nên mới sốc đến vậy. Thật ấn tượng khi cô không hét toáng lên, hay nói đúng hơn là quá sốc không thể thét nổi thành tiếng.

"Lạnh cũng chả sao, nhưng chắc chưa có ai trong làng dậy đâu."

"Tôi không nghĩ là chưa có người dậy... Nhưng quán xá chắc sẽ mở hàng trễ đấy."

Lawrence trượt xuống giường, mở cánh cửa sổ gỗ xập xệ gần như chẳng trụ nổi trước cả một cơn gió nhẹ thoảng qua và nhìn ra bên ngoài. Không có lấy một bóng người trên quảng trường phủ mờ sương sớm.

Là một thương nhân, anh đã quen mắt nhìn quảng trường là nơi đựng độ giữa thương nhân thị trấn và thương lái, nên quang cảnh quanh hiu này không hiểu sao khiến anh cảm thấy khá cô đơn.

"Tôi thích chốn đông vui hơn."

"Tôi cũng đồng ý."

Khi Lawrence đóng cửa quay người lại đã thấy Holo rực rạch chui vào trong chắn đường như chuẩn bị ngủ tiếp.

"Nghe bảo Chúa trời tạo ra chúng ta với cơ thể chỉ ngủ một ngày một lần."

"Chắc vì tôi là sói đó mà."

Oáp, cô đáp với một cái ngáp dài.

"Nếu chưa ai dậy thì đành chịu thôi. Có thức dậy ngồi nghếch mặt ra đó cũng chỉ tổ lạnh ngắt với đôi meo."

"Chà, dù chúng ta đến trái mùa, nhưng vẫn thật kì lạ."

"Sao?"

"À không, cũng chẳng phải chủ đề mà cô quan tâm đâu... Tôi đang thắc mắc đến thu nhập của người dân làng này thôi."

Dù đã ngẩng mặt lên ra chiều hứng thú, nhưng vừa nghe xong câu nói của Lawrence, Holo lập tức rúc mặt vào bên trong tấm chắn.

Lawrence khẽ bật cười trước phản ứng của Holo, và chẳng có gì khác để làm, anh cho não vận động một chút.

Mùa này là thời điểm trái vụ, chỉ số ít làng thuần nông phần thịnh mới có

ăn mà không làm việc sau khi kết thúc mùa thu hoạch.

Chưa kể, theo câu chuyện anh nghe tối qua tại quán rượu, Tereo bị thị trấn Enberch đánh thuế rất nặng.

Tuy nhiên, người dân trong làng không có vẻ gì là có việc làm thêm ở nhà cả.

Ngôi làng thực sự rất yên tĩnh, như Holo đã nhận xét.

Nói về các công việc làm thêm, những việc tiêu chuẩn của làng nông nghiệp thường là dệt len và đan túi rọ; nhưng công việc sẽ không có lời trừ khi được bù đắp bằng số lượng, và như thế tất cả mọi người đều phải cùng bắt tay vào làm việc ngay khi mặt trời lên. Họ buộc phải làm việc vất vả hơn nhiều để trả được số thuế nặng nề kia.

Bên cạnh đó, rượu thịt tại quán rượu đêm qua cũng chất lượng ngoài mong đợi.

Ngôi làng Tereo này dường như có nguồn tiền đáng ngờ.

Nếu chiếc mũi của Holo có thể xác định tức thì chất lượng món ăn, thì khứu giác của Lawrence lại nhạy cảm với mùi tiền.

Anh thầm nghĩ nếu điều tra một chút về dòng chảy của đồng tiền, không chừng anh có thể chen chân vào đây buôn bán.

Dù sao thì Lawrence cũng chẳng thấy bóng dáng một thương nhân nào khác từ ngoài vào làng, chỉ riêng điều này đã là điều kiện thuận lợi cho anh.

Lawrence không khỏi ngán ngấm chính mình, dù miệng bảo đây không phải là chuyến đi vì công việc, nhưng rốt cuộc cái đầu của anh vẫn chẳng xoay quanh gì khác ngoài nó.

Ngay sau đó, anh nghe thấy âm thanh cọt két như tiếng mở cửa vọng đến từ bên ngoài cửa sổ.

Tiếng vang nổi bật rõ nét trong cái tĩnh lặng bao trùm buổi sáng tinh mơ. Lawrence ngó qua khe cửa sổ và lại bắt gặp Evan.

Nhưng lần này cậu không vào trong nhà thờ mà đi ra khỏi đó.

Trên tay cậu cầm một cái túi nhỏ, trông như một phần cơm.

Vẫn như tối qua, Evan cẩn thận nhìn xung quanh trước khi khẽ khàng chạy đi, bỏ lại nhà thờ phía sau.

Nhưng sau khi chạy được một đoạn, cậu ngoái đầu lại và vẫy tay chào. Khi thử nhìn về phía Elsa, Lawrence thấy cô cũng vẫy tay đáp lại với một nụ cười trên gương mặt khác hoàn toàn với khi tiếp đón anh và Holo.

Một khung cảnh gợi chút ghen tỵ trong lòng anh.

Sau khi nhìn theo tấm lưng của Evan, Lawrence thầm hiểu ra một chuyện.

Sự tức giận của Evan khi nói về chuyện tranh chấp giữa nhà thờ mà Elsa quản lý và nhà thờ tại Enberch ra là vì thế này.

Nhưng là một thương nhân, tầm nhìn của Lawrence không quá hạn hẹp để xem cảnh tượng anh vừa thấy chỉ như một bữa tiệc cho đôi mắt.

Bởi tất cả những gì phản chiếu trong mắt anh là lợi ích từ những người trong phạm vi anh có thể với tay tới.

"Tôi đã quyết định được điem đến hôm nay rồi."

"Hửm?"

Ló đầu ra khỏi chăn, Holo nhìn Lawrence với ánh mắt tò mò.

"Nhưng tìm quê cho cô mà sao chỉ có mình tôi cố gắng hử?"

Holo không trả lời ngay mà vấy tai trước khi khẽ hắt hơi và khịt mũi.

"Vì tôi rất quan trọng chẳng phải sao?"

Lawrence chỉ còn nước thở dài trước câu trả lời hết sức vô sỉ của Holo.

"Cô nên thử hạn chế nói mấy câu như vậy đi."

"Anh đúng là đồ thương nhân."

"Muốn có lợi nhuận lớn phải đầu tư lớn. Không thể đầu tư nhỏ mà mong lợi nhuận lớn được đâu."

"Hừm. Vậy, nếu lá gan anh nhỏ thì phải làm sao?"

Lawrence không ngờ Holo lại đáp trả ngọt đến vậy.

Khi anh nhắm mắt lại, cô khẽ cười khúc khích trước khi tiếp lời.

"Nếu tôi ở cạnh, anh sẽ khó hành động đúng không nè? Đây là một ngôi làng nhỏ. Luôn có ánh mắt dòm ngó ở khắp mọi nơi."

Lawrence thậm chí còn không "à" nổi một tiếng.

"Nếu tôi có thể tự mình hành động, tôi sẽ làm. Nhưng đó là khi tôi nhai đầu cô nhóc nhà thờ láo xược kia. Xin anh hãy mau mau đi tìm hiểu vị trí của tu viện giúp tôi. Dù trông thế này thôi, nhưng tôi chẳng muốn gì hơn là nhanh đến tu viện và nghe những câu chuyện từ tu sĩ kia đâu."

"Tôi hiểu rồi."

Lawrence đáp để xoa dịu cảm xúc đang bùng cháy như bó rơm đã châm lửa của Holo.

Nếu có khi Holo dễ dàng thể hiện cảm xúc, thì cũng có lúc cô đang bùng cháy ngọn lửa nôn nóng thực sự bên dưới khuôn mặt thờ ơ.

Thật là một kẻ đồng hành rắc rối, nhưng Holo đứng ở một điểm, đó là Lawrence làm tất cả điều này là vì cô rất quan trọng với anh.

"Trễ lắm thì trưa tôi về nhé."

"Nhớ mang về cho tôi ít đặc sản đó."

Trước giọng nói bị bóp méo vọng ra từ bên dưới tấm chăn lông, Lawrence đáp lại bằng nụ cười khổ não thường trực của mình.

Sau khi bước xuống tầng một, khẽ chào ông chủ nhà trọ mặt tái xanh đang rên rỉ bên trong quây, Lawrence vòng ra chuồng ngựa, lấy một túi lúa mì nguyên hạt trên xe hàng và đi ra ngoài.

Dù không có việc đồng áng để làm nhưng người dân cũng đã bắt đầu dậy khi mặt trời mọc. Người thì tưới tắm cho số hoa màu trong vườn, người thì chăm sóc đám gà lợn.

Dường như sự khuấy động ở quán rượu đêm qua đã có tác dụng, trong khi hôm qua anh chỉ toàn bị xoáy ánh mắt nghi hoặc vào người thì hôm nay lại được một số người chào hỏi cùng với nụ cười trên môi.

Một vài trong số đó chỉ chào đơn thuần mà không thể nở nổi một nụ cười do đau đầu vì say.

Dù sao đi nữa Lawrence cũng nhẹ nhõm vì được mọi người chấp nhận như một vị khách lữ hành.

Nhưng càng quen mặt nhiều thì càng khó khăn cho anh trong hành động.

Tiên đoán của Holo hoàn toàn chính xác. Anh thực sự ngưỡng mộ tầm nhìn của cô nhưng đồng thời cũng thấy hơi ganh tỵ.

Nơi anh đang đến trong lúc nghiên ngẫm vấn đề trên đường nhiên là nhà cối xay của Evan để khai thác về Elsa.

Lawrence không phải là Holo, nên tất nhiên anh không có nhu cầu tìm hiểu quan hệ của họ là như thế nào.

Thay vì chế ngự cô nàng Elsa hay nhe nanh "có hỏi han cũng vô ích" sẽ nhanh gọn hơn khi nhắm vào anh chàng Evan, người dường như biết rõ ngọn ngành câu chuyện.

Trong lúc đi bộ ngược lại con đường mà anh đã đánh xe tới vào hôm trước, Lawrence gật đầu chào người đàn ông đang phát quang đám cỏ trên cánh đồng ngoài làng.

Lawrence không có ký ức nào về ông ta, nhưng nụ cười đáp lại của người đàn ông chứng tỏ ông cũng có mặt tại quán rượu đêm qua.

"Cậu đi bộ ư? Định đi đâu thế?", ông hỏi, một câu hỏi hợp lý.

"Tôi đi xay thóc thành bột."

"À, đến chỗ thợ xay hử? Cẩn thận đừng để bị trộm bột nhé."

Đây chắc hẳn là câu đùa thường dùng khi ai đó đi xay bột. Lawrence cười thảo mai thay cho câu trả lời rồi tiến thẳng đến nhà cối xay.

Thương nhân là một nghề không được mọi người tin tưởng lắm, nhưng vẫn còn rất nhiều nghề trên thế giới thậm chí còn khó khăn hơn.

Anh không thể ngừng tự hỏi rốt cuộc Chúa đã dạy không có nghề nào cao quý hơn nghề nào để làm gì, nhưng rồi anh chợt nhớ ra người dân trong làng Tereo không hẳn là con chiên của Chúa.

Dường như thế giới này có rất nhiều thứ không vận hành như người ta ước mong. Nó bị lấp đầy bởi những khó khăn và gian khổ.

Sau khi bước qua những cánh đồng quanh hiu khi mùa thu hoạch kết thúc, và rảo bước trên con đường hẹp men giữa đồi núi lúp xúp và con sông nhỏ, nhà cối xay lập tức hiện ra trước mắt Lawrence.

Evan dường như nghe thấy tiếng bước chân của anh tới gần nên ló đầu ra khỏi cửa.

"A, ngài Lawrence!"

Cậu chàng trông vẫn rất phấn khởi, nhưng mới gặp nhau ngày hôm qua mà Evan đã gọi Lawrence bằng ngài khiến anh hơi ngứa ngứa.

Anh giơ cao túi lúa mì trong tay và hỏi.

"Hiện giờ cối xay có rảnh không?"

"O? Rảnh thì có rảnh... nhưng anh sắp đi rồi sao?" Vừa đưa túi lúa mì cho Evan, Lawrence vừa lắc đầu. Quả thật khi một du khách muốn xay lúa thành bột, người ta sẽ tự động nghĩ rằng họ chuẩn bị cho chuyến hành trình mới.

"Không, tôi định ở đây một thời gian nữa."

"P-Phải thế chứ! Vậy chờ tôi một chút. Tôi sẽ xay thật mịn để khi nướng lên bột sẽ căng phồng rất đẹp."

Lawrence tự hỏi phải chăng Evan đang nịnh đầm anh để giành lấy cơ hội dứt áo rời khỏi làng, bởi anh thấy rõ cậu chàng đã thở phào nhẹ nhõm trước

khi quay vào trong.

Lawrence cũng bước theo sau và vừa đặt một chân vào nhà, anh đã thoáng giật mình.

Dù nhìn bên ngoài trông ngôi nhà khá tồi tàn nhưng bên trong được quét dọn sạch đẹp, tinh tươm, cả cối xay cũng có đến ba cái rất hoành tráng.

"Cái này tuyệt ghê!"

"Chứ gì nữa! Nhìn bề ngoài trông khá xập xệ nhưng tất cả lúa mì của Tereo đều được xay ở đây đấy nhé."

Vừa nói với vẻ đắc ý, Evan vừa nối trục gỗ vận hành cối xay và trục gỗ xoay bánh xe nước lại với nhau, cố gắng liên kết hai hướng luân chuyển khác nhau.

Sau đó, cậu kéo một cái que dài nhỏ từ cửa sổ về phía dòng sông, tháo gỡ thiết bị đang cố định bánh xe nước.

Tiếng cọt két của gỗ lập tức vang vọng, theo sau là âm thanh rên vang nặng nề của chiếc cối xay quay vòng.

Sau khi kiểm tra tất cả, Evan đổ số lúa mì trong túi mà Lawrence mang theo vào trong cái lỗ hở phía trên cối xay.

Sau đó, họ chỉ việc đợi số bột rơi xuống cái đĩa đựng bên dưới cối xay.

"Công nhận lâu lắm rồi tôi mới nhìn thấy những hạt lúa mì. Chúng ta sẽ cân nó sau, nhưng tầm này chắc mất khoảng ba ryut cho tiền công."

"Rẻ quá!"

"Ồ, vậy ạ? Tôi lại nghĩ nó khá đắt."

Không có gì lạ khi tiền công ở những nơi bị đánh thuế nặng sẽ cao gấp ba lần nơi khác.

Nhưng những người không biết về tỉ giá thị trường có thể sẽ cảm thấy số tiền ấy khá đắt.

"Người dân trong làng rất miễn cưỡng khi trả tiền. Nhưng nếu không thu tiền, người bị trưởng làng quở trách sẽ là tôi."

"Hahaha, về phần này thì ở đâu cũng như nhau cả."

"Anh Lawrence cũng từng là thợ xay bột sao?" Evan nhìn Lawrence sừng sốt ra mặt, nhưng anh lắc đầu.

"Không, nhưng tôi từng làm người đại diện thu thuế. Xử lý thuế thịt cho hàng thịt. Chẳng hạn như mỗi một con heo hết bao nhiêu tiền thuế."

"Humm, có cả loại công việc đó nữa à?"

"Nếu rửa xương và thịt sẽ làm dơ dòng sông, rác thải cũng khá nhiều. Do phải tốn tiền để xử lý những việc đấy nên đương nhiên phải thu thuế, nhưng mọi người không chịu chi trả một hào."

Quyền đại diện thu thuế được quan chức trong thị trấn bán đấu giá và sẽ có ai đó trúng thầu. Số tiền trúng thầu sẽ trở thành tiền thuế của thị trấn, sau đó người trúng thầu sẽ thu thuế theo ý thích, càng thu được nhiều càng lời nhiều, nếu không thu được sẽ chịu lỗ.

Lawrence có kinh nghiệm làm việc thu thuế này hai lần khi anh bắt đầu khởi nghiệp.

Anh nhận thấy số tiền kiếm được và công sức bỏ ra hoàn toàn không xứng.

"Đến cuối cùng, tôi phải khóc lóc van xin mọi người trả tiền. Thật kinh khủng làm sao."

"Hahahaha, tôi hiểu cảm giác của anh."

Kể về những câu chuyện khổ cực thu hút sự đồng cảm để làm cho đối phương thấy thân thiết với mình hơn luôn mang lại hiệu quả.

Đã đến lúc, Lawrence nghĩ thầm trong lúc bật cười vui vẻ cùng Evan.

"Mà nhân tiện, khi này cậu bảo toàn bộ lúa của làng Tereo đều được xay ở đây phải không?"

"Vâng, đúng vậy. Năm nay lúa trúng vụ lớn, dù không phải lỗi của tôi nhưng tôi vẫn bị mọi người chửi bới vì phải đóng nhiều phí hơn."

Lawrence có thể dễ dàng hình dung hình ảnh chàng Evan thức suốt đêm đi quanh cối xay trước lô lúa lớn.

Mặc dù vậy, Evan vẫn cười nhẹ như thế đó cũng là một kỷ niệm vui trước khi tiếp tục.

"Sao thế anh Lawrence, hôm qua anh bảo đến làng Tereo vì chuyện khác mà nay đã định buôn lúa rồi sao?"

"Ừm? Chà, tùy tình hình thôi."

"Nếu vậy, anh nên từ bỏ thì hơn."

Evan trả lời tắc lự.

"Một thương nhân không được bỏ cuộc."

"Hahaha, quả nhiên. Chà, anh sẽ hiểu ngay nếu đến nhà trưởng làng. Tất

cả lúa của làng này đều đã được định sẵn là bán cho Enberch."

Vừa nói Evan vừa kiểm tra tiến độ của cối xay, cẩn thận quét chỗ bột dính trên cối xuống chiếc đĩa bên dưới bằng cây cọ nhỏ được làm bằng lông lợn hay gì đó.

"Làng Tereo là một phần lãnh địa của Enberch sao?"

Nếu đúng là như vậy, cuộc sống nhàn nhã của dân làng càng thêm phần kì lạ.

Như dự tính, Evan ngẩng lên, khuôn mặt có chút tự mãn.

"Làng chúng tôi bình đẳng với Enberch. Họ mua lúa của làng, chúng tôi mua những vật phẩm khác từ họ. Hơn nữa, chúng tôi không bị đánh thuế khi mua quần áo hay rượu của bên đó. Thế nào, tuyệt đúng không?"

"Nếu đây là sự thật... thì công nhận tuyệt vời."

Khi đến Enberch, Lawrence nhận thấy đó là một thị trấn có quy mô tầm cỡ.

Bảo Tereo là ngôi làng nghèo thì có hơi thất lễ, nhưng một ngôi làng như nơi đây không phải là đối thủ tương xứng để có thể đối đầu với Enberch.

Nhìn chung, việc được mua vật phẩm miễn thuế từ Enberch không hề tầm thường chút nào.

"Nhưng theo chuyện tôi nghe được ở quán rượu hôm qua thì làng này bị Enberch thu thuế rất nặng cơ mà."

"Hehehe, chuyện đó xưa rồi. Anh muốn biết vì sao không?"

Evan khoanh tay, đứng ưỡn ngực như một đứa trẻ phách lối.

Song Lawrence cảm thấy khá thích thú vì hành động của cậu chàng không gây khó chịu cho người đối diện.

"Tất nhiên rồi."

Khi Lawrence xòe hai lòng bàn tay ra đưa lên, làm động tác xin xỏ, Evan đột ngột ngừng khoanh tay và cúi đầu.

"Xin lỗi. Thực ra tôi không biết."

Trước nụ cười ngượng ngùng của cậu chàng Lawrence đành nhăn nhó cười đáp lại.

"N-Nhưng mà", Evan vội vàng tiếp lời. "Tôi biết ai đã làm được điều đấy."

Ngay khoảnh khắc đó, cái cảm giác khoan khoái đi trước người khác một bước mà lâu lắm rồi Lawrence không cảm nhận được ập đến trong anh.

"Là cha Franz đúng không?"

Evan làm vẻ mặt như một chú chó bị cục xương gõ vào đầu.

"Ồ, ô, s-sao anh biết?"

"Trăng sao gì chứ, là trực giác của thương nhân thôi mà."

Nếu Holo ở đây, chắc chắn cô sẽ bật cười khanh khách với vẻ xấc láo, nhưng đôi khi anh muốn tự mãn như thế này một chút. Từ ngày gặp Holo, anh toàn bị cô phủ đầu, đã lâu lắm rồi anh mới nhớ ra cảm giác phủ đầu người khác.

"T-Tuyệt ghê! Anh Lawrence quả không phải người phàm."

"Nịnh nọt cũng chẳng được gì đâu. Mà lúa đã xong chưa?"

"Hừm, à, đúng rồi. Anh đợi chút xíu nhé!"

Nhìn Evan vội vàng gom chỗ bột, Lawrence mỉm cười rồi thở dài trong lòng.

Rất có thể sẽ khá nguy hiểm cho họ nếu ở lại làng quá lâu.

Thỉnh thoảng trên con đường di chuyển của mình, anh cũng bắt gặp những mối quan hệ không mấy tốt đẹp của những thị trấn láng giềng khác, giống kiểu ngôi làng Tereo và thị trấn Enberch này.

"Hmm, đúng y ba ryut. Nhưng không ai ở đây cả, nếu chúng ta im lặng thì anh không cần..."

"Không, tôi sẽ trả. Một thợ xay bột luôn đặt sự trung thực lên hàng đầu, đúng không nào?"

Cầm trên tay chiếc hộp đo trọng lượng đựng chỗ bột lúa mì vừa xay, Evan cười bất lực và nhận lấy ba đồng bạc đen Lawrence đưa.

"Anh nhớ sàng kỹ trước khi làm bánh nhé."

"Tôi biết rồi. Mà nhân tiện..."

Lawrence mở lời trong lúc Evan bắt đầu loay hoay với chiếc cối xay.

"Buổi lễ sáng tại nhà thờ làng này luôn sớm vậy à?"

Anh mong đợi phản ứng bất ngờ từ cậu nhóc, nhưng cậu chỉ ngoái đầu lại một lần như không nghe rõ, rồi chột cười xòa và lắc đầu, dường như nhận ra ẩn ý đằng sau câu hỏi của anh.

"À, không phải vậy đâu. Mùa hè thì không sao nhưng không thể ngủ ở đây vào mùa đông đúng không? Nên tôi được phép ngủ lại nhà thờ."

Đương nhiên Lawrence đã lường trước câu trả lời, nên anh giả vờ thuận theo tự nhiên "ra vậy".

"Dù thế, trông cậu có vẻ thân thiết với cô Elsa nhỉ?"

"Hử? Ừm, cũng tạm, hehehe..."

Nếu ta trộn lẫn niềm tự hào, chút niềm vui và xấu hổ, thêm ít nước và nhào lên, ắt hẳn sẽ ra được khuôn mặt Evan lúc này.

Nếu giờ Lawrence nhóm ít mồi vào công thức này, chắc chắn nó sẽ thổi bùng lên ngọn lửa ghen tuông.

"Khi chúng tôi đến thăm nhà thờ hôm qua để hỏi đường, cô ấy đối xử với chúng tôi khá lạnh nhạt. Còn chẳng thèm nghe tôi nói nữa chứ. Nhưng khi bắt gặp cô ấy sáng nay, trông cô ấy dịu dàng như Đức Mẹ vậy. Thật không ngờ luôn đấy."

"Hahaha, Elsa vừa nóng tính lại còn nhát người nên luôn nhe nanh như con chuột hoang với người lần đầu gặp. Thật vô lý khi cô ấy bảo muốn tiếp nối bước chân của ông Franz."

Evan gỡ bánh xe nước ra khỏi cối xay, khéo léo thiết lập lại trang thiết bị chỉ bằng một cây gậy.

Nói ra những lời đó trong lúc linh hoạt làm việc, trông Evan trưởng thành hơn hẳn.

"Cơ mà lâu lâu trông cô ấy mới không vui thôi. Anh Lawrence đến không đúng lúc rồi đấy. Tối qua tâm trạng cô ấy đã tốt hơn nhiều. Mà... đúng rồi,

sao Elsa không nhắc đến chuyện đã gặp anh và cô bạn đồng hành nhỉ? Cả chuyện một ngày hắt hơi bao nhiêu lần cô ấy còn kể cho tôi nghe mà..."

Có lẽ Evan chỉ đang nói chuyện thường ngày vô hại, nhưng về phía người nghe là Lawrence thì sắp chán phát ợ ra rồi.

Nhưng nếu muốn tiếp cận Elsa, anh cần phối hợp với Evan thật tốt.

"Hẳn là vậy rồi, vì đến cuối cùng tôi cũng là một người đàn ông cơ mà."

Evan sững sờ khựng lại khi nghe lời anh nói, rồi bất chợt phá lên cười.

Cuối cùng cậu nói: "Ra là cô ấy sợ tôi hiểu nhầm à? Cô ấy cũng ngốc quá chứ".

Lawrence nhìn bộ dạng của Evan và hiểu rõ anh thực ra còn nhiều điều cần học hỏi từ chàng trai trẻ tuổi hơn mình.

Vấn đề này không chừng còn khó hơn nhiều so với vấn đề kinh doanh.

"Nhưng rốt cuộc có chuyện gì có thể khiến cho cô ấy vui tức thì sau khi cúi kính đến vậy?"

Khuôn mặt Evan bỗng hơi tối lại.

"Sao anh lại hỏi chuyện đấy?"

"Vì tâm trạng cô bạn đồng hành của tôi còn thay đổi nhanh hơn thời tiết trên núi ấy."

Khi Lawrence đáp kèm một cái nhún vai, Evan dường như nhớ ra hình ảnh Holo trong biển ký ức và bằng cách nào đó cảm nhận được bầu không khí quanh cô.

Cậu nở nụ cười cảm thông.

"Anh Lawrence cũng khổ ghê."

"Thật tình!"

"Nhưng mà anh có hỏi tôi cũng đành chịu. Nói đơn giản thì nó là một vấn đề mãi đến nay mới lắng dịu."

"Ý cậu là sao?"

"Chuyện là..."

Ngay khi định tiếp tục thì Evan vội vàng chữa lại.

"Tôi đã được dặn là không nói với người ngoài làng. Nếu anh muốn biết tại sao thì nên đi hỏi trưởng làng..."

"À, không, nếu là chuyện không thể nói ra thì thôi vậy."

Lawrence nhanh chóng rút lui, và tất nhiên có lý do khiến anh làm như thế.

Anh đã thu thập đủ thông tin.

Song về phần Evan, tưởng rằng chuyện vừa rồi khiến Lawrence phật lòng nên khuôn mặt cậu đột nhiên trở nên nhợt nhạt. Dường như cậu đang lựa lời để nói và lập tức tìm ra.

"À, nhưng tôi nghĩ nếu giờ đến nhà thờ, Elsa chắc chắn sẽ lắng nghe anh nói. Cô ấy thực sự không phải người xấu đâu."

Ngay cả trưởng làng cũng giả vờ không biết tu viện thì vấn đề thực sự không đơn giản như vậy, nhưng đó là một cơ hội tốt để anh đến và nói

chuyện với Elsa một lần nữa.

Hơn tất cả, giờ đây anh đã tìm ra một kế hoạch để thuần hóa cô gái ấy.

Nếu dự đoán của mình chính xác, anh tự hỏi mọi chuyện sẽ trở nên thế nào.

"Tôi hiểu rồi. Vậy thì tôi sẽ thử đến nói chuyện với cô ấy lần nữa."

"Vâng, tôi nghĩ anh nên làm thế."

Cho rằng đã đến lúc để rời đi, Lawrence xoay người chào: "Vậy tôi đi đây".

Và rồi Evan hốt hoảng gọi theo.

"N-Này, anh Lawrence!"

"Hửm?"

"Ừmm, thương nhân lưu động có vất vả lắm không?"

Lawrence nhìn thấy sự quyết tâm nằm sâu bên trong đôi mắt bất an đó.

Chắc chắn Evan mong muốn có một ngày bỏ công việc xay bột để đi ra thế giới bên ngoài.

Tất nhiên, Lawrence không thể ngăn nụ cười chế giễu dành cho ý chí của Evan.

"Trên đời này, không có việc nào nhàn hạ cả. Nhưng, nói sao nhỉ, hiện tại thì tôi rất vui."

Niềm vui trước và sau khi gặp Holo hoàn toàn khác nhau, Lawrence đọc

thoại với chính mình như thế.

"VẬY Ạ?... Có lẽ đúng thật. Cảm ơn anh."

Người thợ xây đòi hỏi phải trung thực, nhưng có sự khác biệt lớn giữa trung thực và ngây thơ.

Nếu Evan trở thành thương nhân, danh tiếng của cậu sẽ khá tốt, nhưng có lẽ sẽ hơi khó khăn cho cậu về mặt kiếm lợi nhuận.

Lawrence nghĩ bụng.

Nhưng tất nhiên anh không nói ra điều đó mà thả nhẹ bao da đựng bột trong lúc cảm ơn Evan rồi rời khỏi nhà cối xay.

Rảo bước trên con đường men theo dòng sông nhỏ, Lawrence đắm chìm trong suy tư.

Một ngày cô ấy hắt hơi bao nhiêu cái cũng nói cho tôi biết, câu nói này của Evan để lại ấn tượng kỳ lạ trong lòng anh.

Nếu là Holo, có lẽ cô ấy sẽ nói cho anh biết số lần cô thở dài để bắt anh nghe những hận thù và oán hờn của cô.

Sự khác biệt này rốt cuộc là sao?

Tuy nhiên, nhân dịp không có "đương sự" ở đây, Lawrence tùm tùm với suy nghĩ về "một Holo anh dừng lại có chút kỳ quái" của mình.

Quay lại quảng trường, Lawrence thấy đã có vài gian hàng bày bán dù quá ít để có thể gọi là phiên chợ sáng. Tuy nhiên, nơi đây vẫn có cơ sở người dân tụ tập.

Anh có cảm giác mục đích của họ đến để rả rả nói cười bắt đầu một ngày

mới hơn là để mua hàng. Anh hoàn toàn không cảm nhận được bầu không khí căng thẳng nơi người bán muốn bán cao hơn dù chỉ một chút và người mua muốn mua càng rẻ càng tốt.

Theo lời Evan nói thì tất cả lô lúa của làng đều được bán cho Enberch với giá cố định, và người dân trong làng được mua hàng miễn thuế từ Enberch.

Dù rất khó tin nhưng nếu thỏa thuận đó là thật thì nó giải thích cho cách sống nhàn nhã của người dân nơi đây.

Những ngôi làng luôn lệ thuộc vào thị trấn, dân làng phải vất vả với công việc ngày qua ngày, bởi họ không thể tự cung tự cấp hoàn toàn các loại nhu yếu phẩm cho cuộc sống từ thứ cơ bản như rượu, thịt, quần áo và bao gồm cả gia súc.

Những ngôi làng như thế thường bán sản phẩm như lúa thóc cho thị trấn, rồi lấy tiền đó mua vật phẩm cần thiết cho sinh hoạt.

Nhưng để mua những loại hàng hóa khác nhau được mang đến thị trấn từ nhiều nơi, người dân cần tiền mặt. Do đó, họ phải bán lúa cho thương nhân thị trấn đổi lấy tiền, rồi dùng số tiền đó mua các mặt hàng từ chính những thương nhân ở thị trấn ấy.

Vấn đề quan trọng ở đây là trong khi dân làng rất cần tiền, thị trấn chưa chắc đã cần lúa của làng họ.

Cán cân quyền lực rất rõ ràng, lúa thóc sẽ bị ép mua với giá rẻ mạt, còn hàng hóa sẽ được đẩy giá bán lên cao với cái cơ thuế quan này nọ.

Ngôi làng càng khó khăn về tài chính thì thị trấn càng có thể tận dụng điểm yếu đó.

Cuối cùng, dân làng sẽ vay tiền thị trấn và vì không có hy vọng có thể trả

lại, họ trở thành nô lệ vĩnh viễn mang lúa thóc đến thị trấn.

Với những thương nhân lưu động như Lawrence, những ngôi làng như thế trở thành nguồn buôn bán béo bở. Đồng tiền trở thành vũ khí sở hữu uy lực đến đáng sợ, có thể mua được mọi thứ với giá rẻ bèo.

Nhưng đương nhiên nếu một ngôi làng có thể bảo đảm nguồn thu nhập, cán cân quyền lực với thị trấn sẽ trở nên đối kháng lẫn nữa, và thị trấn sẽ lâm vào khó khăn. Từ đó, rất nhiều cuộc trao đổi sẽ diễn ra xoay quanh quyền lợi của hai bên, mở ra những xung đột không ngừng, nhưng dường như ngôi làng Tereo này không vướng phải những vấn đề trên.

Lawrence không biết họ đã tránh tình huống ấy như thế nào, nhưng anh mơ hồ cảm nhận được những vấn đề mà ngôi làng này đang che giấu, cùng với những nguy hiểm luôn trực chờ là kết quả họ nhận được.

Anh mua một ít sung phơi khô tại hàng đồ khô - dường như chỉ mở ra cho có chứ không có hứng buôn bán - trước khi quay trở về nhà trọ.

Khi anh về tới nơi, Holo vẫn đang ngủ mê mết, cảm giác như thể dù có biến động trên toàn thế giới thì cũng không liên quan gì tới cô. Trông tướng ngủ đấy khiến anh khẽ cười thầm.

Holo tỉnh giấc sau khi Lawrence đã đi lại được một lúc trong phòng, nhưng từ đầu tiên cô mở miệng tới khi chịu lộ mặt ra khỏi chăn là "đồ ăn".

Lawrence quyết định xử lý trước chỗ lương thực mà họ đã ăn tiết kiệm vì không dự đoán được hành trình đến đây kéo dài bao lâu.

"Phô mai còn đến chừng này á? Tại anh cứ bảo có tí xiu, tí xiu hoài nên tôi ngại không dám ăn gì hết."

"Ai bảo sẽ cho cô ăn hết. Một nửa là của tôi."

Khi Lawrence lấy nửa phần phô mai chia đôi bằng dao thì Holo lườm nguýt anh như thể thù hận lắm.

"Chẳng phải anh đã gom được kha khá ở thị trấn trước sao?"

"Tôi đã giải trình cho cô cách chúng ta đã tiêu hết số tiền đó rồi mà?"

Chính xác thì anh đã trả hết số nợ tồn đọng tại Kumersun, và số nợ khấu hao ở thị trấn lân cận.

Đó là biện pháp phòng ngừa lỡ như họ tốn quá nhiều công sức tìm kiếm Yoitsu ở địa phận phía Bắc, và cũng đơn thuần là vì mang theo quá nhiều tiền mặt rất nguy hiểm.

Dù vậy, số tiền còn lại anh gửi tại thương quán. Sức mạnh của thương quán nằm trong số tiền mặt dự trữ. Và đương nhiên, Lawrence được hưởng lãi suất từ đó, nhưng anh không nói cho Holo nghe khoản này.

"Chuyện đó anh chỉ cần nói một lần là tôi hiểu rồi. Nhưng điều tôi muốn nói là sao anh được lợi mà tôi chẳng được gì kìa."

Đau đớn thay cho Lawrence khi nghe Holo phát ngôn như thế.

Tại Kumersun, chỉ vì vô ý hiểu lầm mà Lawrence đã gây ra rắc rối lớn cho Holo, nhưng cô chẳng nhận được gì.

Song nếu anh để lộ sự yếu kém, con sói này sẽ gặm chặt không buông.

"Đã ăn uống đến mức đấy mà cô còn dám nói ra câu này à?"

"Nếu vậy thì anh có thể tường trình rõ ràng số tiền anh kiếm được và số tiền tôi chi tiêu giúp tôi được không?"

Bị chọc vào chỗ đau, Lawrence lảng mắt đi nơi khác.

"Chắc chắn chỉ từ số đá tôi tự ý mua ở chỗ cô chim đó thôi đã giúp anh kiếm được một khoản tương đối rồi. Chưa kể..."

"Thôi biết rồi, biết rồi."

Với đôi tai có thể phân biệt bất kỳ lời nói dối nào, Holo còn kinh khủng hơn cả một người thu thuế.

Bất kỳ hành động phản kháng vụng về nào cũng chỉ khiến vết thương bị long ra mà thôi.

Đầu hàng, Lawrence đẩy hết chỗ phô mai qua phía Holo.

"Hihihihhi, cảm ơn nha!"

"Không có chi."

Rất hiếm khi anh không hề thấy vui vẻ gì khi nhận lời cảm ơn như thế này.

"Vậy cuộc điều tra vẫn tiếp tục hả?"

"Ít nhiều là thế."

"Ít nhiều? Vậy là người ta chỉ cho mình đi đến nửa đường thôi hả?"

Lawrence bật cười, tự hỏi lời anh nói có thể được hiểu theo cách đó nữa sao, rồi nghiền ngẫm một lúc trước khi nặn ra câu chữ.

"Dù hôm nay có đến thăm nhà thờ, tôi nghĩ mình cũng sẽ bị đóng sầm cửa vào mặt như hôm qua thôi, nên tôi đã đến chỗ Evan."

"Anh nhắm vào đối tượng có quan hệ sâu sắc với cô gái à? Ái chà, anh cũng được việc đó chứ."

"...Ờ, thì..."

Lawrence hắng giọng, nói rành mạch.

"Cô từ bỏ chuyện đến tu viện rồi sao?"

Holo đột ngột cứng đờ.

"... Lý do là?"

"Ngôi làng này không bình thường. Tôi ngửi thấy mùi nguy hiểm."

Không biểu lộ chút cảm xúc nào, Holo cắn miếng bánh mì lúa mạch đen phết phô mai.

"Anh sẽ không mạo hiểm để tìm kiếm quê hương của tôi đâu ha?"

Ra là vậy hửm, Lawrence nghiêng chặt hàm.

"Nói như thế... Khoan, cô đang cố tình bẫy tôi sao?"

"Hừm."

Ngoàm, ngoàm, ngoàm, Holo cắn liên tục miếng bánh rồi nuốt trọn trong nháy mắt.

Lawrence không biết rốt cuộc Holo đã nuốt xuống bao nhiêu lời định nói ra cùng với miếng bánh, nhưng chúng đã hiện cả lên khuôn mặt bất mãn của cô.

Anh hiểu rõ Holo muốn nhanh chóng được nghe những câu chuyện cổ tại tu viện, nhưng có lẽ khao khát của cô mạnh hơn anh tưởng.

Nhưng dựa vào một ít thông tin mà anh thu thập được tại làng, cùng với

kinh nghiệm của một người thương nhân lưu động từng nhìn thấy rất nhiều làng mạc và thị trấn, anh tin rằng việc tìm kiếm tu viện tại làng Tereo rất nguy hiểm.

Nếu hỏi tại sao...

"Nếu suy đoán của tôi đúng thì tu viện chúng ta đang tìm kiếm chính là nhà thờ của làng Tereo này."

Nét mặt Holo không thay đổi, thay vào đó, số lông trên chóp tai cô dựng ngược cả lên.

"Tôi sẽ đưa ra từng luận điểm. Được chứ?"

Sau khi mân mê chỗ lông trên chóp tai, Holo khẽ gật đầu.

"Đầu tiên phải xét đến Elsa ở nhà thờ. Rõ ràng cô ấy biết tu viện nhưng giả vờ như không biết. Chính việc giấu giếm đã cho thấy cô ấy sợ gặp rắc rối nếu để ai đó biết chuyện. Ngoài ra, khi chúng ta đến nhà trưởng làng hỏi cùng câu hỏi, ông ấy dường như biết nhưng cũng giả vờ không biết."

Holo khép mắt, gật đầu.

"Tiếp theo, nhà thờ đây là tòa nhà to lớn thứ nhì trong các ngôi nhà tại làng, chỉ sau nhà trưởng làng. Nhưng khi nhớ lại chuyện ở quán rượu đêm qua, tôi nhận thấy nhà thờ không được tôn trọng. Người dân thờ phụng thần rắn, một vị thần có lẽ đã bảo vệ vùng đất này từ xa xưa, chứ không phải Chúa của Giáo hội."

"Dù vậy, họ lại nói Franz, người đáng lẽ chỉ đường cho chúng ta, là ân nhân của làng."

"Đúng, trưởng làng cũng nói hết như vậy. Chắc hẳn cha Franz đã làm

chuyện gì đó vì làng. Và rõ ràng đây không phải là việc rao giảng kinh cầu, cứu rỗi linh hồn của dân làng rồi. Có nghĩa là ông đã làm một chuyện mang lại lợi ích cho người dân. Đây là những gì tôi tìm ra sau cuộc nói chuyện với Evan lúc này."

Nhón lấy một mẫu bánh, Holo nghiêng đầu.

"Nhìn chung, làng Tereo đã kí kết một giao kèo không tương xứng với thị trấn Enberch, cùng phần lợi thế về phía mình. Lý do người dân trong làng có thể nhàn nhã sau khi thu hoạch xong vụ lúa là đây. Ngôi làng này hoàn toàn không thiếu thốn về mặt tiền bạc. Người đã giao kèo với Enberch một hợp đồng có nội dung khó tin, hiện thực hóa cuộc sống của người dân như thế không ai khác ngoài cha Franz."

"Hừm."

"Do đó, việc tranh chấp giữa làng Tereo và Giáo hội ở Enberch mà Evan đã đề cập chắc chắn là về vấn đề này. Có thể nói Giáo hội thường tranh chấp về những vấn đề như tranh quyền nhậm chức linh mục hay giám mục, rắc rối xoay quanh quyền góp của một vùng đất, hoặc tranh luận về học thuyết tôn giáo. Ban đầu tôi cho rằng vì Elsa quá trẻ, lại là thân nữ nhi mà quản lý nhà thờ nên gây mâu thuẫn với Giáo hội. Nhưng rồi tôi nghĩ đó chỉ là lý do ngoài mặt, còn có một lý do thực sự đằng sau nữa."

Chuyện Elsa vẫn cố gắng tiếp bước cha Franz ngay cả khi không thể, và người đàn ông mặc phục trang du hành đến nhà trưởng làng khi Lawrence ở đó.

Và lời Evan nói rằng vấn đề mà Elsa vẫn canh cánh trong lòng cho đến hôm qua đã được gỡ bỏ.

Khi thử lắp những mảnh ghép mà mình biết rõ, Lawrence nhanh chóng

hiếu ra tình hình.

"Enberch đương nhiên muốn phá vỡ mối quan hệ với Tereo. Tôi không biết khi nào và bằng cách nào hợp đồng được kí kết, nhưng chắc chắn rằng Enberch muốn bản giao ước đấy cùng chết theo cha Franz. Phương pháp nhanh nhất để nhúng tay vào là áp chế bằng vũ lực, nhưng tiếc thay có một nhà thờ trong làng. Đến đây cũng hợp lý nếu cho rằng Enberch không động thủ là bởi vì có một tấm khiên ở phía sau nhà thờ làng Tereo. Vậy họ phải làm sao? Chỉ cần nhà thờ ở làng này biến mất là mọi thứ sẽ đâu vào đấy."

Thứ người đàn ông mang đến nhà trưởng làng hôm qua có lẽ là văn thư xác nhận Elsa là người kế tục của cha Franz từ một nhà thờ của thị trấn xa xôi nào đó, hoặc là thư từ một nhà quý tộc nào đó hứa hẹn chống lưng cho họ.

Dù là bên nào đi nữa, chắc chắn nó đã củng cố vị thế của Elsa.

"Ngôi làng này dường như chẳng che giấu việc họ tôn thờ thần ngoại đạo. Nếu có thể xác thực đây là làng dị giáo, Enberch đã có một cái cớ cần thiết để tấn công nơi đây."

"Nếu chỉ đơn thuần là biết đường đến tu viện, họ sẽ chẳng cần che giấu. Họ chỉ làm thế khi tu viện đó nằm trong làng này."

Lawrence gật đầu và lặp lại đề nghị một lần nữa.

"Chúng ta có nên từ bỏ không? Theo tình hình này thì Tereo chắc chắn sẽ che giấu sự tồn tại của tu viện để không trở thành cái cớ hoàn hảo cho Enberch bám víu vào. Hơn nữa, nếu đúng nhà thờ là tu viện như tôi suy đoán thì trưởng tu viện chính là cha Franz. Những câu chuyện dị giáo có lẽ cũng đã nằm dưới mấy tấc đất cùng ông ấy rồi. Không cần phải gây tranh chấp khi không thu về lợi ích gì."

Ngoài ra, Lawrence và Holo không có cách nào chứng minh họ không có

liên quan với Enberch.

Rất nhiều những nhà thần học không chấp nhận tuyên bố "Tôi không phải là quỷ dữ", khi chính đương sự không thể chứng minh điều đó.

"Hơn nữa, chuyện này liên quan đến thánh thần dị giáo. Chẳng may chuyện bé xé to, rồi chúng ta bị xem là dân dị giáo thì rắc rối lớn đấy."

Thở hắt ra một cái rồ to, Holo gãi sột soạt chân tay như thế không chạm tới được chỗ ngứa.

Hành động của Holo khiến Lawrence có cảm giác rằng cô biết không thể coi nhẹ chuyện trước mắt, nhưng không đời nào cô chịu từ bỏ.

Lawrence hăng giọng, mở lời với Holo một lần nữa.

"Tôi hiểu cô muốn góp nhặt những câu chuyện về cổ hương nhiều nhất có thể. Song, tôi nghĩ chúng ta nên tránh nguy hiểm tại đây. Những câu chuyện chúng ta nghe được ở Kumersun đã đủ để biết được vị trí của Yoitsu rồi. Hơn nữa, đâu phải là cô mất trí nhớ. Nếu đến gần vị trí sẽ..."

"Anh nè!"

Holo đột ngột cắt ngang rồi mím chặt môi như thể quên mất chuyện định nói.

"Này, Holo."

Đôi môi Holo hơi xoắn nhẹ khi nghe Lawrence gọi tên.

"Xin cô hãy nói ra trước khi tôi lại hiểu sai gì đấy. Cô đang trông đợi gì ở những câu chuyện thánh thần dị giáo?"

Holo lảng mắt đi.

Lawrence cố nói giọng ôn tồn để không giống như đang thẩm vấn.

"Cô muốn tìm hiểu về con gấu đã phá hủy quê hương mình?"

Holo không cử động, mắt vẫn tránh đi nơi khác.

"Hay... là chuyện về bạn bè ở quê nhà?"

Đó là tất cả những khả năng Lawrence có thể nghĩ ra.

Khả năng nào đã khiến Holo bám cứng vào như vậy?

Có lẽ là cả hai.

"Nếu vậy thì sao?"

Đôi mắt cô sắc lạnh, lạnh đến tận cốt lõi bên trong.

Nhưng đó không phải là đôi mắt của một con sói cao ngạo đang săn đuổi con mồi.

Đó là đôi mắt của một con thú bị tổn thương xem bất kỳ ai đến gần là kẻ địch.

Lawrence cẩn thận lựa chọn từ ngữ, và chúng đến nhanh với tốc độ kinh ngạc.

"Tùy trường hợp mà chúng ta phải băng qua cây cầu nguy hiểm."

Quan trọng là lợi ích có tương xứng với hiểm nguy hay không.

Nếu Holo muốn bằng bất cứ giá nào phải thu thập được thông tin về con gấu đáng hận đã phá hủy quê hương cô, hoặc muốn nghe ngóng tin tức bạn bè, Lawrence sẵn lòng giúp sức.

Mặc dù bề ngoài khá trẻ con nhưng Holo không phải là con nít, nên ít nhiều cô chắc chắn có thể bình tĩnh xem xét cảm xúc của mình. Nếu cô nhờ vả, Lawrence sẵn sàng chấp nhận rủi ro để đáp ứng nguyện vọng đó.

Nhưng đột nhiên Holo thả lỏng hai vai đang căng cứng, bắt chéo chân và cười khúc khích.

"Nếu vậy thì, được thôi."

Và cô tiếp tục.

"Được thôi. Anh không cần phải gồng mình cho sự bộc phát của tôi."

Về phần Lawrence, đương nhiên anh biết mình nên hiểu nhiều hơn những gì cô nói ra.

"Anh nè, tất nhiên từ tận đáy lòng tôi muốn tát vào mặt con nhỏ đó, bắt cô ta ói ra hết thông tin không chứa lại thứ gì. Vì việc mà anh đã nói. Thêm một điều nữa, đơn giản là nếu có chuyện về Yoitsu, tôi sẽ muốn biết. Ngay cả anh cũng vậy nếu nghe thấy chuyện về quê hương mình đúng không?"

Khi Lawrence gật đầu đồng ý, Holo cũng gật đầu đáp lại với vẻ hài lòng.

"Nhưng, tôi nhận thấy cái ý tưởng anh sẽ băng qua cây cầu nguy hiểm vì tôi có vẻ không ổn. Chúng ta có thể dự đoán được vị trí của Yoitsu đúng không?"

"Ừ-ừm."

"Nếu vậy thì được rồi."

Ngay cả khi Holo đã nói như thế, Lawrence vẫn canh cánh trong lòng.

Quả thật anh đã đề nghị nên từ bỏ, nhưng anh sẵn sàng ủng hộ tùy theo

cảm xúc của Holo.

Và khi Holo nhanh chóng đồng ý với đề nghị của Lawrence thế này, anh tự hỏi phải chăng cô đang nói dối.

Nhìn Lawrence đắm chiêu suy nghĩ không nói lời nào, Holo ngồi trên mép giường, thả hai chân xuống đất và lên tiếng.

"Anh nè, sao anh lại cho rằng tôi không muốn nói về chuyện quê hương với anh?"

Một câu hỏi khiến anh giật bắn.

Dù cô đang nở một nụ cười nhạt trên môi, nhưng trông hoàn toàn không giống như đang trêu ghẹo Lawrence.

"Đôi khi tôi cũng muốn khoe khoang, cũng muốn tâm sự những kỉ niệm về quê nhà với anh. Nhưng, tôi không làm bởi vì anh luôn ân cần, như lúc này. Tôi biết thật xa xỉ khi trách móc anh vì điều đó. Nhưng nó làm tim tôi hơi nhói đau."

Nói đoạn, cô nắm lấy túm lông đuôi rồi tiếp tục với vẻ chán chường.

"Thiệt tình, nếu anh là một con đực giỏi suy đoán hơn thì tôi đã không cần phải nói ra điều xấu hổ như này."

"Chuyện đấy... Tôi xin lỗi."

"Hihi. Chà, tính đa cảm là một trong số ít những điểm tuyệt vời nơi anh... Nhưng tính cách ấy hơi đáng sợ với tôi."

Đứng dậy khỏi giường, Holo xoay người đối lưng với Lawrence.

Khẽ đung đưa chiếc đuôi phủ bộ lông dày của mùa đông, Holo tự ôm lấy

hai vai mình và ngoái nhìn Lawrence qua vai.

"Dù tôi đang cảm thấy cô đơn đến vậy, nhưng anh không nhảy bổ tới mà cắn mà xé. Thiệt tình, quả một con đực đáng sợ làm sao!"

Lawrence khẽ nhún vai trước ánh mắt như khiêu khích của Holo.

"Ngay cả trái cây cũng có loại mang hương vị kỳ quặc nếu chỉ nhìn bằng mắt thường mà không kiểm tra kỹ lưỡng."

Đột nhiên Holo buông tay xuống, quay lại trực diện với Lawrence và mỉm cười.

"Quả thật, vì nó có thể có vị chua loét quá sức tưởng tượng. Nhưng..."

Nhẹ nhàng áp sát người Lawrence, Holo vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi và nói.

"Ý anh là tôi không ngọt ngào sao?"

Một kẻ nói ra điều này thì ngọt ngào chỗ nào cơ chứ?

Lawrence gật đầu không do dự.

"Ô, anh có thần kinh thép đó chứ."

Anh lập tức đáp lại nụ cười toe toét của Holo.

"Cũng có một số thứ nếu không đắng sẽ không ngon, giống như bia ấy."

"..."

Đôi mắt Holo mở to ngạc nhiên trước khi cô vội nhắm mắt như thể bị lộ điểm yếu, rồi phe phẩy chiếc đuôi.

"Humm, rượu rất có hại với trẻ nhỏ nha."

"Ừ, nếu khó ở vào hôm sau thì khổ lắm đấy."

Holo cố ý bấu môi, dấm nắm tay phải vào ngực Lawrence.

Và rồi vẫn để tay nguyên vị trí ấy, cô khẽ hạ ánh mắt. Khung cảnh như thể họ đang diễn một vở kịch trào phúng ngu ngốc nào đó.

Lawrence nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, chậm rãi nói.

"Cô, thực sự, ổn với việc từ bỏ sao?"

Một cái đầu nhanh nhạy cỡ Holo có lẽ ngay lập tức phân định được đâu là điều hợp lý, còn đâu là phi lý.

Nhưng cũng giống như ta không thể nào hiểu nổi các vị thần bởi cách lý giải thông thường, cô hoàn toàn không thể điều khiển được cảm xúc của mình.

Holo im lặng không đáp một lúc.

"Tôi nghĩ... cách anh hỏi hơi không công bằng."

Holo khẽ đáp, xòe bàn tay đang đặt trên ngực Lawrence ra và nhẹ nhàng nắm lấy áo anh.

"Nếu có chuyện về Yoitsu, chuyện về bạn bè và chuyện về con gấu đáng giận đó, tôi muốn biết tường tận tất cả. Những điều chúng ta nghe từ cô chim nọ tại Kumersun hoàn toàn không thấm vào đâu cả. Chẳng khác nào uống vài giọt nước trong lúc khát khô cổ vậy."

Holo cất giọng nỉ non như thì thầm.

Cuộc trò chuyện giờ đã bộc lộ rõ sự tình, Lawrence khẽ khàng hỏi.

"Cô muốn thế nào?"

Holo gật đầu đáp.

"Liệu tôi vùi vĩnh... có được không?"

Nghe câu nói vừa rồi của Holo khiến Lawrence có cảm giác nếu anh ôm chặt lấy, cơ thể cô sẽ mềm nhũn ra trong vòng tay anh.

Lawrence hít sâu một hơi rồi đáp gọn.

"Cứ giao cho tôi."

Holo vẫn cúi gằm mặt, khẽ vung đuôi một lần.

Lawrence không rõ liệu cử chỉ vừa rồi của Holo chân thật đến đâu, nhưng nó khiến anh cảm thấy lợi ích mình nhận được rất đáng để mạo hiểm. Và chính suy nghĩ đó khiến anh không thể ngừng tự hỏi phải chăng mình đang say.

Bất chợt Holo ngẩng đầu lên để lộ một nụ cười can trường.

"Thật ra tôi có một ý tưởng."

"Ồ, như thế nào?"

"Ừm, là..."

Sau khi Holo kể ra kế hoạch đơn giản và rõ ràng của mình, Lawrence khẽ thở dài.

"Cô nghiêm túc chứ?"

"Chúng ta đã hành động khéo léo nhưng chẳng tiến tới đâu đúng không? Chẳng phải tôi đã hỏi vòi vĩnh được không rồi sao, và chẳng phải anh đã bảo sẽ băng qua cây cầu nguy hiểm cùng tôi sao?"

"Nhưng..."

Holo cười, hai đầu nanh mập mé ẩn hiện bên dưới viền môi.

"Nghe anh hùng dũng đáp 'cứ giao cho tôi' làm tôi vui sướng lắm ấy."

Một bản hợp đồng giấy thường được viết với nội dung chặt chẽ và dài dòng để không cho phép giải thích dư thừa.

Còn hợp đồng miệng rất nguy hiểm vì bên cạnh việc tranh cãi về những chuyện đã nói hoặc không nói, còn có vấn đề khác bị lôi vào như lời người nói có thể bị giải nghĩa theo cách khác mà ta hầu như không nhận ra.

Chưa kể, đối thủ của Lawrence là một con sói già trăm tuổi tự xưng là Hiên giả sói.

Lawrence thật tình đã quá chủ quan, tự huyễn hoặc bản thân đang nắm quyền chủ đạo.

Holo nói với vẻ thích thú.

"Đôi khi tôi cũng nên thay anh cầm cương chứ nhỉ."

Được Holo tin tưởng dựa dẫm vào, anh hứa với lòng sẽ đáp ứng thật tốt nguyện vọng của cô. Lawrence tự cảm thấy thảm hại khi đã mơ mộng tình huống ngàn năm chắc gì đã có một ấy xảy ra.

"Chà, khi mọi thứ không thuận lợi, tôi sẽ giao cho anh, vậy nha."

Nói xong, Holo trượt bàn tay mình vào tay Lawrence.

"Lúc này tôi chỉ nắm lấy tay anh thôi."

Cô ngả đầu tựa vào ngực anh.

Lawrence không tài nào có thể gạt bàn tay đó ra được, kể cả khi anh muốn.

"Giờ thì, anh nè, mình mau đi ăn thôi!"

Lời đáp trả lúc ấy của Lawrence ngắn gọn nhưng rõ ràng.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương III

Thực tế, nếu cha Franz là viện trưởng Louis Lana Schtinghilt, người mà Lawrence và Holo cần tìm, rất có khả năng những cuốn sách hay giấy tờ ghi chép lại thần thoại dị giáo vẫn còn nằm trong nhà thờ làng này.

Tất nhiên, nếu tình hình xoay quanh làng Tereo và Elsa đúng như Lawrence dự đoán, Elsa có lẽ sẽ không muốn đánh liều dù là nguy cơ nhỏ nhất để tiết lộ chuyện tu viện.

Song, con người hay nghĩ rằng chuyện càng quan trọng càng muốn viết ra giấy để lưu giữ lại, đồng thời cũng không thể dễ dàng đốt ra tro những thứ mà ai đó đã đổ công sức vào.

Rất có thể những ghi chép về thần thoại ngoại giáo vẫn đang nằm trong nhà thờ.

Vấn đề ở đây là làm cách nào để kéo chúng ra khỏi đó.

"Có ai ở đây không?"

Cũng giống hôm qua, họ đến thăm nhà thờ từ cửa chính.

Tuy nhiên, không hẳn như hôm qua, họ không đến mà không có kẻ sách lẫn phòng bị.

"... Tôi, có thể giúp gì cho ngài?"

Lawrence không biết liệu hôm nay Elsa có mở cửa cho mình không,

nhưng ít nhất đó không còn là vấn đề anh cần lo lắng nữa.

Chắc hẳn hôm qua cô đã bị anh làm cho kích ứng như một cơn tê buốt ngứa râm ran, còn hôm nay sự bất mãn như đám mây xám dày đặc bao phủ gương mặt cô.

Thấy Elsa ghét mình bao nhiêu, ngược lại Lawrence càng thích cô bấy nhiêu.

Anh đáp lại với nụ cười tự nhiên.

"Hôm trước tôi thật thất lễ quá. Tôi đã nghe từ cậu Evan rằng dường như cô đang trong hoàn cảnh khó khăn."

Giật mình khi nghe thấy cái tên Evan, cô lần lượt liếc nhìn Lawrence, Holo và cả chiếc xe hàng chẵn chu hành trang đang đợi phía sau qua khe cửa hé mở, rồi lại đưa mắt nhìn anh lần nữa.

Anh nhận thấy sự bất mãn trên gương mặt cô đã vơi đi ít nhiều.

"... Vậy, ngài lại đến vì chuyện tu viện nữa sao?"

"Ấy không không. Tôi đã hỏi thăm trưởng làng về tu viện nhưng ông cũng bảo không biết. Có lẽ chúng tôi đã bị bội thực tại Kumersun rồi. Dù sao thì nguồn tin cũng có hơi lập dị ấy mà."

"Vậy à?"

Elsa tưởng rằng mình đã che giấu rất tốt, nhưng tiếc thay ánh mắt sắc bén của một thương nhân không bỏ sót điều đó.

"Thế nên dù hơi sớm hơn dự tính nhưng chúng tôi quyết định sẽ rời đi để đến thị trấn tiếp theo. Thành thử ra tôi mong được cầu nguyện cho chuyến đi bình an..."

"... Nếu ngài đã nói thế..."

Dù sự hoài nghi còn lẩn khuất trong đáy mắt nhưng Elsa vẫn chầm chậm mở cửa. "Xin mời", cô cất tiếng mời họ vào.

Cánh cửa đóng sầm sau lưng khi Holo bám gót theo Lawrence vào trong. Cả hai đều mặc trang phục du hành, riêng anh còn gài một chiếc túi trên vai.

Sau cánh cửa chính là một hành lang hẹp kéo dài từ trái sang phải và xuất hiện một cánh cửa khác. Cấu trúc của nhà thờ nơi nào cũng như nhau, nên đối diện với cửa chính chắc hẳn là lễ đường, bên trái là thư phòng linh mục hoặc phòng nghiên cứu, bên phải là phòng khách.

Elsa xắn tay áo linh mục lên một chút trong lúc đi vòng ra mở cửa lễ đường.

"Mời đi lối này."

Tất cả mọi người cùng bước vào. Đảo mắt xung quanh, Lawrence, nhận thấy nhà nguyện trông khá nhỏ.

Ở phía trước có một bàn thờ và tượng Đức Mẹ, ánh sáng chiếu qua ô cửa sổ được lắp ở tầng hai.

Nhờ trần nhà cao vút, cùng sự thiếu vắng của những chiếc ghế nên cảm giác nơi đây rộng hơn phần nào.

Sàn nhà được lót bằng những phiến đá khin khít nhau. Ngay cả một gã thương nhân tham lam cũng khó lòng gỡ bán những phiến đá dính chặt nhường này.

Màu sắc phần sàn từ cửa đến điện thờ có chút khác biệt do được đánh bóng bởi bước chân người đi.

Chậm rãi tiến vào trong theo bước Elsa, Lawrence nhận ra chỗ sàn ngay trước điện thờ lõm xuống kì lạ.

"Cha Franz..."

"Hử?"

"Là một người có Đức tin mạnh mẽ nhỉ?"

Elsa ngạc nhiên trong chốc lát rồi nhận ra nơi ánh mắt Lawrence đang chăm chú nhìn vào.

Phía sau vị trí Elsa đang đứng một chút ắt hẳn là nơi để quỳ gối cầu nguyện.

"À... Vâng đúng vậy. Chỉ là... Nếu ngài không nói tôi cũng không nhận ra."

Nụ cười đầu tiên hé nở chỉ phớt qua môi, nhưng vẻ đăm thắm của nó rất phù hợp với cô gái nhà thờ.

Có lẽ anh đã nghĩ quá lên bởi sự căng thẳng trong lần gặp đầu tiên của họ vào hôm qua.

Nhưng khi nghĩ đến việc phải dập tắt nụ cười ấy lúc này, anh cảm giác như thể mình sắp thôi tắt đi ngọn lửa rất khó khăn để thấp sáng.

"Giờ chúng ta bắt đầu cầu nguyện thôi. Ngài đã chuẩn bị xong chưa?"

"À, trước khi chúng ta bắt đầu..."

Lawrence nói, buông chiếc túi xuống, cởi bỏ áo khoác, bước một bước đến gần Elsa.

"Tôi muốn xưng tội."

Trước lời đề nghị ngoài mong đợi, Elsa hơi khựng lại trong thoáng chốc rồi đáp "Vâng". "Vậy thì có một phòng khác..."

"Không, tôi sẽ ở đây. Nếu có thể tôi muốn xưng tội trước Chúa."

Trước sự kiên quyết của Lawrence khi áp sát, Elsa gật đầu mà không hề bị choáng ngợp, rồi cúi đầu khiêm nhường ra vẻ một giáo sĩ và điềm đạm nói: "Tôi hiểu rồi".

Có vẻ như cô mong muốn kế thừa vị trí của cha Franz không chỉ vì ngôi làng này.

Sau khi đảm bảo Holo đã lặng lẽ rút lui về phía sau, Elsa đan tay, cúi đầu và đọc một lời cầu nguyện.

Khoảnh khắc cô ngẩng đầu lên, ở nơi đó là một bề tôi trung thành của Chúa.

"Hãy thú tội đi. Chúa luôn bao dung với người trung thực."

Lawrence chậm rãi hít vào một hơi thật sâu. Có thể nói việc cầu nguyện hay chế nhạo thân linh là chuyện xảy ra thường ngày, nhưng khi phải xưng tội ngay giữa thánh đường, anh không thể không cảm thấy căng thẳng tột độ.

Sau khi từ tốn thở ra bằng quãng thời gian mà anh hít vào, Lawrence quỳ xuống tại nơi anh đang đứng.

"Xin thưa con đã nói dối."

"Như thế nào?"

"Con đã lừa dối phương vì lợi ích của riêng mình."

"Con đã thú nhận tội lỗi của mình trước mặt Chúa. Vậy, con có can đảm để nói ra sự thật không?"

Lawrence ngẩng mặt lên và nở nụ cười.

"Thưa có."

"Chúa thấu hiểu tất cả mọi điều, nhưng người mong con sẽ tự mình kể ra điều đó một lần nữa. Không có gì phải sợ. Chúa lúc nào cũng bảo đúng với những người bình tĩnh với chính giáo."

Lawrence nhắm mắt lại và nói.

"Con đã nói dối hôm nay."

"Như thế nào?"

"Con đã nói sai mục đích để lừa dối người khác."

Bỏ một khoảng lặng, Elsa tiếp tục.

"Lý do là gì?"

"Có một chuyện con muốn biết bằng bất cứ giá nào. Con đã nói dối và tiếp cận người khác để tìm hiểu nó."

"... Người khác... là ai?"

Lawrence ngẩng mặt lên và cười lần nữa.

"Là cô, Elsa."

Elsa rõ ràng rất choáng váng.

"Tôi đã thú nhận mục đích nói dối trước mặt Chúa rồi. Và tôi sẽ nói sự

thật."

Lawrence đứng dậy, đối mặt với Elsa - người thấp hơn anh một cái đầu, và nói nhanh như cườg ép.

"Tôi đang tìm vị trí của tu viện Diendran. Tôi đến để hỏi cô vị trí của nó."

Elsa cắn chặt môi. Dù lườm Lawrence với vẻ căm hờn, nhưng trong cô không tỏa ra sức mạnh có thể quét bay hết bất cứ yêu cầu nào như hôm qua.

Có một lý do khiến Lawrence cố ý thú tội tại đây.

Đó là để bẫy Elsa - người có Đức tin mạnh mẽ trước mặt Chúa trời.

"Không, tôi lại nói dối nữa rồi. Tôi không đến đây để hỏi vị trí tu viện."

Sự bối rối lan rộng khắp gương mặt Elsa như dầu lan trên mặt nước.

"Tôi đến để hỏi nơi đây có phải là tu viện Diendran hay không."

"...!"

Elsa lùi lại, nhưng vấp phải vết lõm trên sàn do năm tháng cầu nguyện sùng kính của cha Franz để lại, khiến bước chân cô loạng choạng.

Đứng trước mặt Thiên Chúa, cô không được phép nói dối.

"Cô Elsa, nơi đây là tu viện Diendran. Và cha Franz là trưởng tu viện Louis Lana Schtinghilt, tôi nói không sai chứ?"

Khuôn mặt lúc này đã chực òa khóc, Elsa lảng mắt đi như thể đang củng cố cho niềm tin trẻ con của mình rằng miễn là bản thân không lắc đầu thì đó không tính là lời nói dối.

Nhưng phản ứng của cô không khác một lời đồng thuận.

"Cô Elsa. Chúng tôi muốn biết những câu chuyện thần thoại dị giáo mà cha Franz đã thu thập. Không phải để bán và cũng không phải vì Enberch."

Cô bất giác nín thở, vội vàng che miệng lại như thể không muốn những thứ bên trong trào ngược trở ra.

"Cô sợ nhà thờ bị phát hiện là tu viện Diendran vì những ghi chép mà cha Franz thu thập đang lưu giữ tại đây đúng không?"

Một giọt mồ hôi chậm chậm chảy xuống từ thái dương Elsa.

Nó không khác gì một lời thú nhận.

Lawrence nắm tay lại thành nắm đấm, ra hiệu cho Holo.

"Cô đang lo lắng hoạt động của cha Franz sẽ bị Enberch phát hiện, có đúng không? Tất cả những gì chúng tôi muốn là xem số ghi chép đấy, đến mức mà chúng tôi sẽ dùng một số phương pháp có thể nói là không được nhẹ nhàng cho lắm."

Elsa há miệng như thể ho khan.

"C-Các người... Các người là ai?"

Lawrence vẫn nhìn thẳng vào mắt Elsa, không trả lời.

Elsa, người định sẽ gồng mình gánh lấy nhà thờ này bằng thân hình mảnh khảnh, chăm chú nhìn lại bằng ánh mắt lo âu.

Và...

"Chúng tôi là ai', đó là một câu hỏi rất khó để đưa ra câu trả lời thỏa

mãn."

Khi Holo xen vào, Elsa đột ngột quay phắt qua nhìn cô như thể chỉ vừa nhận ra cô có mặt ở đó.

"Có lý do khiến chúng tôi... À không, khiến tôi cưỡng cầu muốn biết."

"... Cô, có lý do... gì?"

Elsa nghẹn ngào như thể chực òa khóc. Holo chậm rãi gật đầu.

"Lý do là đây."

Việc chứng minh họ không phải là tay sai của nhà thờ Enberch cũng khó khăn như chứng minh bản thân Holo không phải là ác quỷ.

Nhưng cũng giống như thiên thần phải dang đôi cánh để cho thấy mình hoàn toàn không phải là ác quỷ, Lawrence và Holo cũng có thể chứng tỏ họ không phải tay sai của nhà thờ Enberch bằng cách tương tự.

Dựa vào việc Holo phơi bày đôi tai và chiếc đuôi sói.

"Á...Á..."

"Chúng không phải hàng giả đâu. Cô sờ thử không?"

Thấy Elsa cúi xuống, trong khoảnh khắc Lawrence tưởng rằng cô gật đầu đồng ý, nhưng hóa ra cô đang khom người ép chặt bàn tay vào lồng ngực.

"Ư..."

Nhưng sau một tiếng rên như tiếng ngáy kì lạ, cô chết ngất ngay tại chỗ.

Sau khi đặt Elsa lên một chiếc giường đơn sơ, Lawrence khẽ thở dài.

Anh tưởng rằng dồn ép với một chút đe dọa sẽ mang lại hiệu quả, nhưng dường như họ đã đi quá xa.

Elsa chỉ bị ngất đi nên có lẽ cô sẽ sớm tỉnh dậy.

Dù vậy, Lawrence nghĩ, đảo mắt khắp căn phòng.

Kể cả khi cung cách sống khổ hạnh luôn được Giáo hội ca ngợi, nhưng căn phòng này hoàn toàn trống trơn, không có vật gì cả, khiến anh nghi ngờ việc Elsa thực sự sống tại đây.

Bước vào cửa nhà thờ, quẹo phải là đến căn phòng khách có lò sưởi, ở góc sâu trong phòng là một hành lang men theo lối đường, dẫn đến cầu thang lên tầng hai.

Vì giường ngủ nằm ở tầng hai, nên Lawrence phải bế cô gái đang bất tỉnh Elsa lên đây và đặt lên giường. Nhưng những thứ có thể cho là đồ vật ngoài chiếc giường này ra chỉ còn một cái bàn và quyển Kinh Thánh để mở cùng tập chú giải. Thêm vào đó là vài lá thư. Vật trang trí duy nhất là một cái vòng bện rơm treo trên tường.

Do có hai phòng trên tầng hai nên phòng còn lại trở thành phòng lưu trữ.

Không hẳn định ngó nghiêng xung quanh, nhưng chỉ bằng một cái liếc, Lawrence đã biết ngay trong căn phòng ấy không có ghi chép của cha Franz.

Có một số vải vóc được thêu đặc biệt bên trong căn phòng đó, cùng với nệm, gươm và khiên, dường như được sử dụng trong lễ hội hay nghi thức được tổ chức theo lịch nhà thờ. Tất cả đều phủ bụi như thể không được sử dụng trong một thời gian dài.

Đóng cửa nhà kho lại, Lawrence nghe thấy tiếng bước chân nhẹ bước trên cầu thang và khi ngoái nhìn, anh trông thấy Holo.

Có lẽ cô đã đi hết dãy hành lang được thiết kế bao quanh thánh đường và nhìn một lượt bên trong nhà thờ.

Khuôn mặt u ám của cô lúc này ắt hẳn không phải do cảm thấy có lỗi vì đã làm Elsa bất tỉnh, mà là bởi không tìm được ghi chép cha Franz để lại.

"Công nhận hỏi sẽ nhanh hơn nhiều. Nếu chúng đã bị giấu đi thì sao mà tìm được chớ."

"Cô không nghĩ được mùi sao?"

Lawrence mở miệng hỏi mà không suy nghĩ, nhưng ngay khi trông thấy Holo im lặng nở nụ cười, anh vội nói thêm câu "Tôi xin lỗi".

"Thế cô ta chưa dậy à? Lá gan cô ta nhỏ hơn tôi tưởng."

"Nói sao nhỉ... Có lẽ cô ấy đã bị đặt vào tình huống cay đắng hơn tôi nghĩ."

Dù biết là rất không nên, nhưng sau khi liếc mắt qua câu chữ của bức thư đang mở trên bàn, Lawrence hiểu rõ hơn về những việc Elsa phải làm để chống lại sự can thiệp của Enberch.

Sau khi tuyên bố nhà thờ nơi đây cùng chính đạo giống Enberch, cô đã yêu cầu tị nạn với lãnh chúa một vùng nào đó làm tấm khiên bảo vệ để họ không bị Enberch tấn công.

Nhưng theo phản hồi của vị lãnh chúa ấy, dường như ông ủng hộ là để báo đáp ân nghĩa với cha Franz đã khuất, chứ không phải tin tưởng Elsa.

Ngoài ra còn có những lá thư khác từ giáo khu lớn mà Lawrence đã từng nghe qua.

Nhìn chung, tất cả mọi thứ đều như anh dự đoán.

Từ ngày tháng trong lá thư đặt trên bàn, có thể đoán ra thứ được gửi tới khi anh ở nhà trưởng làng là bức văn thư chấp thuận cho tị nạn từ lãnh chúa.

Hễ tưởng tượng đến những ngày tháng Elsa mong ngóng không biết lá thư này đến hay không, ngay cả một người ngoài như Lawrence còn thấy lo lắng đến chết đi sống lại.

Tuy nhiên, anh không thể không tự hỏi phải chăng khó khăn lớn nhất của Elsa đang nằm ở nơi khác.

Rất nhiều thánh vật nằm phủ bụi trong nhà kho lạnh lẽo bên cạnh.

Biết rằng Elsa đã hợp lực cùng trưởng làng và đạt được mục đích, nhưng anh nghi ngờ lòng biết ơn mà dân làng dành cho cô.

Từ những trao đổi tại quán rượu, Lawrence có cảm giác dù dân làng thừa nhận vấn đề mà làng đang phải đối mặt, nhưng họ không hoan nghênh việc Elsa nằm giữa trung tâm rắc rối đó.

Bởi nhà thờ hoàn toàn bị khinh bỉ.

"...Ừm."

Đang đắm chìm trong luồng suy tư, Lawrence chợt nghe âm thanh khe khẽ từ trên giường.

Dường như Elsa đã tỉnh.

Lawrence đưa tay ngăn Holo, người vừa phản ứng hệt như một con sói nghe thấy tiếng bước chân của chú thỏ non, rồi khẽ hắng giọng.

"Cô ổn chứ?"

Không hề giật tung người bật dậy, Elsa chỉ chậm rãi mở mắt ra và khi câu hỏi đến tai, biểu cảm trên khuôn mặt cô rất phức tạp như thể cô không biết nên kinh ngạc, hoảng loạn hay giận dữ, cuối cùng dường như cô chọn lấy gương mặt khốn đốn.

Cô gật đầu nhẹ, khẽ thở dài.

"Anh không trối tôi lại ư?"

Dù vậy, cô vẫn nói một câu khá gan dạ.

"Tôi cũng từng nghĩ đến việc ấy nếu cô định kêu cứu. Tôi đã chuẩn bị sẵn một sợi dây gai trong túi đeo vai này."

"Nếu giờ tôi kêu cứu thì sao?"

Đột ngột rời mắt khỏi Lawrence, Elsa lia ánh nhìn về phía Holo, người đang khao khát muốn biết nơi ở của những câu chuyện thần thoại dị giáo.

"Việc ấy sẽ không có lợi cho cả đôi bên."

Elsa đột ngột khép mi sau khi dời mắt về lại trên khuôn mặt Lawrence, và anh nhận thấy cô có hàng mi thật dài.

Dù gan dạ đến mức nào, Elsa vẫn là một cô gái trẻ.

"Điều tôi nhìn thấy là..."

Elsa nói, dường như chuẩn bị ngồi dậy. Lawrence toan đỡ lấy tấm lưng cô, nhưng cô đã nhanh chóng đưa tay ngăn lại bảo "Tôi ổn".

Elsa nhìn Holo với ánh mắt không thù địch mà cũng chẳng sợ hãi, như thể đang nhìn những hạt mưa trút xuống từ bầu trời vần vũ, rồi tiếp lời.

"Điều tôi nhìn thấy, không phải là mơ đúng không?"

"Sẽ chờ cho chúng tôi rất nhiều nếu cô nghĩ đó là giấc mơ."

"Người ta bảo rằng ác quỷ lừa gạt con người thông qua những giấc mộng."

Lawrence biết Holo chỉ trêu đùa như mọi khi, nhưng anh không rõ Elsa có phải đang nói thật lòng hay không.

Anh ngoái nhìn Holo và trông cô bất mãn thấy rõ, có lẽ cô đang nghiêm túc phần nào.

Vấn đề giữa hai người có lẽ do mâu thuẫn cá tính hơn là do mâu thuẫn giữa thần mùa vụ và tín đồ chính đạo.

"Nếu đạt được mục tiêu, chúng tôi sẽ biến mất như một giấc mơ và không gây rắc rối nào cho cô hết. Xin cô một lần nữa, có thể cho chúng tôi xem những ghi chép mà cha Franz để lại được không?"

Lawrence nói, chen ngang giữa hai cô gái.

"Tôi vẫn... chưa tin chắc hai người không phải là gián điệp của Enberch. Nhưng nếu không phải là người của họ... mục đích của hai người rốt cuộc là gì?"

Không thể tự quyết định trả lời, Lawrence nhìn về phía Holo và cô chậm rãi gật đầu.

"Tôi muốn trở về quê nhà."

Sau đó, Holo đáp ngắn gọn.

"Quê nhà...?"

"Tuy nhiên, tôi đã rời đi từ rất lâu rồi. Tôi đã quên cả đường về, và cũng không biết những người bạn của tôi vẫn khỏe mạnh hay không. Tôi thậm chí còn không chắc liệu nơi ấy có còn tồn tại."

Holo kể một cách lãnh đạm.

"Cô nghĩ thế nào? Nếu nghe thấy tin có người biết vài điều về quê hương của mình?"

Ngay cả một người cả đời quanh quẩn trong ngôi làng nhỏ xíu cũng muốn biết làng của họ trông thế nào trong mắt những người dân của làng mạc và thị trấn khác.

Và khao khát đó còn mãnh liệt hơn với những ai rời làng đi xa.

Một khoảng lặng nơi Elsa, và Holo cũng không buồn thúc ép.

Nhìn Elsa cup mắt, Lawrence biết rõ cô đang đắm chìm trong dòng suy tư.

Có thể nói cô cũng còn khá trẻ, nhưng dường như cô không sống những ngày tháng vô tư hái hoa bắt bướm, hát nghêu ngao trên cánh đồng cỏ.

Lawrence biết sự long trọng trong từng cử chỉ của cô khi anh đề nghị được thú tội không phải là thứ được trang bị trong ngày một ngày hai.

Mặc dù Elsa đã ngất xỉu khi đối diện với hình dạng không phải người phàm của Holo, nhưng anh chắc chắn cô đủ thông minh để giải quyết trọn vẹn nhất tình cảnh hiện tại.

Chợt đặt tay lên ngực, khẽ đọc một lời cầu nguyện, Elsa cuối cùng cũng ngẩng mặt lên.

"Tôi là người đầy tớ của Chúa trời."

Elsa nói ngắn gọn rồi nhanh chóng tiếp lời trước khi Lawrence và Holo kịp xen vào.

"Nhưng đồng thời cũng là người kế tục cha Franz."

Cô bước xuống giường, chỉnh sửa lại bộ quần áo linh mục xộc xệch trước khi khẽ hắng giọng.

"Tôi không nghi ngờ cô bị quỷ ám. Vì cha Franz thường bảo không có chuyện quỷ ám trên đời này."

Lawrence hơi kinh ngạc trước tuyên bố của Elsa, nhưng biểu hiện của Holo như thể sao cũng được, miễn cô có thể nhìn thấy tài liệu ghi chép.

Cuối cùng, dường như nhận thức được Elsa đã nhượng bộ, chớp đuôi cô lúc lắc không ngừng dù khuôn mặt vẫn đắm chiêu cảnh giác.

"Xin hãy theo tôi. Tôi sẽ dẫn đường."

Trong một thoáng, Lawrence đã tự hỏi phải chăng Elsa đang tìm cơ sở trốn, nhưng vì Holo ngoan ngoãn bước theo nên có lẽ anh không cần phải lo lắng.

Xuống phòng khách tầng một, Elsa dùng tay xoa nhẹ vào bức tường gạch bên cạnh lò sưởi.

Sau đó, cô khều bằng một đầu ngón tay, khéo léo lấy ra một viên gạch.

Và khi cô lật ngược viên gạch đó, một chìa khóa vàng trơn dài rơi vào tay cô.

Bóng lưng Elsa khi nhìn từ phía sau trông rất kiên cường.

Sau khi thả một ngọn nến đặt lên giá nến, cô nhìn Lawrence và Holo.

"Đi thôi nào!"

Elsa thì thầm, bước về phía hành lang dẫn sâu vào trong.

Nhà thờ sâu hơn Lawrence dự tưởng.

Khác với Thánh đường sạch đẹp và không bao giờ thiếu những lời cầu nguyện, hành lang là nơi khiến anh khó mà thốt ra lời khen ngợi.

Những chân nến gắn trên tường bị chằng đầy tơ nhện; cứ mỗi lần họ bước đi lại vang lên tiếng lạo xạo từ những mảnh đá vụn bong ra từ bức tường cũ nát.

"Là đây."

Elsa dừng chân, ngoái đầu và nói. Nơi họ đang đứng có lẽ nằm ngay phía sau lễ đường.

Ở nơi đó, có bức tượng Đức Mẹ to cỡ một đứa trẻ đặt trên một bệ đá, hướng mặt về phía cửa vào nhà thờ và hai tay đan vào nhau cầu nguyện.

Gian phía sau nhà nguyện là nơi linh thiêng nhất trong nhà thờ.

Những báu vật của nhà thờ được gọi là thánh tích như hài cốt và di vật của các thánh nhân thường được bảo quản tại nơi này.

Bởi ý nghĩa đó, có thể nói nó là nơi tiêu chuẩn để đặt những vật quan trọng, nhưng có lẽ cha Franz phải có can đảm lắm mới dám cất giữ những ghi chép về thần thoại dị giáo - một sản phẩm của dân dị giáo, tại đây.

"Cầu Chúa tha thứ cho chúng con."

Elsa lăm bẫm, dứt chiếc chìa khóa bằng đồng thau trong tay vào cái lỗ nhỏ dưới chân tượng Đức Mẹ.

Cô dồn sức xoay chiếc chìa nằm bên trong cái lỗ nhỏ xíu khó phát hiện nơi nhờ nhờ tối, và từ dưới chân tượng vọng ra một âm thanh trầm đục, khô khốc.

"Trong di chúc, cha Franz có nói có thể tách bức tượng khỏi bệ... Nhưng, tôi chưa bao giờ thấy nó được mở ra."

"Tôi hiểu rồi."

Khi Lawrence gạt đầu, tiến lại gần bức tượng; Elsa bước lùi, trên gương mặt hiện rõ nỗi lo âu.

Anh ôm chặt lấy bức tượng, dồn sức và nhấc nó lên nhanh hơn anh tưởng.

Dường như nó rỗng bên trong.

"Nào... Lên!"

Đặt bức tượng xuống cạnh tường và chú ý không để nó ngã, Lawrence quay lại ngoái nhìn bệ đá.

Elsa do dự nhìn bệ đá một lúc, nhưng trước ánh mắt thôi thúc như châm chọc của Holo, cô đành từ từ tiến lại gần.

Sau đó, cô xoay ngược chìa khóa và rút ra khỏi bệ, lần này cô cho chìa vào trong một cái lỗ hở trên sàn cách đó không xa, và xoay sang phải hai lần.

"Giờ thì nếu nâng bệ lên sẽ mở được sàn... Chắc chắn vậy."

Không rút chìa ra và vẫn ngồi xổm trên sàn, Elsa nói. Ánh mắt Holo lần này lại xoáy vào Lawrence.

Nếu anh không vâng lời chắc chắn cô sẽ nổi trận lôi đình nên đành thở dài và tuân theo. Nhưng trong khoảnh khắc đó, anh thoáng thấy khuôn mặt bất an

của Holo.

Holo thường nói "Anh thích nhìn thấy tôi như vậy lắm phải không?", rồi từ buồn chán chuyển ngược sang chọc ghẹo Lawrence. Anh không phân biệt được liệu cô có đang bất an thực sự hay không, nhưng chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đáng thương ấy đã đủ để anh có động lực làm tất cả vì cô.

"Chỗ để giữ tay vào... chỉ có bệ đá thôi nhỉ? Nếu vậy thì chắc là thế này."

Không biết phải mở sản bằng cách nào nên Lawrence nhìn sơ qua, rồi cố định chân trước khi nắm lấy bệ. Nhìn rãnh nối của những phiến đá được lát trên sàn, anh nâng lên về phía cửa vào nhà thờ.

"Ừ... Lên nào!"

Khi Lawrence gồng mình kéo lên, bệ đá hở ra khỏi sàn một chút cùng với âm thanh khó chịu như trộn cát vào cối xay.

Giữ yên vị trí, Lawrence đổi tay và nâng hết sức có thể.

Tiếng lạo xạo khó chịu của những viên đá đập vào nhau, cùng tiếng kim loại rỉ sét kêu cọt két vang vọng khi sàn nhà được nâng lên, lộ ra một căn hầm tối.

Căn hầm có vẻ không sâu lắm, tại chân cầu thang đá có thứ gì đó trông như kệ sách.

"Chúng ta vào không?"

"... Tôi sẽ đi trước."

Dường như Elsa không có ý định để Lawrence và Holo vào trước rồi từ trên đóng nắp hầm nhốt họ lại.

Hơn nữa, đã đến nước này rồi thì cô cũng không cần phải tranh đấu làm gì.

"Tôi hiểu rồi. Không khí có thể bị tù đọng nên cẩn thận nhé!"

Elsa gật đầu, một tay cầm nến, bước từng bước xuống bậc thang đá dốc.

Sau khi đầu cô hoàn toàn ở bên dưới sàn nhà, bước thêm khoảng hai, ba bước nữa, cô đặt ngọn nến vào cái hốc được khoét trên tường và tiếp tục tiến sâu vào trong.

Từ nãy đến giờ Lawrence vẫn lo sợ cô lên kế hoạch thiêu trụi những thứ trong căn hầm, nhưng giờ thì anh đã có thể an tâm.

"Anh còn đa nghi hơn cả tôi nữa."

Holo cười nhạt và nói, dường như nhìn thấu tâm tư Lawrence.

Sau đó, Elsa trở ra nhanh chóng.

Trên tay cô là một bì thư và cái gì đó như bó giấy da cừu được buộc chặt.

Nhìn Elsa nửa leo nửa bò trên bậc thang, Lawrence chìa tay ra giúp đỡ.

"... Cảm ơn. Xin lỗi đã để hai người đợi."

"Không có gì đâu. Đây là?"

Nghe Lawrence hỏi, Elsa đáp gọn "Là thư tay".

"Những cuốn sách bên trong, tôi đoán nó là thứ hai người cần tìm."

"Chúng tôi có thể đem chúng ra đọc không?"

"Hai người có thể đọc chúng bên trong nhà thờ thôi được không?"

Một câu trả lời hợp lý.

"Tôi xuống hầm đây."

Holo bước nhanh gọn xuống bậc thang đá và lập tức mất hút vào bên trong.

Lawrence không đuổi theo Holo không phải là vì muốn canh chừng Elsa, người đang bồn thần nhìn lối vào căn phòng dưới mặt đất nơi Holo biến mất.

"Tôi biết đã hơi muộn để nói lời này, nhưng nhờ vả cô chuyện quá sức như vậy, thành thật cảm ơn và vô cùng xin lỗi."

"Vâng, quả thật tôi làm thế vì bị cưỡng ép."

Bị Elsa lờm, Lawrence không nói lời nào.

"Nhưng... Nhưng, có lẽ cha Franz sẽ vui lắm."

"Sao?"

"Những câu chuyện ta thu thập không phải là hư cấu', đó là câu cửa miệng của ông..."

Elsa siết chặt hơn những phong thư trong tay

Có lẽ chúng đã được cha Franz, người đã khuất để lại.

"Chỉ là, đây cũng là lần đầu tôi vào căn phòng này, nhưng tôi không ngờ lại có nhiều sách đến vậy. Nếu hai người muốn đọc hết chỗ đó, có lẽ nên thuê lại phòng trọ thì hơn."

Nghe Elsa nói, Lawrence mới sực nhớ ra họ đã chuẩn bị hết hành trang để lừa cô.

Tất nhiên, anh đã thanh toán chi phí cho nhà trọ mất rồi.

"Nhưng rất có thể cô sẽ gọi ai đấy trong lúc chúng tôi đi."

Lawrence hoàn toàn không nói đùa, nhưng dù thế nào thì khuôn mặt Elsa trông cũng buồn rầu, cô khẽ khịt mũi nói.

"Tôi là người canh giữ nhà thờ này. Dự định của tôi là sống và giữ lấy Đức tin chân thật. Tôi không bao giờ đặt một cái bẫy như thế cả."

Elsa nói trong lúc vuốt mà như cào vào mái tóc được buộc chặt của mình, bắn vào anh một ánh nhìn bén ngót hơn cả lần đầu họ gặp nhau.

"Ngay cả lúc ở Thánh đường khi này, tôi cũng không nói dối."

Quả thật cô im lặng suốt nên không phải là nói dối.

Song, mặc dù có hành động gan dạ và sự quyết tâm, nhưng cái cách tuyên bố như một đứa con nít ấy giống hệt vị nào đó mà anh biết.

Do đó, anh điềm đạm gật đầu xác nhận.

"Tôi mới là người đã đặt bẫy. Nhưng, nếu tôi không làm thế, cô sẽ không chấp nhận yêu cầu của tôi."

"Tôi sẽ ghi nhớ không bao giờ được lơ là cảnh giác với thương nhân."

Ngay khi Elsa vừa kết thúc câu nói kèm theo tiếng thở dài, thì Holo loạng choạng bước lên bậc thang đá, tay ôm lấy một cuốn sách dày.

"Anh... Anh ơi..."

Lawrence vội vàng hỗ trợ nắm lấy cánh tay Holo, người trông như sắp ngã vào trong bóng tối đen kịt ấy một lần nữa, dường như hết chịu nổi sức

nặng của cuốn sách.

Cuốn sách khá đẹp, trang giấy làm từ da động vật và có gia cố thép ở bốn góc.

"Phù. Chúng ta không thể mang theo cuốn sách này đi lang thang được. Đọc tại đây luôn được chứ?"

"Không vấn đề gì, nhưng xin hãy tắt nến giúp. Nhà thờ này không giàu có gì cho cam."

"Hừmm."

Holo ậm ự, liếc mắt nhìn Lawrence.

Nhà thờ sẽ không có tiền quyên góp nếu không được dân làng tôn kính và đi lễ.

Lawrence có thể dễ dàng nhận ra câu nói đó xuất phát từ tiếng lòng không dối trá của Elsa hơn là từ sự ghét bỏ và ác ý.

Anh tháo dây buộc ví, lấy ra ít đồng xu để cảm ơn cô vì đã nghe anh thú tội và để đền bù cho rắc rối mà họ gây ra,

"Nghe bảo một thương nhân muốn lên thiên đường thì phải làm nhẹ túi tiền đang vác trên lưng."

Anh chìa ra ba đồng bạc sáng loáng.

Số tiền này đủ để Elsa mua một lượng nến có thể để chắt cả một căn phòng.

"Cầu Chúa ban phước lành cho anh."

Elsa nhận lấy ba đồng bạc rồi lập tức xoay người bước đi.

Việc cô đồng ý nhận tiền của anh chứng tỏ cô không xem chúng là đồng tiền quá ô uế.

"VẬY, thế nào? Cô có thể tự đọc không?"

"Ừm, may là được khoản đó. Chắc là nhờ tôi sống lương thiện á."

Một câu đùa rất duyên trong nhà thờ.

"Thế cô nghĩ vị thần nào ban cho con người sự may mắn dựa vào cách sống của họ?"

"Nếu muốn biết hãy dâng lễ vật cho tôi đi."

Lawrence dám cam đoan rằng nếu lúc này quay lại nhìn bức tượng Đức Mẹ đang dựa vào tường kia, anh sẽ nhìn thấy một nụ cười cay đắng hiện trên gương mặt bà.

Chủ nhà trọ niềm nở với những vị khách tưởng đi lại về và trêu chọc khi thấy họ quay lại. Sau khi dỡ hành lý xuống, Lawrence suy nghĩ nên làm gì tiếp theo.

Họ đã ép Elsa nói ra bí mật, lấy được những cuốn sách mà cha Franz để lại. Cho đến lúc này mọi chuyện vẫn diễn ra tốt đẹp.

Dù Holo đã để lộ đôi tai và chiếc đuôi, nhưng một khi nhà thờ còn bị Enberch để mắt đến thì Elsa sẽ không thể làm gì được họ.

Trường hợp khả thi nhất mà Lawrence có thể nghĩ ra là cô sẽ công bố sự thật này với dân làng, đồng thời rêu rao họ là tay sai của quỷ dữ mang tai họa đến làng và lên kế hoạch giết bỏ.

Nhưng khi anh tự hỏi liệu làm vậy Elsa sẽ có lợi ích gì thì đáp án rõ ràng là không gì cả.

Hơn nữa, mặc dù chỉ nhìn Holo một lần đã ngất đi, nhưng sau khi tỉnh dậy, trông cô không sợ hãi cũng chẳng ghê tởm Holo.

Sự thật thì người cô ghét chẳng ai khác ngoài Lawrence.

Tóm lại, vấn đề đáng ngại tiếp theo là những người xung quanh Elsa, gồm có trưởng làng Sem và Evan. Nếu họ biết được hình dạng thực sự của Holo, anh không biết mọi sự sẽ diễn biến thế nào.

Lawrence nhận thấy có một lượng sách tương đối bên trong căn phòng tầng hầm. Họ sẽ tốn kha khá thời gian để lướt mắt qua toàn bộ chỗ sách đó.

Nếu có thể anh muốn Holo tìm hiểu hết tất cả cho đến khi thỏa mãn, trong lúc đó anh sẽ đóng vai trò bảo vệ sự an toàn cho cô.

Holo từng bảo anh quá đa nghi, nhưng anh lại cảm thấy sự cẩn trọng của mình vẫn chưa đủ nhiều như anh mong muốn.

Tuy nhiên, không có gì đảm bảo cách hành động của họ lúc này không đánh động khiến con rắn trườn ra khỏi bụi rậm.

Anh quay lại nhà thờ lần nữa, cố gắng nghĩ ra một cái cớ gì đó.

Trong một gian phòng đơn sơ đồng thời là phòng ngủ nằm ở tầng hai, Elsa đang ngồi nghiền ngẫm lá thư bên chiếc bàn lớn quá khổ so với cơ thể mình. Trông bộ dạng cô không giống người đã lén lút báo tin cho dân làng và chờ cơ hội ra tay.

Do gõ cửa nhà thờ nhưng không thấy cô ra nên Lawrence tự ý đi vào. Dù vậy khi anh bước vào phòng, cô cũng không có phản ứng gì to tát.

Cô chỉ liếc mắt lườm anh một khắc, không nói một lời.

Không thể cứ im lặng lướt qua và đi sâu vào nhà thờ như thế này nên Lawrence cất giọng pha chút giễu cợt.

"Cô không cần canh chừng chúng tôi sao? Có thể chúng tôi sẽ trộm sổ sách đó đấy."

"Nếu các người định làm vậy thì không lý gì lại không trói tôi lại."

Elsa tát ngược lại một câu rất chính xác.

Anh không ngờ ngoài Holo ra còn có một cô gái rất khó nhằn đến nhường này.

"Hơn nữa, nếu anh là người của Enberch thì lúc này đã cười ngựa tốc hành về đó rồi, đúng không?"

"Việc ấy thì chưa chắc. Vì không có gì đảm bảo cô Elsa sẽ không thiêu trụi căn phòng tầng hầm cả. Nếu toàn bộ sổ sách đều cháy ra tro trong thời gian tôi đi và quay lại từ Enberch thì chứng cứ sẽ không còn."

Màn đối đáp xen lẫn đùa cợt và mỉa mai.

Elsa thở dài rồi ngoái nhìn Lawrence.

"Nếu các người không mang tai họa đến cho làng thì tôi cũng chẳng có ham muốn gây náo loạn. Quả thật bạn đồng hành của anh không được phép ở trong nhà thờ này. Nhưng..."

Nói đến đó, Elsa ngưng bật rồi nhắm mắt lại như ý bảo rằng không muốn xét đến một vấn đề không có câu trả lời.

"Chúng tôi thực sự chỉ muốn tìm hiểu về vùng đất phương Bắc. Việc cô

ngghi ngờ, quả thật, tôi cho rằng âu cũng là điều hợp tình hợp lý."

"Không."

Elsa tuyên bố dứt khoát không ngờ.

Nhưng rồi cô dường như chợt nhận ra mình không chuẩn bị lời nào để nói tiếp.

Cô mím môi một lúc, cố gắng thúc đẩy bản thân nói ra gì đó.

Cuối cùng ngôn từ cũng xuất hiện, nhưng chỉ sau khi cô hắt ra một hơi thở dài mắc kẹt trong cổ họng.

"Không... Nếu anh hỏi tôi có nghi ngờ không... thì tôi thừa nhận là có. Nếu có thể, tôi muốn thảo luận ngay với ai đó. Nhưng... vấn đề to tát hơn chính là..."

"Như là, bạn đồng hành của tôi, có phải là thật không?"

Khuôn mặt Elsa căng cứng như thể cô vừa bất cẩn nuốt phải một cây kim.

"Chuyện đó, cũng có..."

Elsa thừa nhận và sụp mắt xuống. Điều duy nhất chứng tỏ sự kiên định nơi cô lúc này là tấm lưng thẳng tắp và ngay ngắn của mình.

Cô dường như không thể tiếp tục.

"Còn chuyện khác là?" Lawrence hỏi.

Song, Elsa không trả lời.

Lawrence là một thương nhân lấy việc giao thiệp làm kế sinh nhai.

Khi một người rút tay lại, anh biết nên đuổi theo hay chờ đợi để họ tự chìa tay ra lần nữa.

Và đây rõ ràng nằm trong trường hợp đầu tiên.

"Tôi không thể nghe lời thú tội, nhưng ít nhất tôi có thể cho cô lời khuyên. Tuy nhiên..."

Elsa ngược mắt nhìn Lawrence như thể đang ngồi nhìn ra từ trong một cái hang sâu hoắm.

"Tôi chỉ có thể trò chuyện chân thành ngoài chủ đề buôn bán."

Lawrence nói kèm theo một nụ cười chân tình, và anh có cảm giác dường như Elsa cũng mỉm cười đáp lại.

"À không, quả thật, điều làm tôi vướng bận có lẽ hỏi người như anh là tốt nhất. Tôi mạn phép hỏi được không?"

Khi một người muốn nhờ vả, rất khó để họ vẫn giữ nguyên phẩm giá mà không trở nên hèn hạ và trông như thể đang đe dọa người khác.

Nhưng Elsa đã làm được điều đó.

Có lẽ đây chính là phong thái của một giáo sĩ.

"Tôi không thể đảm bảo câu trả lời sẽ khiến cô hài lòng."

Elsa gật đầu, nói chậm rãi như để chắc chắn từng từ cô nói ra.

"Nếu... Nếu những câu chuyện được thu thập trong căn phòng dưới đất đó không phải phải là bịa đặt thì..."

"Thì?"

"Vị Chúa mà chúng tôi tin tưởng là đối trá sao?"

"Hm..."

Đó là một câu hỏi đơn giản nhưng đồng thời cũng rất sâu sắc.

Thiên Chúa của Giáo hội là vị thần độc nhất vô nhị bởi sự toàn năng toàn trí của Người.

Nhưng sự tồn tại của Người lại không tương thích với những vị thần trong truyện cổ ngoại giáo.

"Cha tôi, à không, ý tôi là cha Franz đã sưu tầm rất nhiều câu chuyện về các vị thần dị giáo của phương Bắc. Ông bảo mình đã từng bị nghi ngờ là dân dị giáo không dưới hai lần. Dù vậy, ông vẫn là một giáo sĩ chân chính, không bỏ một buổi cầu nguyện nào. Nhưng nếu bạn đồng hành của anh thực sự là thần dị giáo thì chứng tỏ Chúa của chúng tôi là đối trá. Ấy vậy mà đến phút cuối cùng của cuộc đời, cha Franz vẫn tuyệt đối không mảy may nghi ngờ Chúa trời."

Không quá khó khăn để Lawrence hiểu nỗi phiền muộn đáng thương mà Elsa đang canh cánh trong lòng.

Người cha nuôi mà cô tôn trọng và yêu quý có lẽ đã không kể với cô nhiều thứ.

Lawrence không biết cha Franz quyết định làm vậy là vì cho rằng chuyện ấy không liên quan đến Elsa, hay ông muốn để cô tự chiêm nghiệm vấn đề đó.

Song, câu hỏi này chắc chắn là hành trang rất nặng nề với một người không có ai để tham vấn cùng như Elsa.

Bất kể hành trang có nặng đến đâu đều có thể vác trên vai nếu nó được đặt ngay ngắn trên lưng, nhưng chỉ cần chông chênh một chút, tất cả chúng sẽ rơi lăn lóc xuống đất.

Một khi đã mở miệng ra, Elsa nói nhanh tựa tên bắn, như thể bản thân cô đang bị câu từ của chính mình thúc giục.

"Phải chăng vì Đức tin của tôi không đủ mạnh mẽ? Đến bản thân tôi còn không biết. Tôi không có can đảm cầm nước thánh và Kinh Thánh tra tấn hai người. Đó là chuyện tốt hay xấu, à không, dù nó là thế nào tôi cũng..."

"Bạn đồng hành của tôi..."

Lawrence xen vào trước khi Elsa lại tự dồn đuổi với lời nói của chính mình.

"Chân dạng của cô ấy là một con sói khổng lồ, nhưng cô ấy rất ghét bị gọi là thần thánh, cũng không thích được tôn thờ."

Elsa im lặng lắng nghe lời Lawrence nói như một người lạc lối tìm kiếm sự cứu rỗi.

"Như cô đã thấy, tôi là một thương nhân lưu động bình thường nên không hiểu rõ những lời răn của Chúa. Do đó, chuyện nào đúng, chuyện nào sai, tôi không thể quyết định được."

Lawrence đưa ra suy nghĩ của mình và tin chắc Holo đang dỏng tai nghe ngóng.

"Tuy nhiên, tôi nghĩ cha Franz không sai."

"Chuyện... Chuyện đó, sao anh lại nghĩ như vậy?"

Lawrence gật đầu tư lự, kéo dài ít thời gian để chấp nối từ ngữ.

Đương nhiên, rất có thể điều anh sắp nói sẽ hoàn toàn chẳng ăn nhập gì cả, thực ra khả năng này khá cao.

Dù vậy Lawrence lại có niềm tin kỳ lạ rằng anh có thể hiểu được tâm sự của cha Franz.

Ngay khi định mở miệng nói ra, anh bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa nhà thờ.

"... Là trưởng làng Sem. Tôi nghĩ ông đến nói chuyện về hai người."

Dường như cô có thể biết được ai đến chỉ bởi cách gõ cửa, có lẽ khả năng này dùng để phòng bị khi bị người của Enberch đột kích.

Lau giọt lệ ngấn trên khóe mắt, Elsa nói và đánh mắt về phía trong nhà thờ ngay khi bật dậy khỏi ghế.

"Nếu không tin tôi, anh có thể ra ngoài từ khu bếp men theo hành lang. Còn nếu anh tin tôi..."

"Tôi tin cô. Dù vậy, tôi không biết mình có thể tin ông Sem được không."

Elsa không gật cũng chẳng lắc đầu, chỉ mở miệng nói: "Vậy xin anh hãy lui vào trong".

"Tôi sẽ giải thích rằng tôi hỏi thăm hai người tin tức Giáo hội ở thị trấn và quốc gia khác. Đó không hẳn là nói dối..."

"Vâng, tôi hiểu rồi. Nếu kinh nghiệm thương thuyết của tôi giúp được gì xin cứ lên tiếng."

Lawrence đáp cùng với một nụ cười, và khi anh rút lui vào trong như lời cô bảo, Elsa lại trở về hình ảnh cô gái ngoan cường.

Lúc này anh tự hỏi thăm một lần nữa, liệu Elsa có phản bội anh, nhưng câu trả lời là không.

Dù anh không đặt lòng tin vào Chúa, nhưng anh có thể tin tưởng những người tin vào Chúa trời.

Anh quyết định không quan tâm đến câu chuyện cười trở trêu như thế nữa.

Khi Lawrence bước dọc theo hành lang nhờ nhờ tối trong lúc suy nghĩ vẫn vơ, anh trông thấy ánh sáng lập lòe của ngọn nến nhấp nháy từ góc cua.

Không đời nào có chuyện Holo bỏ qua những trao đổi của anh với Elsa, nên anh chuẩn bị tinh thần cho bất cứ vẻ mặt nào đang chờ đợi mình phía trước và bước qua khúc ngoặt.

Holo ngồi khoanh chân trên mặt đất với một cuốn sách đang mở nằm trong lòng. Cô ngẩng mặt lên nhìn anh và sự không hài lòng hiện cả trên ấy.

"Anh dám bêu riếu tôi xấu xa đến vậy ư?"

"... Đây là một cách nói thôi mà."

Khi anh nhún vai đáp, cô khẽ khịt mũi.

"Tôi có thể nghe rõ sự cảnh giác của anh từ bước chân đó. Đần thôi."

Anh cảm thấy vỡ lẽ hơn là bất ngờ.

"Thương nhân chỉ có thể nhìn chân chứ không nghe được tiếng bước chân."

"Chán dữ."

Cô cắt ngang đề tài bằng câu nói cụt lủn.

"Mà lúc này anh cũng chu đáo quá ha?"

Câu hỏi của cô vừa giống lại vừa không giống như anh dự đoán.

Không trả lời vội, Lawrence ngồi xuống bên phải Holo, chú ý không đập lên đùi cô và nhặt một cuốn sách dày cộm lên.

"Thương nhân lúc nào cũng phải chu đáo với khách hàng. Mà quan trọng hơn, cô có thể nghe ngóng cuộc hội thoại của Elsa với trưởng làng không?"

Đàm đạo là cuộc trao đổi của lòng tin và tín nhiệm.

Nhưng sự khó chịu vì anh đã tránh né màn ép cung hiện rõ rành rành trên mặt Holo và cô chuyển ánh mắt về lại cuốn sách trong tay.

Lawrence tự hỏi là ai đã nói câu "Hãy nói thẳng ra nếu có chuyện muốn nói" tại thị trấn Giáo hội Ruvinheigen.

Anh muốn chỉ rõ điều đó cho cô thấy, nhưng anh không tưởng tượng được nếu làm vậy cô sẽ nổi đóa tới nhường nào.

Tuy nhiên, Holo cũng không phải là một thiếu nữ hoàn toàn vô lý và ích kỷ.

Cô nhượng bộ trước khi không thể quay lại.

"Cô ta hành động ít nhiều cũng như lời mình nói. Ông Sem hay ông tên gì đó có lẽ đến chỉ để xem tình hình... Giờ thì ông ta đang ra về."

"Nếu trưởng làng chịu hiểu cho sự tình của chúng ta thì vấn đề đơn giản hơn rất nhiều..."

"Cả anh mà cũng không thuyết phục được sao?"

Trong một khoảnh khắc, Lawrence tưởng rằng Holo đang chế giễu mình, nhưng rồi cô lườm anh với ánh mắt sắc bén khi nhận ra suy nghĩ của anh.

"Cô quá đề cao tôi rồi."

"Anh không muốn tôi dựa dẫm vào anh sao?" Trước câu hỏi cùng vẻ mặt nghiêm túc của Holo, Lawrence đành cười rầu rĩ.

"Cơ mà thời gian lúc nào cũng là vấn đề. Nếu đây dựa ở đây quá lâu, tuyết sẽ rơi mất."

"Chuyện đó thì bất lợi chỗ nào?"

Vì cô hỏi thật lòng nên anh cũng trả lời nghiêm túc. "Tuyết sẽ ngăn cản bước chân, và khi đó giữa một ngôi làng nhỏ và một thị trấn lớn, cô nghĩ bên nào tốt hơn?"

"Ra là vậy. Trong khi còn cả núi sách ở đây, không biết có đọc hết không nữa."

"Cổ lẽ chỉ nên tìm những chuyện liên quan đến cô thôi. Nếu chỉ lướt mắt qua thì hai người chúng ta không chừng có thể đọc hết đấy."

Holo gật đầu, sau đó nở nụ cười như thể tâm trạng đã khá hơn một chút.

"Sao thế?"

Song, ngay khoảnh khắc anh nói ra câu ấy, nụ cười trên môi cô vụt tắt.

"Đến lúc này mà anh còn có thể hỏi câu đó sao?"

Cô trách móc rồi thở dài muộn phiền.

"Anh thực sự, là một tên chậm tiêu hay... Thôi đủ rồi!"

Lawrence bối rối nhìn Holo xua tay, tự nhiên ngấm lại hành động cùng lời nói của Holo và phát ngôn của chính mình.

Không lẽ, anh bờ ngỡ tự hỏi.

Không lẽ cô vui vì anh bảo "hai người chúng ta"?

"Giờ anh có bào chữa gì đi nữa tôi cũng sẽ nổi giận hết."

Bị cô cảnh báo, Lawrence đành ngậm mồm lại.

Cô lướt qua vài trang sách rồi khẽ thở dài lần nữa.

Sau đó, cô nhẹ nhàng tựa vào anh.

"Chẳng phải tôi đã nói tôi chán ngấy ở một mình rồi sao?"

Cô nhắc anh với giọng điệu trách móc.

Và điều đó làm anh hơi áy náy.

"Tôi xin lỗi."

"Khịt."

Holo khịt mũi rồi tự đánh vào vai trái bồm bộp.

Nhìn hành động của cô, anh bất giác bật cười.

Holo chĩa ánh mắt như thể đang cự nự "còn không mau giúp tôi đi?" vào Lawrence, nên anh dịu dàng vòng tay ra sau bờ vai giúp cô thư giãn.

Cô thở dài mãn nguyện, chiếc đuôi đánh nhẹ trên sàn nhà.

Nửa năm trước đây, anh chẳng thể tưởng tượng đến cảnh mình bóp vai

cho ai và cùng lặng lẽ để thời gian trôi qua theo cách này.

Cô đã chán cảnh cô độc.

Sâu trong tim anh cũng có cảm giác tương tự.

Ngay khi suy nghĩ lướt qua tâm trí, Lawrence nghe thấy tiếng bước chân trên nền đá. Anh vội vàng toan buông tay ra khỏi vai Holo nhưng cùng lúc đó bị cô nắm chặt tay lại với một sức mạnh phi thường.

"Trưởng làng đã về rồi, nhưng trước..."

Khi bóng dáng Elsa hiện ra ngay góc hành lang, bằng cách nào đó Lawrence đã rút được bàn tay khỏi vai Holo và nặn ra vẻ mặt thương nhân thường ngày. Dù vậy Holo vẫn tựa sát vào người anh không suy chuyển.

Lúc đầu anh tưởng Holo đang cười nhưng hóa ra cơ thể cô đang khẽ run lên và khuôn mặt tựa vào vai anh, thoáng nhìn tưởng chừng đang say ngủ.

Elsa nhìn khung cảnh ấy, ngậm miệng lại bỏ lửng câu nói rồi gật nhẹ đầu như thể đã chấp nhận việc gì.

"Vậy, tôi sẽ quay lại sau."

Vẫn giữ nguyên thái độ không chút hòa nhã nào, nhưng cái cách cô hạ âm lượng phản chiếu sắc màu của sự quan tâm.

Khi tiếng bước chân lạo xạo đập lên những mảnh đá vụn rơi xuống từ bức tường cũ nát xa dần về phía góc hành lang, Holo bật dậy cười khùng khục trong cổ họng.

"Cô thật là..."

Dù Lawrence trách móc nhưng cứ như đàn gảy tai trâu.

Sau trận cười lẫn lộn, Holo quệt khóe mắt, rồi hít vào thở ra thật nhiều lần trước khi nở nụ cười xấu xa và châm chọc.

"Để người khác nhìn thấy anh ôm vai tôi làm anh xấu hổ đến vậy sao?"

Dù trả lời thế nào anh cũng sẽ bị dắt mũi, Lawrence nhìn thấy điều đó trong mắt Holo.

Anh đã thua kể từ khoảnh khắc dễ dàng rơi vào kế sách của cô.

"Nhưng mà..."

Dường như quyết định tạm dừng cuộc truy đuổi tại đây, từ nụ cười ranh ma cô chuyển sang gương mặt mẫn nguyện, và tựa vào vai Lawrence một lần nữa.

"Sự thật là tôi muốn thể hiện một chút."

Lawrence đè nén cảm giác muốn tránh người đi, đón nhận lấy Holo.

"Tôi không thể chịu nổi nếu ai đó mang anh đi mất."

Là một người đàn ông, Lawrence không thể không cảm thấy hạnh phúc khi nghe câu nói này.

Tuy nhiên, phát ngôn ấy thuộc về Holo, người tự xưng là Hiền giả sói.

Lawrence nói pha trộn tiếng thở dài.

"Cô không chịu nổi nếu bị lấy mất đồ chơi chứ gì?"

Holo lập tức cười toe toét đáp lại.

"Nếu anh nghĩ vậy thì tôi sẽ cho anh chơi với tôi, chịu không?"

Và rồi anh chỉ còn biết thở dài thườn thượt.

Khi cây nến nằm trên đế nến đã mất đi hình dạng ban đầu và núi sách họ đã lướt mắt qua vừa đúng độ cao hoàn hảo thì dường như lại có khách đến thăm nhà thờ.

Holo bất chợt ngẩng mặt, hai tai dựng đứng.

"Ai vậy kìa?"

"Hihihi."

Cô không trả lời đường hoàng mà thay vào đó là cười khúc khích nên Lawrence đoán chừng người đến là Evan.

Tại sao cô lại cười? Không cần nghĩ anh cũng thừa biết.

"Cơ mà đã giờ này rồi sao... Chẳng biết từ lúc nào ấy nhỉ, ở đây hoàn toàn tối thui tối hù."

Khi Lawrence vươn vai duỗi người, sống lưng của anh kêu lên răng rắc ra chiều hài lòng.

Anh đã chăm chú đọc tất cả không hẳn vì Holo mà bởi có rất nhiều câu chuyện thú vị trong sách.

"Tôi cũng đói rồi."

"Ừ nhỉ. Chúng ta nghỉ xả hơi một chút nhé?"

Lawrence thả lỏng cơ thể căng cứng trong lúc với tay lấy ngọn nến.

"Tạm thời hãy giấu chân dạng trước mặt Evan đi. Càng ít người biết càng tốt."

"Hừm. Không biết cô nhóc ấy có bép xép không ta."

"Chà... Tôi nghĩ không có đâu."

Lawrence không nghĩ Elsa là dạng tiết lộ bí mật mà không suy xét. Dù theo lời Evan, một ngày hắt hơi bao nhiêu lần cô cũng kể cho cậu nghe, nhưng cậu cũng có nói cô không đề cập đến chuyện Lawrence và Holo lần đầu đến thăm nhà thờ.

Tuy nhiên Holo lại trả lời đầy hoài nghi "Vậy sao?"

"Cô nhóc đó vốn đang muợn phiền chuyện khó hiểu rồi. Tùy thuộc vào những gì cô ta kết luận, ai biết được cô ta sẽ làm gì chứ."

"... Về Chúa, ấy hử? Công nhận cô nói vậy cũng chí lý."

Rốt cuộc khi đó Lawrence mãi bận tâm đến sổ sách nên vẫn chưa có cơ hội cho Elsa câu trả lời.

Nhưng giờ khi ngẫm lại anh nhận thấy không chừng im lặng lại mang lại kết quả tốt.

"Nhân tiện, khi đó anh định nói gì vậy?"

"Rất có thể câu trả lời của tôi hoàn toàn không đúng."

"Tôi không mong một câu trả lời hoàn hảo từ anh đâu."

Một câu nói khá nhúc nhối, nhưng bị cô nói thẳng thừng như thế khiến anh dễ mở miệng hơn hẳn.

"Theo suy nghĩ của tôi thì, cha Franz thu thập thần thoại dị giáo chẳng phải để chứng minh Chúa tồn tại hay sao?"

"À há."

"Ông đã cầu nguyện và cầu nguyện ngày qua ngày, nhưng chẳng bao giờ nhìn thấy hình bóng Chúa trời. Ất hẳn trong lòng ông đã nảy sinh hoài nghi liệu Người có thực sự tồn tại hay không, đúng chứ?"

Đứng trên lập trường của một người luôn bị ngờ vực, Holo gật đầu, khó chịu bởi ký ức về nó.

"Nhưng khi đột nhiên thử nhìn ra xung quanh, ông nhận thấy có rất nhiều vị thần của các tín ngưỡng khác ngoài Chúa của Giáo hội. Những câu hỏi như 'vị thần đó có tồn tại không? Còn vị thần này thì sao?' sẽ tự nhiên đến trong suy nghĩ của ông. Và nếu ông chứng minh được vị thần mà người khác thờ phụng là có thật thì chắc chắn Chúa của ông cũng hiện diện trên đời."

Song, suy nghĩ này đương nhiên trái với lời dạy của Giáo hội.

Tại nhà thờ, nơi họ trú mưa lần đầu từ khi gặp nhau, Lawrence nhận ra Holo có lượng kiến thức khá khá về Giáo hội, đến mức cô thể trò chuyện thân thiết với những tín đồ chính giáo.

"Chúa có phải là tối thượng thật không? Không có vị thần nào khác ra đời trước Chúa, và ông ta tạo ra thế giới này, con người có lẽ chỉ vay mượn những điều đó."

"Ừ, vậy nên tôi mới nghi ngờ đây là tu viện."

Càng lúc khuôn mặt Holo càng thêm khó chịu, có lẽ vì cô không liên kết được những lời Lawrence nói trong đầu.

"Cô biết tu viện và nhà thờ khác nhau chỗ nào không?"

Holo không tự phụ đến mức giả vờ biết tuốt.

Cô lập tức lắc đầu.

"Tu viện là nơi cầu nguyện. Nhà thờ là nơi truyền bá những lời răn của Chúa. Mục đích hoàn toàn khác nhau. Tu viện được xây ở nơi hẻo lánh cũng vì nó hoàn toàn không mang tư tưởng dẫn dắt ai đó theo con đường đúng đắn, và người ta sống trọn đời trong tu viện cũng vì không cần ra ngoài."

"Hừm."

"Và bởi thế, nếu những tu sĩ sống trong tu viện bất chợt một ngày nào đó nghi ngờ sự tồn tại của Chúa, cô nghĩ họ sẽ làm gì trước tiên?"

Ánh mắt Holo nhẹ nhàng bơi trong không trung.

Con cá trong đầu cô chắc hẳn có thể tự do tự tại ngụp lặn trong biển trí thức và trí tuệ.

"Người đó sẽ xác thực xem vị thần mình tôn sùng có thực sự tồn tại hay không. Thì ra là vậy à. Nếu thế thì tùy việc cô nhỏ đó nghiêng về bên nào mà cách đối xử với chúng ta cũng thay đổi theo."

"Thật mừng là trưa nay tôi không nói ra chuyện này. Bởi Elsa không phải là nữ tu, cô ấy là một giáo sĩ."

Holo khẽ gật đầu, liếc nhìn chồng sách cao như núi.

Họ thậm chí còn chưa nhìn hết một nửa số sách trong phòng tầng hầm.

Tất nhiên họ không cần đọc lướt tất cả, nhưng đến giờ vẫn chưa có mẫu chuyện nào xoay quanh điều mà Holo muốn biết.

Giá như có mục lục để tìm câu chuyện thần thoại nào ở vùng đất nào thì hay biết mấy, nhưng họ chẳng có lựa chọn nào ngoài lật từ trang này qua trang khác.

"Chắc, cách tốt nhất chúng ta có thể làm là lướt mắt càng nhanh càng tốt trong khả năng có thể. Vẫn còn vấn đề với Enberch nữa."

"Hừm, nhưng mà..."

Ánh mắt Holo dôi về phía hành lang dẫn đến căn phòng nơi Elsa và Evan ngồi.

"Trước hết, ăn cơm đã."

Sau đó không lâu, Lawrence nghe thấy tiếng bước chân của Evan, người đến rủ họ đi ăn tối.

"Chúng con xin tạ ơn Người vì bánh mì hôm nay."

Sau lời cầu nguyện luôn thực hiện trước bữa ăn, cả bốn người thưởng thức bữa tối xa hoa, mà theo như Elsa là được tài trợ bởi tiền quyên góp hào phóng của Lawrence.

Tuy nhiên, xa hoa của nhà thờ chỉ là số bánh mì vừa đủ cho mọi người, vài món gì đó ăn kèm và ít rượu nho.

Trên bàn ăn, ngoài bánh mì lúa mạch đen còn có cá mà Evan bắt ở sông, và trứng luộc. Dựa vào kinh nghiệm của Lawrence, có lẽ đây là một dạng xa hoa với một nhà thờ không giàu có cùng quy tắc chặt chẽ.

Về phần Holo, tất nhiên cô khá bất mãn vì thiếu thịt, nhưng may mắn thay, cô còn có món khoai khoai khác.

"Này, đừng làm rơi vãi ra thế! Xé bánh mì rồi thì ăn đi."

Cứ mỗi lần Elsa nhắc nhở, Evan lại nhún vai. Vừa nãy, cô cũng không thể chịu nổi khi nhìn cậu khổ sở bóc vỏ trứng và đành phải làm thay.

Holo nhìn khung cảnh ấy với vẻ mặt tiếc nuối, có lẽ vì cô đã lỡ xơi hết quả trứng của mình. Thật nguy hiểm cho Lawrence.

"Ừ, tớ biết rồi mà. Mà anh Lawrence này, tiếp tục chuyện lúc nãy..."

Lawrence có cảm giác Evan than phiền không hẳn vì Elsa lảm lời mà bởi cậu không muốn mất mặt trước anh và Holo.

Mặc dù Holo rất giỏi giấu giếm nhưng thực ra cô đang vừa ăn vừa toét miệng cười.

Chỉ mỗi Elsa là nghiêm túc thờ dài trước sự lôi thôi của Evan.

"Chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?"

"Con thuyền rời cảng, sau khi thoát khỏi mũi đất nguy hiểm lởm chởm đá ngầm núp dưới những ngọn sóng."

"Ừ, đúng rồi. Bến cảng đấy rất nguy hiểm cho đến khi ra được ngoài khơi. Tất cả thương nhân trên tàu đều cầu nguyện trong hầm hàng."

Lawrence đang kể chuyện ngày xưa khi anh buôn bán vận chuyển bằng đường biển, nhưng một người không biết tí gì về biển như Evan lại có sự quan tâm sâu sắc.

"Sau khi tàu ra khỏi mũi đất an toàn, chúng tôi thử lên boong tàu và khám phá ra có rất nhiều tàu thuyền xung quanh."

"Dù ở biển sao?"

"Có tàu thuyền trên biển là bình thường mà."

Lawrence bất giác bật cười còn Elsa thờ dài ngán ngấm.

Trong số những người có mặt tại đây, người duy nhất chưa từng nhìn thấy biển là Evan, nên vị thế của cậu chàng có vẻ thua kém hơn.

Song Lawrence hiểu điều Evan muốn nói nên anh tiếp tục.

"Quang cảnh đây thật sự rất tuyệt vời. Những con tàu nhỏ bồng bềnh trên mặt biển, đâu đâu cũng đánh bắt một lượng lớn cá to ụ như ngọn núi."

"Toàn bộ là cá sao?"

Holo cũng quắc ánh mắt nghi ngờ về phía anh. Ánh mắt cô như đang buộc tội Lawrence phóng đại quá mức, dù cho anh có không nói dối đi nữa.

"Bất cứ ai nhìn thấy biển vào mùa đầy đều trầm trồ về một dòng sông đen chảy trong lòng biển."

Cảnh tượng đàn cá trích bơi lội trong lòng đại dương rất ngoạn mục, đến mức người ta bảo rằng nếu đâm cây mũi chĩa một xuống, chắc chắn sẽ ghim trúng ba bốn con.

(Một loại cây có một đầu nhọn dùng để đâm cá của dân đi biển)

Đáng tiếc thay, để thấy được sự tuyệt vời của biển cả, hiểu được câu chuyện ấy là sự thật, mọi người buộc phải nhìn thấy nó trong thực tế.

"Ồ~... Tôi không thể tưởng tượng được nhiều, nhưng công nhận thế giới bên ngoài thật bao la."

"Nhưng điều đáng xuýt xoa nhất trên tàu chính là thực phẩm."

"Ồ ồ?"

Và lần này người biểu lộ hứng thú rõ rệt nhất với vấn đề này là Holo.

"Do trên thuyền có rất nhiều thương nhân đến từ những vùng khác nhau. Ví dụ, có một người thương nhân đến từ vùng đất gọi là Ebgod, nơi này có một hồ nước muối, thành thử ra bánh mì của ông mặn vô cùng."

Ánh mắt mọi thành viên đổ dồn về chỗ bánh mì nằm giữa bàn ăn.

"Tôi hiểu vì sao bánh mì có vị ngọt, nhưng món này như thế bị rắc muối lên vậy. Nó không hợp với khẩu vị của tôi cho lắm."

"Muối sao?... Rắc muối vào bánh mì à? Giàu dữ vậy ta."

Evan trầm ngâm ngưỡng mộ. Làng Tereo nằm trong đất liền, nên nếu nơi đây không có mỏ muối nào thì tất nhiên muối sẽ trở thành mặt hàng cao cấp.

"Có hồ nước muối tại Ebgod. Hãy tưởng tượng một con sông nước muối chảy qua làng, và tất cả đất trên những cánh đồng xa ngút tầm mắt đều hóa thành muối. Muối dư thừa khắp mọi nơi và dường như người dân nơi đó thích vị bánh mì mặn như thế."

"Nhưng, cái kiểu bánh mì mặn ấy..."

Evan làm vẻ mặt chê bai, chuyển câu chuyện qua Elsa, và cô cũng gật đầu đồng ý.

"Ngoài ra còn có món bánh mì đẹp áp chảo nữa."

Bánh mì thông thường có giá trị ở chỗ nướng cho phồng to.

Những ai quen với cách nướng bánh mì ở lò bánh đều có khuynh hướng nghĩ như vậy.

"Haha... không thể nào."

Khi phản ứng của người nghe đúng như dự đoán thì người nói cũng sẽ vui

hơn.

"Cơ mà nếu làm bánh mì bằng yến mạch, cậu nghĩ nó có thể đẹp hơn không?"

"Chà, công nhận..."

"Cậu không ăn bánh mì không men sao?"

Lawrence đang đề cập đến loại bánh mì không được ban phước bởi tinh linh bánh, chỉ được nướng ngay sau khi nhào bột.

Không hẳn là Evan chưa ăn bao giờ, nhưng có lẽ cậu cảm thấy nó không ngon lành gì.

"Chà, khó mà bảo rằng bánh mì yến mạch có vị ngon dù đã cố tăng bốc, nhưng loại bánh áp chảo kia thì ngon tuyệt, nhất là khi cho thêm đậu hũ vào."

"Ồ ồ..."

Evan trầm trồ thán phục, đôi mắt mơ về một thế giới tưởng tượng xa xôi.

Về phần Elsa, cô cố gắng so sánh miếng bánh đang nhai với món trong tưởng tượng của chính mình.

Trông bộ dạng hai người đang ngồi đối diện, Lawrence cảm thấy rất thú vị.

"Chà, thế giới này thực sự rất rất rộng lớn, còn rất nhiều chuyện hay ho khác nữa."

Khi Lawrence kết lại bằng câu cuối, Holo ngồi kế bên cũng đã chén xong phần ăn của mình và dường như đang bồn chồn không yên.

"Rất cảm ơn vì cả hai đã cất công chuẩn bị mọi thứ chiêu đãi chúng tôi."

"À không, tôi nên cảm ơn phần quyền góp hào phóng của anh. Đây là điều tối thiểu tôi có thể làm."

Elsa trả lời không mấy thân thiện khiến Lawrence thầm nghĩ giá mà cô có thể nói kèm theo một nụ cười khả ái.

Tuy nhiên, anh cảm thấy an tâm vì trông cô không có vẻ gì là bị ép buộc phải mở bữa tiệc này.

"VẬY, VIỆC TIẾP THEO..."

"Tôi không phiền nếu hai người muốn đọc sách vào ban đêm đâu. Mục tiêu của cả hai là tiến lên phía Bắc, nên nếu tuyết rơi sẽ làm tình hình trở nên khó khăn đúng không?"

Lawrence rất mừng vì dòng đối thoại đang di chuyển nhanh chóng.

"Anh Lawrence, sau này hãy kể tôi nghe nhiều hơn về thế giới bên ngoài nhé!"

"Họ bảo đang vội mà đúng không? Hơn nữa, hôm nay cậu phải tập viết chữ đó."

Evan nhún vai, làm bộ mặt đau khổ cầu xin sự giúp đỡ từ Lawrence.

Khoảnh khắc ngắn ngủi đó lập tức làm mối quan hệ của cả hai trở nên rõ ràng hơn.

"Tôi nhất định kể nếu có cơ hội. Giờ thì tôi xin nhận lòng hiếu khách của nhà thờ thêm ít lâu."

"Vâng, cứ tự nhiên."

Lawrence và Holo đứng dậy khỏi ghế, cảm ơn bữa ăn lần cuối trước khi rời khỏi phòng.

Anh nhận ra Elsa đang nhìn Holo với ánh mắt thờ ơ, nhưng Holo vờ như không biết.

"À, đúng rồi."

Lawrence nói, quay lại nhìn Elsa đúng lúc họ vừa bước qua ngưỡng cửa.

"Câu trả lời cho câu hỏi lúc trưa của cô."

"Tôi sẽ tự mình suy ngẫm. 'Luôn suy nghĩ trước khi hỏi', đó là câu cửa miệng của Cha Franz."

Không còn là cô gái yếu đuối bị dồn đuổi bởi suy nghĩ của chính mình lúc trưa, giờ đây Elsa đang ộp vào bộ mặt kiên cường, sức mạnh cần thiết để cô có thể đơn độc chống đỡ nhà thờ.

"Tôi hiểu rồi. Nếu cô lạc lối trong mớ suy nghĩ bòng bong và cần nghe một ý kiến, hãy cứ tìm tôi nhé."

"Cảm ơn anh."

Không hiểu đầu đuôi tai nheo, Evan liên tục nhìn qua lại giữa Lawrence và Elsa, nhưng khi nghe tiếng cô gọi, dường như cậu chàng lập tức quên bẵng chuyện ấy.

Kể cả khi lên tiếng phản nản, trông cậu chàng vẫn vui vẻ với những trao đổi cùng Elsa trong lúc bắt đầu phụ cô dọn dẹp.

Bị Elsa nhắc nhở này nọ, dù Evan nhún vai ý chê cô lắm lời, nhưng đôi khi cậu nắm tay, và gọi tên cô, rồi cả hai cùng lén lút trao nhau nụ cười.

Là một thương nhân cô độc, cách đối xử với nhau của cả hai là một loại tương tác Lawrence cố tình tránh chú ý.

Không, ở đâu đó trong tim, anh còn coi khinh hành động đấy.

Anh nhìn bóng lưng Holo cầm giá nển, đi sâu về phía hành lang tối trong ánh sáng lập lờ.

Cuối cùng cô rẽ ngoặt, tấm lưng ấy biến mất khỏi tầm mắt anh.

Mỗi ngày anh đều chạy dọc theo con đường mờ tối, bủn xỉn với cả việc cầm nển soi, nhặt nhạnh những đồng tiền rơi vãi trên đường.

Kể cả khi cô đơn đến mức ước mong chú ngựa trở thành người bạn tâm tình của mình, anh vẫn không ngẩng mặt khỏi những đồng tiền đang rơi trên đường kia. Thật kì lạ làm sao.

Nhìn theo đốm sáng phía xa xa, anh rảo bước về nơi bóng tối nhạt nhòa.

Bước qua khúc ngoặt, anh thấy Holo đang lật từng trang sách.

Ngồi xuống bên cạnh cô, Lawrence lật tiếp chỗ đang dở lúc này.

Và đột nhiên, Holo cất giọng.

"Anh sao vậy?"

"Hửm?"

"Trông mặt anh như thể túi tiền bị lủng một lỗ vậy đó."

Nghe Holo nói kèm một nụ cười, Lawrence bất giác đưa tay lên xoa má mình, nhưng anh không rõ nét mặt mình trông thế nào ngoài lúc đang trong buổi thương thảo.

"Tôi làm bộ mặt như thế sao?"

"Ừm."

"Vậy à? Mà gượng đã... Vậy à?"

Holo run vai bật cười khanh khách và đặt sách xuống một bên.

"Không lẽ rượu nho ngấm vào người anh rồi sao?"

Lawrence cảm thấy như có làn sương bao phủ tâm trí mình, anh tự hỏi phải chăng mình đã say thật rồi.

Không, anh biết chính xác điều gì khiến anh rơi vào tâm trạng kỳ lạ như lúc này.

Nhưng anh không rõ tâm trạng đã bỏ anh lại nơi nào.

Thế nên anh thử mở miệng.

"Hai người họ thân thiết nhỉ?"

Lawrence chỉ lẩm bẩm mà không có mục đích gì khác.

Nhưng có lẽ anh sẽ nhớ rõ khuôn mặt Holo vào khoảnh khắc anh nói ra điều đó trong một thời gian.

Đôi mắt Holo mở to tròn như một cái chấm đen.

"S-Sao thế?"

Lần này, đến lượt Lawrence hỏi không tránh khỏi sự kinh ngạc.

Song, đôi mắt Holo vẫn mở to, từ cổ họng cô phát ra âm thanh ú ớ không rõ ràng, rồi cuối cùng dường như cũng quay lại chính mình, mắt cô đắm chìm

vào khoảng không trước mặt cùng khuôn mặt khốn khổ mà anh chưa từng nhìn thấy bao giờ.

"... Tôi nói gì lạ đến vậy sao?"

Holo không trả lời, ngón tay không ngừng mân mê góc trang sách sồn sột với vẻ bồn chồn không yên.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của cô là đang tức giận hay là đang chán chường, về phía người quan sát như Lawrence cũng trở nên khốn đốn vì không tài nào xác định được.

"A-Anh biết không..."

Một lúc sau Holo lên tiếng, liếc mắt về phía anh như thể đã đầu hàng trước suy nghĩ nào đó trong lòng.

Trông tình trạng của Holo rất hỗn loạn khiến Lawrence có cảm giác nếu anh dám hỏi 'Sao thế' một lần nữa, cô sẽ sụp đổ ngay tại chỗ.

Nhưng những gì cô nói tiếp theo, anh không thể hiểu nổi ý nghĩa của chúng.

"Tôi cũng... nắm được phần lớn... những điểm mạnh và điểm yếu của mình."

"Ừ-ừm."

"Nhưng mà... ờm... Có hơi kỳ cục khi tự mình nói vậy.. Nhưng khi có tuổi rồi, có nhiều chuyện tôi chấp nhận cho qua. Tất nhiên cũng có chỗ không thể cho qua. Cái đó anh cũng thừa biết mà ha."

Holo nói như thể cô đã phải nặn ra một quyết định rất khó khăn, nên Lawrence cũng hơi gồng mình gật đầu.

Đặt sách xuống đất và khoanh chân, cô nắm lấy cổ chân thon nhỏ của mình và nghiêng đầu, không dám nhìn về phía anh như thể khung cảnh bên anh quá rực rỡ làm chói lòa mắt cô. Trông cô khổ sở đến tận sâu đáy tâm hồn.

Về phía Lawrence, anh cũng lo ngại hết sức khi nhìn cô trên bờ vực nước mắt, nhưng Holo cuối cùng cũng lên tiếng.

"Tôi bảo anh nè."

Lawrence gật đầu.

"Mong anh đừng thốt lên, những lời nghe có vẻ ghen tỵ, như thế nữa."

Lawrence ngẩn ngơ, như thể vừa hắt hơi giữa dòng người đông đúc thì tất cả mọi người trên đường đều biến mất.

"Tôi cũng... Không, tôi hiểu. Tôi hiểu, nên không muốn nói... Nhưng chúng ta cũng... trông ngốc nghếch như thế khi nhìn từ ngoài vô, anh có nghĩ vậy không?"

Ý nghĩa của hai từ "ngốc nghếch" còn đọng lại sâu bên trong tai Lawrence.

Cảm giác đáng sợ hết như sau khi hoàn thành thỏa thuận buôn bán lớn mới phát hiện ra mình nói nhầm loại tiền tệ trao đổi.

Anh cần cân nhắc lại mối quan hệ giữa họ, nhưng đồng thời cũng sợ phải làm rõ việc đó.

Holo cố đằng hắng giọng, cào móng tay kin kít trên nền đá.

"Sao tôi lại, thấy, thấy hơi ngượng như thế này, tôi không biết nữa. Không, ngược lại tôi nên nổi giận chứ... ha, anh bảo, 'họ thân thiết nhỉ', có vẻ

ghen tỵ như thế... vậy với tôi.. "

"Không."

Bị Lawrence cắt ngang thô lỗ, Holo trừng anh với khuôn mặt của một đứa trẻ giận dữ trước sự vô lý của người lớn.

"Không, tôi hiểu. Tôi... có cảm giác thế."

Câu kết mơ hồ của Lawrence càng làm cho tâm trạng của Holo thêm phần nộ.

"Không, tôi hiểu. Tôi hiểu. Tôi hiểu mà. Nhưng tôi chỉ không muốn diễn tả thành lời trọn vẹn."

Vẫn lờm Lawrence bằng ánh mắt nghi ngờ thì ít mà cảnh báo thì nhiều, đôi mắt đó như muốn nói sẽ không cho phép sự phản bội, Holo từ từ co một gối lên.

Nếu anh trả lời không xuôi tai, có lẽ cô sẽ nhảy bổ vào anh ngay lập tức.

Trạng thái của cô có thể nói là đang thúc đẩy anh nên nói ra những điều bình thường anh không muốn nói.

"Chắc chắn, tôi có ghen tỵ. Nhưng không phải vì mối quan hệ của họ."

Holo ôm siết lấy đầu gối đang co lên của mình.

"Quả nhiên, tôi đáng ra nên thuyết phục cô từ bỏ việc tìm ra nơi này."

Holo chợt choáng váng.

"Hai người đó sau này chắc chắn cũng sẽ cùng nhau sống trong nhà thờ. Elsa với sự thông minh và kiên cường của mình sẽ vượt qua khủng hoảng,

còn Evan, thật không may nhưng chắc chắn không thể trở thành thương nhân. Nhưng còn chúng ta thì sao?"

Lawrence nghĩ anh vừa nghe thấy một tiếng nói nhỏ xíu, nhưng có lẽ đó là âm thanh nuốt nước bọt của Holo.

"Tôi đã kiếm được ít lợi nhuận tại Kumersun. Cô thì có chút manh mối về quê nhà. Và có thể cô sẽ tìm được thêm manh mối tại đây, còn tôi thì giúp đỡ. Tất nhiên..."

Lawrence nói với âm lượng lớn hơn và ngắt quãng như thế là để ngăn Holo xen vào.

"Tất nhiên, tôi cũng muốn hỗ trợ cô. Nhưng..."

Điều mà anh tránh suy nghĩ tới lúc này cuối cùng đã thành hình trước mắt anh.

Đã đến nước này, nếu anh bảo không thể nói nên lời thì chẳng khác nào nói dối.

Nhưng điều anh sắp nói ra chắc chắn sẽ nói rộng khoảng cách giữa họ hơn cả hành động gạt tay cô ra và không tin tưởng cô ngày đó.

Số nợ mà Holo đã tránh né rất giỏi, đến lúc nào đó cô cũng phải trả lại.

"Nhưng, cô sẽ làm gì khi trở về quê nhà?"

Anh nhìn thấy chiếc bóng phản chiếu trên tường của Holo mỗi lúc một to hơn, có lẽ là vì chiếc đuôi bên dưới lớp áo choàng của cô đang xù ra.

Song, chẳng hiểu sao hình dáng người con gái ngồi ôm gối trước mắt anh như co lại một chút.

"Tôi không biết."

Giọng đáp trả của cô cũng nhỏ xíu như chính thân hình của cô vậy.

Lawrence đã đặt ra một câu hỏi mà anh không muốn hỏi.

Anh không muốn hỏi bởi không muốn nghe câu trả lời.

"Làm sao cô có thể chỉ nhìn thấy quê hương là đã thỏa mãn đúng không?"

Đã hằng mấy thế kỷ trôi qua Holo mới được trở về nhà, chẳng cần hỏi cô sẽ làm gì sau đó thì anh cũng đã biết rõ câu trả lời.

Trong Lawrence lúc này đang đầy niềm hối tiếc.

Kể cả khi anh không hỏi câu này, khoảng cách giữa họ có thể cũng sẽ nói rộng ra.

Nhưng dù vậy, anh ước mình chưa từng mở miệng.

Vẫn tốt hơn nhiều nếu Holo làm vẻ mặt điềm nhiên và nói: "Vậy thì chúng ta chia tay tại đó".

Anh không khỏi cảm thấy bất lực khi nhìn cô khổ tâm như vậy.

"Không, quên nó đi. Tôi xin lỗi. Giả định cũng chẳng được gì."

Có thể nó là đây.

Một nửa cảm xúc của Lawrence.

Mặc dù chia tay Holo sẽ mang đến nỗi đau mất mát, nhưng anh có cảm giác anh có thể từ bỏ cô.

Cũng giống như khi bị thua lỗ trong công việc, sau vài ngày đau đớn như

thế đó là ngày tàn của thế giới, anh lại siêng năng kiếm tiền như chưa có gì xảy ra.

Nhưng, một khi chính suy nghĩ điềm tĩnh ấy đã khiến anh buồn bã thì anh phải làm thế nào đây?

Lawrence không biết.

Giọng nói của Holo bỗng đơn độc vang vọng trong hành lang.

"Tôi là Hiền giả sói Holo."

Cô thì thầm, ngậy người nhìn ánh nến bập bùng.

"Tôi là Hiền giả sói Holo của Yoitsu."

Cô tựa cằm lên gối một lần nữa trước khi từ từ đứng dậy.

Chiếc đuôi mềm rũ như thể chỉ đơn thuần để trang trí.

Cô hết nhìn ngọn nến trên nền nhà rồi chuyển qua nhìn Lawrence.

"Tôi là Hiền giả sói Holo của Yoitsu."

Holo lẩm bẩm như niệm một lời nguyện nào đó, rồi sải bước nhanh đến bên cạnh anh và lập tức ngồi xuống.

Trước khi Lawrence kịp nói điều gì, cô đã nằm sà vào lòng anh.

"Anh có ý kiến gì không?"

Độ vô liêm sỉ thường ngày của Holo thuộc dạng đỉnh cao.

Nhưng lần này nó hoàn toàn khác.

"Không gì cả."

Những giọt nước mắt, cảm giác giận dữ, hay trận cười đùa đều không phù hợp với hoàn cảnh tình thế này, chỉ có sự căng thẳng tràn ngập khắp mọi nơi.

Ngọn nến le lói trong lặng im.

Lawrence tình cờ đặt tay lên vai Holo, người đang nằm trong lòng anh.

"Tôi sẽ ngủ một chút. Anh đọc sách thay tôi nha?"

Anh không thể nhìn thấy khuôn mặt nằm nghiêng của Holo bởi nó đã bị những lọn tóc che phủ.

Nhưng anh biết cô đang cắn ngón tay trỏ của bàn tay mà anh đang đặt trên vai cô.

"Tôi hiểu rồi."

Nó giống như một bài kiểm tra sự can đảm, liệu bạn có thể chĩa mũi dao gần đến mắt chú mèo con cỡ nào.

Một chút máu rỉ ra từ ngón tay bị cắn.

Holo có vẻ sẽ nổi giận thật sự nếu Lawrence không đọc sách nên anh cầm lên cuốn sách nặng trĩch mà anh để sang một bên lúc nãy.

Chỉ có tiếng lật sách sột soạt vang lên trong không gian yên tĩnh.

Cách lảng tránh của Holo thật sự rất ngang ngược, nhưng nó đã cứu vớt cả cô lẫn Lawrence.

Holo thật sự là Hiền giả sói.

Anh không may may nghi ngờ chút nào về phương diện này.

Nếu đây là một tu viện, hẳn nó sẽ khởi đầu một ngày bằng việc cầu nguyện và cảm tạ Chúa vì một ngày mới lại bắt đầu.

Đương nhiên, thời điểm này quá sớm để nhà thờ tổ chức một buổi lễ sáng.

Âm thanh duy nhất vang lên lúc này là tiếng lật trang sách và tiếng thở đều đặn trong giấc ngủ của Holo.

Lawrence không thể không cảm thấy ấn tượng vì Holo có thể ngủ ngon trong tình huống này, nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ nhõm vì cô có thể an giấc.

Cưỡng ép và cưỡng ép, Holo đã lảng tránh mọi thứ, bắt anh không được nói, không được hỏi bất cứ điều gì.

Mặc dù không đáp lại câu hỏi của Lawrence, nhưng riêng hành động của cô đã nói lên mọi thứ.

Sau tất cả, người không muốn đối diện với vấn đề này không chỉ có mình anh.

Nếu Holo trốn tránh không đưa ra câu trả lời đã có sẵn trong lòng, Lawrence có thể sẽ nổi giận. Nhưng cả hai đều không có đáp án nên anh thầm biết ơn vì cô đã cố tình lảng đi.

Ít ra anh không cần câu trả lời ngay tức thì. Chuyển hành trình vẫn tiếp tục, họ vẫn chưa đến được Yoitsu.

Và món nợ của cô vẫn tiếp tục dai dẳng, bởi những kẻ hoàn trả khoản nợ trước thời hạn rất hiếm.

Vừa suy nghĩ, anh vừa đặt cuốn sách đã lật hết xuống và nhặt một cuốn

khác lên.

Cha Franz dường như là một người rất thông minh, nội dung sách được tập hợp theo hệ thống về các vị thần, chỉ cần nhìn tiêu đề mở đầu của từng chương là có thể hiểu sơ qua nội dung bên trong. Nhờ vậy mà anh có thể đọc nhanh như bay. Anh rùng mình nghĩ về độ khó khăn mà nhiệm vụ này mang lại nếu cha Franz chỉ góp nhặt những câu chuyện ông nghe được và viết lộn xộn không thêm sắp xếp.

Tuy nhiên, khi lật trang sách tiếp theo, anh nhận ra một điều.

Trong cuốn sách này, ngoài những câu chuyện về các vị thần phổ biến như thần cá, thần ếch, thần rắn, còn có nhiều truyện về thần núi, thần hồ, thần cây. Có cả thần sấm, thần mưa, thần mặt trời, mặt trăng và tinh tú.

Trong số đó, chỉ có khá ít những mẫu truyện về thần chim và thần thú.

Tại thị trấn dị giáo Kumersun, Diana đã nói còn rất nhiều mẫu truyện về con gấu đã tàn phá Yoitsu. Hơn nữa, trong thực tế Lawrence còn biết đến sự tồn tại của con quái vật sói giống Holo, sống gần thị trấn Giáo hội Ruvinheigen.

Và sau tất cả, chính bản thân Diana cũng là một thần điều to lớn hơn hẳn con người.

Nếu vậy, đáng lẽ nên có nhiều thần thú hơn xuất hiện bên trong cuốn sách.

Anh tự hỏi phải chăng những cuốn sách họ tình cờ mang lên từ căn phòng tầng hầm không chứa những câu chuyện này.

Vào lúc đó, mắt Lawrence bị lôi kéo bởi dòng chữ ghi trên mảnh giấy da cừu được kẹp vào trang đầu của cuốn sách anh vừa lật ra.

"Tôi không muốn có cái nhìn thiên vị về những câu chuyện thần gấu được tập hợp trong cuốn sách này."

Cho đến nay, những cuốn sách Lawrence từng lướt mắt qua chỉ đơn giản là chuyện thần thoại cha Franz đã nghe và viết bằng ngôn ngữ cứng nhắc như trong bản hợp đồng, nên anh cảm thấy hết sức bối rối trước đoạn văn như thể nghe thấy chính giọng nói của cha Franz.

"Về những vị thần trong cuốn sách khác, dù thời gian và địa điểm khác nhau nhưng tôi tin chúng đều đề cập đến cùng một vị thần. Tuy nhiên, có lẽ đây chính là vị thần khiến tôi phải tập hợp tất cả mẫu truyện thành hệ thống chặt chẽ như thế này."

Lawrence lưỡng lự không biết có nên đánh thức Holo hay không.

Dù vậy, đôi mắt anh đã bị hút vào đoạn văn mà cha Franz viết nắn nót nhưng dường như pha lẫn chút hưng phấn trên mảnh giấy da cừu cổ.

"Liệu Giáo hoàng có biết về điều này? Nếu dự đoán của tôi đúng thì Chúa của chúng tôi đã không đánh mà vẫn chiến thắng. Chính điều này là bằng chứng chứng minh sự toàn năng của Chúa trời, vậy làm sao mà tôi có thể bình tĩnh được chứ."

Lawrence cảm giác như vẫn nghe thấy tiếng bút uyển chuyển của cha Franz văng vẳng bên tai.

Ông kết lại như thế này.

"Tôi không muốn có cái nhìn thiên vị về câu chuyện nào. Điều đó sẽ làm mây che mờ mắt tôi. Nhưng tôi tự hỏi phải chăng ngay cả dân ngoại giáo của phương Bắc cũng không nhìn ra tầm quan trọng của câu chuyện gấu săn trắng được viết trong đây? Không, chính khi viết ra những lời này thì có lẽ tôi đã thiên vị mất rồi. Khi soạn cuốn sách này, tôi cảm nhận mạnh mẽ sự tồn tại

của những vị thần. Nếu có thể, tôi hy vọng mọi người sẽ đánh giá với trái tim rộng mở của người yêu thần thánh như làn gió mát trên thảo nguyên bao la, chứ không phải với tâm trí hẹp hòi của tín đồ tôn sùng Chúa. Đó là lý do tại sao tôi đặt cuốn sách này giữa toàn bộ những cuốn khác."

Và khi Lawrence lật trang giấy da qua, một câu chuyện bắt đầu như tất cả những cuốn sách anh đã đọc cho đến lúc này.

Anh nên để Holo đọc nó trước? Hay anh nên giả vờ chưa từng nhìn thấy?

Những dẫn đo muộn màng xẹt qua tâm trí Lawrence trong thoáng chốc, nhưng giấu giếm cuốn sách này chẳng khác nào phản bội Holo.

Anh quyết định đánh thức cô dậy.

Ngay khi Lawrence đóng cuốn sách lại, những âm thanh kì lạ lọt vào tai anh.

Bộp, lộp bộp, thứ âm thanh nhỏ xíu, khô khốc vang lên.

"... Mưa à?"

Ngay thời điểm tự hỏi, anh nhận ra nếu là mưa, những hạt mưa phải có kích cỡ khổng lồ mới có thể tạo ra âm thanh như thế và cuối cùng anh hiểu ra đó là tiếng vó ngựa.

Người ta thường bảo rằng tiếng vó ngựa đến trong đêm đen sẽ kéo theo một tập đoàn ma quỷ.

Khi dẫn ngựa đi trong đêm, tuyệt đối không bao giờ để chúng chạy.

Đó là điều được cả dân chính giáo lẫn dị giáo dặn dò, không thắc mắc.

Song, mọi người đều công nhận ý nghĩa thực sự của câu nói ấy chính là

tiếng vó ngựa phi trong đêm không bao giờ mang lại tin tốt lành.

"Này, dậy đi!"

Lawrence đặt sách xuống, lắng tai nghe và vỗ vào vai Holo.

Từ tiếng vó ngựa, anh đoán chỉ có một chú ngựa. Nó phi vào quảng trường và âm thanh đột ngột dừng lại.

"Hừm... Sao vậy?"

"Tôi có hai thông báo."

"Nghe như chẳng có tin nào tốt đẹp."

"Tin thứ nhất, tôi tìm được một cuốn sách tổng hợp những câu chuyện về gấu săn trắng."

Holo lập tức mở to mắt nhìn cuốn sách đặt bên hông Lawrence.

Nhưng cô không phải dạng bị dồn toàn bộ sự chú ý vào một điều duy nhất.

Khi đôi tai sói co giật, cô quay lại nhìn bức tường phía sau lưng họ.

"Có chuyện gì xảy ra sao?"

"Khả năng đó rất cao. Chẳng có gì khiến người khác không muốn nghe thấy bằng tiếng vó ngựa trong đêm."

Lawrence cầm lấy cuốn sách đưa cho Holo.

Cô nhận lấy nhưng anh không buông tay ra.

Không nhìn mặt Lawrence, Holo chỉ nhìn bàn tay đang nắm lấy cuốn sách

và trả lời.

"Hừm. Anh đã có thể giấu cuốn sách đi. Hiểu rồi. Tôi xin hứa."

Lawrence gật đầu đứng dậy. "Tôi sẽ đi xem tình hình", anh nói rồi bước đi.

Tất nhiên, nhà thờ yên tĩnh và tối đen như hũ nút, nhưng đôi mắt Lawrence vẫn có ích trong bóng tối đen đặc thế này.

Hơn nữa, khi đến được phòng khách, nhờ ánh trăng sáng len qua khe nứt cửa sổ mà anh có thể cải thiện tầm nhìn.

Anh có thể nhìn đủ rõ để lập tức xác định tiếng bước chân cọt kẹt vang lên trong lúc bước xuống cầu thang là của Elsa.

"Tôi nghe tiếng chân ngựa chạy."

"Cô đoán là chuyện gì?"

Anh chắc chắn Elsa có đặt giả thuyết trong đầu, nếu không cô đã không dậy ngay.

"Nhiều hơn tôi mong muốn."

Một ngôi làng như Tereo quá nhỏ bé để những người canh gác đến báo tin về cuộc tấn công của lính đánh thuê.

Có lẽ là chuyện liên quan đến Enberch.

Nhưng chẳng phải nguy hiểm đã qua rồi sao?

Elsa chạy vội về phía cửa sổ, nhìn ra quảng trường từ khe hở như thể đã làm rất nhiều lần trước đây.

Chú ngựa đương nhiên dừng trước nhà trưởng làng.

"Tôi chỉ biết làng có quan hệ với Enberch qua suy đoán, nhưng sau khi nhìn qua sổ thư trên bàn cô Elsa, tôi chắc chắn rằng Enberch sẽ không chạm tay vào làng này nữa."

"Tôi khâm phục sự nhạy bén của ngài thương nhân đấy. Nhưng đúng vậy, tôi cũng cho là như thế. Tuy nhiên..."

"Nếu cô định bảo rằng tình hình sẽ khác nếu tôi phản bội, có lẽ tôi nên nhanh chóng trói cô lại nhỉ."

Elsa lườm Lawrence với đôi mắt phòng thủ.

Nhưng cô sớm dời mắt đi.

"Tôi là một khách lữ hành. Nếu có vấn đề lớn xảy ra, tôi sẽ rơi vào vị trí nguy hiểm. Có quá nhiều câu chuyện về thương nhân bị người khác lợi dụng sự nhầm lẫn, tước đoạt hết tất cả."

"Chừng nào mà tôi còn ở đây, tôi sẽ không cho phép hỗn loạn như thế xảy ra. Nhưng trước hết, xin anh hãy đóng cửa hầm lại. Nếu là chuyện của Enberch, trưởng làng chắc chắn sẽ tới đây."

"Lý do mà chúng tôi còn ở lại đây quá muộn là...?"

Hơi khác với Holo, tốc độ suy nghĩ của Elsa khiến anh thấy gần gũi hơn nhiều.

"... Mang chân đến lễ đường."

"Tôi đồng ý. Sau tất cả thì bạn đồng hành của tôi là một nữ tu. Đúng không?"

Lawrence chỉ muốn đảm bảo câu chuyện khớp với nhau nhưng Elsa không đáp lại.

Bởi nếu cô trả lời, đó sẽ là lời nói dối.

Thật tình, quả là một giáo sĩ ngoan cố.

"Trường làng Sem đến đây."

"Tôi hiểu rồi."

Lawrence lập tức quay gót, trở về chỗ Holo. Những lúc thế này, đôi tai nhanh nhạy của Holo rất tiện lợi.

Cô đã chuyển hầu hết sổ sách họ mang ra xuống lại phòng tầng hầm, và mặc lại áo choàng.

"Mang cuốn đấy theo đi. Chúng ta sẽ giấu nó sau bệ thờ."

Holo gật đầu, lần lượt trao những cuốn sách còn lại cho Lawrence, người đang đứng giữa bậc thang đá.

"Đây là toàn bộ rồi đó."

"Vậy hãy đi lối hành lang ngược lại với phòng khách. Hình như ngay khúc ngoặt có lối vào dẫn đến phía sau bệ thờ. Cô vào trước nhé, mang theo sách..."

Holo chạy vụt đi không chờ nghe hết câu.

Lawrence cũng nhanh chóng ra khỏi hầm, đóng chân bệ lại, bệ bức tượng Đức Mẹ đặt lên.

Anh hơi hoảng khi không tìm thấy lỗ khóa, nhưng cuối cùng cũng lọ mọ

tìm ra rồi khóa lại bằng chiếc chìa đồng thau Elsa đưa, sau đó ôm緊緊 chân đuổi theo Holo.

Cấu trúc của nhà thờ ở nơi đâu cũng giống nhau.

Có một cửa vào đúng như anh dự đoán và cánh cửa đang mở toang.

Lawrence vừa chạy nhanh trên lối đi nhỏ hẹp dẫn tới phía sau bệ thờ, vừa bảo vệ ngọn lửa, chẳng bao lâu sau tầm nhìn của anh mở rộng.

Vài tia sáng trượt qua khung cửa sổ tầng hai đủ để Lawrence cảm thấy không cần tới ánh nến nữa.

Từ phía bên kia cánh cửa đối diện bệ thờ, anh nghe thấy giọng nói khe khẽ.

Holo đá mắt ra hiệu cho anh khẩn trương lên.

Sẽ khó giải thích nếu chìa khóa xuất hiện khi họ bị lục soát, nên anh giấu cả nó sau bệ thờ rồi cả hai cùng ngồi xuống sàn đá.

Nơi họ ngồi xuống là chỗ hõm duy nhất trên sàn, có lẽ đây là nơi cha Franz đã cầu nguyện mỗi ngày.

Lawrence thôi tắt ngọn nến, quán chân quanh người mình và cả Holo.

Đã khá lâu rồi anh mới lại hành động như một tên trộm sau một cánh cửa.

Ngày xưa, cũng có lần anh cùng một người bạn thương nhân lên vào thương hội của thị trấn cảng để xem trộm cuốn sổ cái của họ.

Khi đó, anh vẫn chưa học được cách đánh giá mức độ cung cầu của hàng hóa. Giờ nghĩ lại, hành động đó thật vô lý đến mức đáng sợ, nhưng vẫn còn tốt hơn nhiều so với việc anh đang làm lúc này.

Vì suy cho cùng, công việc này không giúp túi tiền của anh dày lên.

"Nhưng, là một trưởng làng..."

Cánh cửa mở ra, giọng nói của trưởng làng Sem vọng lại.

Lawrence hít một hơi thật sâu, ngoảnh mặt lại như thể vừa mới bị đánh thức.

"Xin lỗi đã làm phiền thời gian thiêng liêng của cậu tại nhà thờ."

Phía sau trưởng làng là Elsa và một người làng đang cầm một cây gậy dài.

"Có chuyện gì... xảy ra sao?"

"Với một người thường xuyên du hành đó đây, ta mong cậu sẽ hiểu cho. Xin cậu hãy cố chịu sự bất tiện trong một thời gian."

Người dân làng cầm một cây gậy tiến lên một bước, Lawrence để ý và bật dậy tức thì.

"Tôi là một thương nhân thuộc về nghiệp đoàn thương nghiệp Rowen. Hơn nữa, có rất nhiều người tại thương quán Kumersun biết tôi đến làng này."

Người dân làng sững sốt, ngoái nhìn Sem.

Nếu dám gây sự với nghiệp đoàn thương nghiệp, một ngôi làng cỡ Tereo không có hy vọng thoát nạn.

Xét về mặt tài chính, một quần thể thương nhân chẳng khác gì một quốc gia.

"Tất nhiên, miễn là trưởng làng Sem hành động phù hợp với tư cách là

người đại diện cho làng thì tôi sẽ tuân theo lời ông với tư cách một khách lữ hành."

"... Ta hiểu rồi. Nhưng ta không có ác ý gì khi xuất hiện trước mặt cậu Lawrence và người bạn đồng hành cả."

"Có chuyện gì sao?"

Cộp, cộp, cộp, tiếng bước chân vang lên, có lẽ Evan đã tỉnh giấc.

Sau khi nhìn về phía tiếng chân, trưởng làng Sem từ tốn mở miệng nói.

"Có người tại Enberch đã ăn gạo của làng ta và đột tử."

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương IV

Khi nghe trưởng làng bảo có người chết sau khi ăn lúa, thứ đầu tiên hiện ra trong tâm trí Lawrence là một loại cỏ lồng vực, có tên gọi là hỏa ngục Ridelius.

Nếu ăn loại độc mạch này vào, tứ chi của nạn nhân sẽ bị thối từ trong xương ra, cảm giác như rơi vào trong biển lửa, và họ sẽ hét lên đau đớn không ngừng cho đến tận lúc chết. Dù chỉ ăn một lượng nhỏ, người ta cũng sẽ nhìn thấy ảo giác, cho rằng tất cả mọi thứ trong thế giới này đều là ác quỷ, và thai phụ ăn phải chắc chắn sẽ sảy thai.

Người ta tin rằng loại cỏ lồng vực này được ác quỷ tạo ra để thêm vào một loại lúa đen giả có chứa chất độc bên trong bông lúa. Khi thu hoạch nếu không biết hoặc không chú ý đem xay thành bột thì chẳng ai tìm được tung tích của nó nữa.

Chỉ có thể biết đó là cỏ lồng vực khi ai đó chẳng may ăn phải và bộc phát các triệu chứng.

Tại một làng nông trồng lúa, sự xuất hiện của loại độc mạch này là một dạng thiên tai tồi tệ nhất có thể sánh ngang với hạn hán hoặc lũ lụt khiến dân làng khiếp sợ.

Nỗi kinh hãi nó mang lại không phải ở chỗ gây chết người hay gây đau đớn, mà là một khi những hạt hỏa ngục Ridelius lẫn đâu đó trong lô lúa thu hoạch năm ấy, tất cả số lúa đều không thể ăn được.

"Không có ai trong làng trúng độc chứ?"

"Tôi nghĩ vậy, thừa trưởng làng. Cả bà Jean đang nằm trên giường bệnh cũng chỉ là cảm mạo thôi."

"Mọi người chỉ dùng lúa mới làm bánh mì vào mùa lễ hội thu hoạch thôi đúng không? Nếu vậy thì ít ra ta cũng biết được chỗ lúa đã xay nhuyễn trước đó đều an toàn."

Dường như tảng đá phẳng lớn được đặt giữa trung tâm quảng trường làng là nơi tổ chức hội họp khi có chuyện quan trọng xảy ra trong làng.

Lửa trại cháy rực hắt ánh sáng hồng lên tất cả mọi người, những người dân làng dụi mắt ngái ngủ dõi theo các chư vị có vị trí quan trọng trong làng (những người xây nhà bao quanh quảng trường) lần lượt phát biểu ý kiến.

"Theo lời Hakim, một người đàn ông làm nghề đóng giày đã ăn bánh mì làm từ lúa mua tại hàng ngũ cốc của Riendott và chết tối qua. Tứ chi ông ta tím tái, và ông đã chết trong đau đớn. Hội đồng Enberch đã sớm phát hiện ra đó là lúa của làng ta. Hakim đã phi ngựa về ngay thời điểm ấy nên anh bảo chuyện về sau thế nào chưa rõ, nhưng chúng ta có thể đoán được phần nào. Cùng với bức thư chuyển phát nhanh từ lãnh chúa bá tước Badon, họ có lẽ đang chuẩn bị công tác gửi trả lúa về làng. Sứ giả chính thức của Enberch chắc chắn sẽ đến vào lúc rạng đông."

"T-Trả lại lúa tức là..."

Trước lời lầm bầm của người chủ nhà trọ, tất cả những người có mặt đang ngồi vòng tròn trên tảng đá đều rơi vào lặng im.

Cuối cùng, người mở miệng đầu tiên là Iima, một trong số ít những phụ nữ trên phiên đá, đứng ngoài vòng tròn đó.

"Chúng ta phải trả lại cả tiền thù lao đã nhận nữa. Đúng không, trưởng làng Sem?"

"... Đúng vậy."

Khuôn mặt mọi người gần như tái xanh, tay ôm chặt lấy đầu.

Tiền đã sử dụng là tiền đã mất đi.

Và anh không nghĩ dân làng biết cẩn thận tiết kiệm thu nhập của họ.

Trong số những người trên tảng đá, cũng có người không ôm ghì lấy đầu mình.

Đó là trưởng làng Sem, bà chủ quán rượu Lima, quản lý nhà thờ Elsa, cộng thêm người đàn ông đến đưa thư khi Lawrence ở nhà trưởng làng, cùng anh và Holo.

Họ không tỏ ra hoang mang không phải vì biết tiết kiệm chi tiêu hay có lá gan lớn, mà là đang bình tĩnh nắm bắt vấn đề.

Đây là một vở kịch dễ hiểu nếu nhìn từ bên ngoài.

Vụ khủng hoảng độc mạch này là do Enberch tự biên tự diễn.

"Trưởng làng, nên làm sao đây? Chúng tôi đã dùng tiền mua gà lợn và sửa lười hái với cái cày mất rồi!"

"Không chỉ vậy. Năm nay bội thu nên lô rượu thịt tôi nhập về cũng hao hụt hơn mọi năm. Các anh cũng đã tốn khá nhiều tiền để chi trả cho chúng."

Tất cả những ai đã uống quá nhiều đều không tránh khỏi việc ôm đầu hối tiếc.

Đám đàn ông càng lúc càng cúi đầu xấu hổ trước lời nói của Iima. Sau đó, cô quay sang trưởng làng và nói.

"Nhưng trưởng làng này, vấn đề không chỉ như vậy đúng không?"

Iima, người phụ nữ vác nôi ử trên vai, một mình đi lang thang khắp nơi bán bia quả có cốt cách phi thường.

Anh không lấy làm lạ nếu cô có thể đến thị trấn lớn và làm quản lý cho một thương hội nhờ bản năng của mình.

"Đúng vậy. Một khi độc mạch bị trộn lẫn với lúa của làng, chúng ta không thể ăn chúng được. Tuy năm nay mùa màng bội thu nhưng năm ngoái thì không được như thế."

Sau khi gieo và thu hoạch, nếu lượng hạt thu về gấp ba lần lượng gieo thì sản lượng năm đó có thể nói là chấp nhận được. Còn nếu sản lượng gấp bốn lần thì đấy là một mùa bội thu.

Nếu lấy phần hạt giống cho năm sau từ đó, họ phải dự trữ để phòng bị cho mùa màng năm kế tiếp thất thu.

Trong trường hợp xấu, có lẽ họ đã ăn hết chỗ lúa năm ngoái, và giao phó cho mùa bội thu năm nay.

Dù thế nào thì tình hình lương thực của làng cũng đang phơi bày ra khía cạnh tồi tệ nhất.

Và họ không có chi phí để mua lúa mới.

"Làm sao đây? Chúng tôi có thể chịu đựng nghèo khổ nhưng không thể cầm cự cơn đói."

"Đúng vậy. Nhưng, ta..."

Trưởng làng Sem định nói tiếp thì bị ngắt lời khi một người đàn ông ngồi bên cạnh chủ nhà trọ đột ngột đứng phắt dậy chỉ tay về phía Lawrence và Holo.

"Kẻ trộn độc mạch vào chẳng phải là bọn chúng sao! Cứ hỏi xem, chẳng phải tên thương lái này mang lúa đến làng ta sao! Hắn đã mưu đồ trộn độc mạch để phá hoại lúa của chúng ta và định bán lô lúa hắn mang theo với giá cắt cổ!"

Một suy nghĩ có thể dự đoán trước.

Tất nhiên Lawrence biết Sem dẫn họ ra đây không phải với ý đồ xấu.

Bởi nếu không nhìn thấy bóng dáng của anh và Holo, sự ngờ vực của dân làng sẽ dâng cao và họ sẽ cùng nhau cầm vũ khí lùng sục.

"C-C-Chắc chắn là thế rồi! Chẳng phải hắn đã một mình đến xay bột chỗ Evan sao! Không, có lẽ hắn đã bắt tay với thằng Evan hủy hoại làng này!"

"Đúng rồi, là thằng Evan! Thằng thợ xay dối trá đi đâu rồi? Phải gô cổ chúng lại, bắt bọn chúng khai ra đã bỏ độc vào lúa ở đâu!"

Mọi người lần lượt nhảy chồm dậy, sẵn sàng vồ lấy Lawrence.

Đột nhiên Elsa bước lên một bước và lên tiếng.

"Gượm đã!"

"Đây không phải việc của đàn bà! Tránh ra!"

"Các người nói gì cơ?"

Iima bước lên sánh ngang cùng Elsa, cơ thể cô to lớn gấp ba lần cô gái

nhỏ khiến lũ đàn ông co rúm người lại, nhuệ khí có phần suy giảm.

Trưởng làng Sem hắng giọng, cả quảng trường tạm thời đỡ náo loạn hơn chút.

"Evan hiện đang trú trong nhà thờ. Chúng ta hãy để dành việc nghi ngờ cho sau này. Việc quan trọng nhất hiện nay là xử lý lô lúa bị trả về và số tiền họ chắc chắn đòi lại kia."

"K-Không có thì đành chịu chứ biết sao. Chúng ta chỉ còn cách xin họ trả thối đến năm sau..."

"Ta ước gì mọi sự đều đơn giản như vậy nhưng...."

Đám đàn ông cứng người trước câu nói của trưởng làng.

"Ý ngài, là sao... trưởng làng?"

"Có khả năng Enberch sẽ tận dụng cơ hội này để khôi phục lại quan hệ giữa thị trấn và làng ta như xưa..."

"Không lẽ nào..."

Sự cay đắng lần lượt phủ khắp gương mặt những người đàn ông lớn tuổi.

"Ô-ông nói gì vậy, trưởng làng? Bọn Enberch chắc chắn không thể chạm tay vào làng này mà. Chẳng phải cha Franz đã giúp chúng ta rồi sao?"

Lawrence không rõ liệu Sem đang che giấu bản chất thực sự của mối quan hệ giữa làng và Enberch hay những người đàn ông kia cố tình không hiểu.

Nhưng chẳng mấy chốc anh đã có đáp án cho thắc mắc của mình.

"Đáng lẽ chúng ta không nên chấp nhận Elsa là người kế tục cha Franz. Bị

chơi xỏ là đương nhiên, đúng không?"

"Đúng thế, đúng thế. Cả ngày cô ta tự nhốt mình trong nhà thờ, vậy mà vẫn lấy một phần bánh mì dù chẳng ra đồng làm việc. Mùa vụ năm nay bội thu vẫn là nhờ phúc của thần Truyeo. Làm thế quái nào một đứa con gái trong nhà thờ..."

"Dừng lại ngay!"

Nỗi bất an dễ dàng thổi bùng lên ngọn lửa bất mãn.

Từ chỗ dễ oanh tạc và dễ bén lửa nhất, chúng lan dần ra xung quanh.

Lawrence có thể dễ dàng tưởng tượng ra một người cực kỳ nghiêm túc như Elsa đã cố gắng đến thế nào để lên kế hoạch bảo tồn di sản mà cha Franz để lại cho làng này.

Hợp tác với Elsa, nên trường làng Sem đương nhiên hiểu rõ chuyện ấy.

Song, hình ảnh cô phản chiếu thế nào trong mắt dân làng? Tất cả đã thể hiện quá rõ qua những lời vừa rồi của họ.

Lawrence để ý thấy Elsa đang siết chặt năm nắm đấm dù gương mặt không biểu lộ cảm xúc.

"Vậy trường làng ời, chúng tôi nên làm sao đây?"

"Trước hết, mỗi người chúng ta hãy tự kiểm tra xem mình còn bao nhiêu từ số tiền đã chia sau vụ thu hoạch, và còn bao nhiêu trong khoản dự trữ cho mùa đông. Cho đến khi sứ giả bên Enberch đến, chúng ta không biết được họ đòi mức nào từ cuộc đàm phán. Có thể họ sẽ đến ngay khi mặt trời mọc. Chúng ta cũng tạm thời giải tán cho đến lúc đó. Mỗi người hãy kiểm tra như lời ta vừa nói."

Mặc dù thở dài nặng nề và rất không hài lòng, nhưng khi Sem lặp lại lần nữa, đám đàn ông miễn cưỡng đứng dậy.

Khi leo xuống phiến đá nơi diễn ra hội nghị, họ xoáy ánh mắt chất chứa căm phẫn về phía Lawrence và Elsa.

Dân làng thực quá sức vô lý nhưng may thay họ vẫn xem trường làng Sem là đồng minh của mình.

Nếu đến cả Sem cũng bị coi là kẻ thù, Lawrence chẳng còn cách nào khác ngoài cầu viện đến sự tương trợ của Holo.

"Elsa!"

Sem chống gậy bước lại gần, gọi tên Elsa.

"Ta biết rất khó khăn cho cô, nhưng lúc này xin cô hãy gắng gượng."

Elsa lặng lẽ gật đầu. Sau đó Sem hướng mắt về Iima.

"Cô Iima, xin hãy đi cùng Elsa về nhà thờ. Không thể loại trừ trường hợp những kẻ nóng nảy có thể sẽ xông vào đây."

"Cứ giao cho tôi."

Lawrence lập tức hiểu ra các mối quan hệ quyền lực trong làng.

Nhưng còn vị trí đứng của anh và Holo thì sao?

"Cậu Lawrence."

Cuối cùng Sem cũng nhìn đến hai người họ.

"Ta cũng đồng tình với dân làng ở điểm đặt nghi vấn nơi cậu. Thời điểm

thực sự quá trùng hợp. Nhưng ta muốn cậu biết ta không ngu ngốc đến mức vội vàng kết luận như vậy."

"Nếu ở vào vị trí của trưởng làng, có lẽ tôi cũng sẽ nói câu tương tự."

Trưởng làng gật đầu, dường như nhẹ nhõm được phần nào. Có lẽ vì tuổi già nên một khi cau mày, những nếp nhăn đã hằn sâu trên khuôn mặt ông.

"Vì sự an toàn của cả hai, đồng thời để tránh nghi ngờ của chúng ta ngày một lớn hơn, ta e phải mời hai vị đến tư gia của mình."

Lawrence và Holo vẫn còn may mắn khi ông không trối gô họ lại mà không lời giải thích. Chưa kể, nếu họ làm ầm lên, có thể mọi người sẽ thấy máu đổ.

Thành thử ra anh gật đầu hợp tác, đi theo sau trưởng làng Sem và một người dân đến nhà ông.

Có một căn ngục tối trong làng này, dạng tin đồn như thế đôi khi có thể nghe thấy tại một bàn nhậu.

Chuyện đó xảy ra sau khi người thương nhân nọ uống quá nhiều và dễ dàng kể tất tần tật những câu chuyện của gã về chỗ lợi nhuận kiếm được.

Một khi nghe lời dụ dỗ có thể kiếm được nhiều hơn, gã quá hạnh phúc theo chân những người dân bước vào nhà trưởng làng chỉ để bị nhốt vào ngục tối, không bao giờ có thể thoát ra.

Miễn là không ai trong số dân làng nói về sự kiện này thì chẳng ai biết tung tích người thương nhân kia ở đâu.

Và trong khi tất cả đồ đạc gã mang theo đều bị bán, bản thân gã thương nhân lại bị hiến tế như vật hy sinh cho một mùa bội thu.

Kỳ lạ thay, dạng tin đồn thế này lại rất phổ biến tại những ngôi làng giàu có.

Nhưng có vẻ như những chuyện như thế không xảy ra tại làng Tereo.

Căn phòng mà Lawrence và Holo bị đẩy vào trông khá bình thường và có cửa sổ; nó nằm ngay cạnh căn phòng mà anh đã đi qua trong lần đầu ghé thăm nhà Sem.

Cửa phòng không khóa nên có lẽ họ cũng chẳng gặp mấy khó khăn nếu muốn rời đi bằng bất cứ giá nào, nhưng với tình hình lúc này, Lawrence đoán chừng trú chân tại nơi đây ắt hẳn an toàn hơn ở nhà thờ.

Môi trường ở đây cũng không tệ cho việc lên kế hoạch tác chiến.

"Cô nghĩ sao?"

Cả hai ngồi đối diện nhau trên hai chiếc ghế dài, cùng chiếc bàn thấp ngăn đôi được đặt chính giữa căn phòng. Lawrence bắt chuyện với tông giọng trầm thấp để tên canh gác có thể đang đứng trước cửa không nghe thấy.

"Đáng lẽ tôi nên ngoan ngoãn từ bỏ việc tìm kiếm cuốn sách và rời làng cùng anh."

Một phát ngôn yếu ớt ngoài dự tưởng của Lawrence.

Song, khuôn mặt cô không hề có vẻ tội lỗi và cũng không thực sự hối hận.

Ánh mắt Holo chăm chú nhìn vào một điểm nào đó, trông như thể cô đang phải căng não suy tư rất dữ dội.

"Suy nghĩ đấy chính xác hay không nằm ở sự khôn khéo. Hãy cho rằng chúng ta đến làng này để hỏi đường đến tu viện rồi ngoan ngoãn rời đi trong ngày. Đây là chuyện của ngày hôm kia. Và thông báo tìm thấy cỗ lồng vực tại

Enberch sẽ đến làng vào thời gian ngày hôm nay. Kẻ nào có dã tâm bỏ độc vào lúa sẽ là nghi vấn đầu tiên họ đưa ra. Vậy ai là kẻ dẫn đầu trong danh sách ấy? Chính là chúng ta."

"Không có nhóm du hành nào khác gồm một thương nhân dân độ và một thiếu nữ xinh đẹp. Nên họ sẽ nhanh chóng đuổi kịp chúng ta trên lưng ngựa." Lawrence cười khổ trước câu nói chua chát của Holo, nhưng dường như cô đang tự trách, không giống với phong cách thường ngày.

"Ngay thời khắc đặt chân vào làng, chúng ta đã bị sự hoài nghi trộn độc mạch làm le ròi. Bởi ác quỷ mang tai họa luôn đến từ ngoài làng đấy thôi."

"Và chúng ta không thể nói gì để chứng minh sự trong sạch của mình cả."

Lawrence gật đầu.

Cho dù là ác quỷ mang độc mạch tới hay ai đó có ác ý đầu độc thì cũng không phải là vấn đề. Vấn đề ở đây là khi tai họa xảy ra con người luôn có xu hướng cần gì đó để đổ lỗi.

Làm điều xấu xa không có nghĩa bạn là ác quỷ. Nhưng khi chuyện xấu xảy ra thì nguyên do chính là bởi ác quỷ.

"Tình huống quá hoàn hảo. Càng nghĩ tôi càng tin rằng đây là động thái của Enberch để kiểm soát làng Tereo. Những vị chức tước ở khu vực xung quanh chắc cũng nhận thức được tranh chấp xoay quanh giao dịch giữa Enberch và Tereo, như tiền thuế chẳng hạn. Nếu bỗng dưng có độc trong lúa của làng như trên trời rơi xuống thì dù ai nghĩ thế nào, nghi vấn lớn nhất vẫn là Enberch đã tự biên tự diễn. Tuy nhiên, làng này có tấm khiên chống lưng, những người đó sẽ không giữ im lặng. Do đó, Enberch sẽ cần ai đẩy thế thân. Và chúng ta, những thương nhân tình cờ xuất hiện, đã cho chúng cơ hội hoàn hảo để thực thi kế hoạch."

Nếu đây là sự thật, Lawrence đã biết được phần lớn kết cục.

"Và có thể khi thương lượng với làng, họ sẽ đề xuất trao đổi thế này: Nếu giao nộp kẻ tội đồ đã hạ độc vào lúa, họ sẽ dờn hạn thanh toán khoản nợ lại ít lâu."

Như vậy, Enberch vừa có thể tuyên bố với các vùng láng giềng rằng họ không tự biên tự diễn, vừa nắm được Tereo trong tay, còn Lawrence và Holo sẽ biến mất như làn sương hư ảo trên đoạn đầu đài, thế theo nguyện vọng của thị trấn.

"Enberch có lẽ cũng không muốn tranh chấp với nghiệp đoàn của tôi, nên đương nhiên sẽ không có phiên tòa phân xử chúng ta có phải thủ phạm thật sự hay không. Họ sẽ nhanh chóng phán chúng ta có tội và hành hình, ngoài ra còn hứa hẹn sẽ giảm nợ nếu dân làng ngậm chặt mồm về việc chúng ta là ai và tới từ đâu. Và thế là mọi thứ đều ăn khớp."

Holo thở dài, cắn móng tay trở bằng răng nanh.

"Anh cam chịu như vậy sao?"

"Không lý nào."

Lawrence đáp, nhún vai và phì cười bằng mũi. Song nếu lúc này Holo hỏi anh làm cách nào để thoát khỏi tình huống này thì anh cũng khó lòng mà đưa ra câu trả lời.

"Nếu lúc này chạy trốn thì càng chứng tỏ chúng ta hạ độc. Và nếu chân dung của anh ở khắp nơi thì việc kinh doanh sẽ mất trắng."

"Sinh mệnh của một thương nhân như tôi sẽ vĩnh viễn kết thúc."

Nên làm sao đây?

Holo chợt xen vào như thể nhận ra gì đó.

"Hm, đúng rồi. Anh thử cầu cứu nghiệp đoàn của mình xem sao?"

"Cầu cứu à? Nếu có thể... À, ừ nhỉ..."

Lawrence vỗ bôm bốp vào đầu mình, còn Holo nhìn anh với vẻ nghi ngại.

"Có cô ở đây rồi này."

"Ý anh là sao?"

"Tôi nói theo ý tốt đấy. Nếu cười trên lưng cô, chúng ta có thể trốn sang thị trấn khác nhanh hơn cười ngựa đúng không?"

"Đương nhiên."

"Đấy không phải đoạn đường thương mại dài. Và lại thứ duy nhất nhanh hơn ngựa là một con tàu. Bọn Enberch muốn giăng lưới bắt chúng ta thì chỉ cố thể mở rộng lưới bằng tốc độ của một con ngựa mà thôi. Nếu vậy thì...?"

Holo đẩy nhẹ hơi thở ra đằng mũi. Thật khó nhận biết đó là tiếng thở dài hay kiểu gật gù đồng ý.

"Tôi nghĩ nếu hai ta cùng nhau đánh xe hàng tẩu thoát, Enberch sẽ bắt được chúng ta trước khi kịp liên lạc với thương quán ở đâu đấy. Nếu có thể trốn vào nghiệp đoàn, chúng ta sẽ được bảo vệ. Nếu tin tức người của nghiệp đoàn dùng độc mạch kinh doanh lan truyền, nó sẽ là một thảm họa. Nên bên nghiệp đoàn sẽ dùng toàn lực ngăn chặn điều đó."

"Và, nếu những kẻ định bẫy chúng ta cũng nghĩ tương tự, chúng có thể sẽ từ bỏ khi chúng ta bỏ trốn thành công."

"Tuy nhiên..."

Niềm vui khi nhìn thấy hướng cải thiện tình hình của Lawrence quá ngắn ngủi, kết cục về sau sớm hiện rõ trên mặt anh.

"Tuy nhiên, sau đó ai là kẻ sẽ bị buộc tội là thủ phạm?"

Không cần hỏi cũng biết, một kẻ bị dân làng xem là tên dối trá, luôn bị nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc, lại còn có một vị trí hoàn hảo để trộn độc mạch, đó chẳng là ai khác ngoài cậu thợ xay bột Evan.

Holo dường như cũng nắm bắt tức thì điều Lawrence muốn nói.

Nhưng trông Holo khó chịu ra mặt, cô nói như thể chịu thua.

"Nếu vậy thì cho cậu ta leo lên lưng tôi luôn. Vốn dĩ cậu ta cũng muốn ra thế giới bên ngoài đúng không? Tôi sẽ không từ chối đâu. Cô nhỏ kia nếu gặp nguy hiểm thì cũng lên lưng tôi nốt. Vì anh là cái đồ đa cảm đến thối mà ha. Thiệt tình quá phiền phức..."

Quả thật nếu Lawrence và Evan biến mất khỏi làng, Enberch sẽ không thể buộc tội người nào khác là thủ phạm.

Nhưng nếu họ rời đi, Enberch có thể khẳng định với láng giềng rằng Evan chính là thủ phạm nên mới bỏ trốn. Như vậy họ không cần phải lo lắng về Lawrence bởi biết rằng sẽ như vậy gây sự với nghiệp đoàn của anh.

"Tuy nhiên, vấn đề là cô phải phơi bày chân dạng đấy."

Holo lập tức mỉm cười buồn bã.

"Tôi không hẹp hòi đến mức ấy đâu. Dù đúng là... Bị người khác khiếp sợ, làm tổn thương trái tim mong manh của tôi lắm."

Có chút hờn trách trong mắt Holo, có lẽ vì anh đã ngã lùi về sau rất đáng thương khi lần đầu nhìn thấy lốt sói của cô trong đường nước ngầm bên dưới

Pazzio.

Song, Holo nhanh chóng cười tinh nghịch khoe nanh và nói.

"Hay là anh chỉ muốn mỗi mình anh biết bí mật của tôi?"

Lawrence ghen lời, ho khan vài cái.

Thấy thế cô khẽ rung cổ họng cười khoan khoái.

"Nếu anh thấy kế hoạch này ổn thỏa thì tôi cũng không thành vấn đề."

Đây là điều không tránh khỏi. Anh không thể nghĩ ra kế sách giải quyết nào tốt hơn.

"Tất nhiên đây là giải pháp khi tình hình tồi tệ nhất, nhưng khả năng phải thực hiện rất cao. Tôi tiếc lắm khi phải bỏ lại xe ngựa và hàng hóa, nhưng đành cho rằng chúng đã rơi xuống vực sâu mà thôi."

"Tôi không phiền làm xe ngựa mới của anh đâu."

Một câu đùa hết sức mượt mà, Lawrence nghĩ bụng.

"Chắc ở thế giới nào đấy có chú ngựa thồ tự năm đây cương nhẩy."

Ngay khi Holo phá lên tràng cười bất khả chiến bại của mình thì tiếng gõ cửa vang lên gần như cùng lúc.

Cánh cửa mở người đứng tại đó là Sem.

Cuộc khủng hoảng mà làng đang đối mặt dường như quá nặng nề so với cơ thể già cỗi của ông.

Có thể do ánh sáng từ ngọn nến trên hành lang góp phần mà chỉ trong thời

gian ngắn ngủi, khuôn mặt ông hốc hác đi trông thấy.

"Ta có thể nói đôi lời với hai vị không?"

Lawrence thầm nghĩ khả năng ông nghe thấy cuộc trò chuyện bí mật của họ là không cao.

Vì Holo sẽ không bao giờ phạm phải một sai lầm nhỏ nhất như vậy.

"Vâng, chúng tôi cũng mong thế."

"Vậy ta xin phép."

Sem từ tốn chống gậy đi vào phòng, cửa vẫn mở và ngay trước cửa có một người dân đứng canh.

Anh nhìn thấy sự căng thẳng trong mắt người đàn ông đó, có lẽ gã không quen với hành động bạo lực.

"Xin hãy đóng cửa lại."

Nghe Sem ra lệnh, đôi mắt người đàn ông mở to kinh ngạc trong thoáng chốc nhưng rồi cũng miễn cưỡng đóng lại như được bảo.

Rõ ràng người đàn ông ấy tin rằng Lawrence và Holo là thủ phạm.

"Giờ thì..."

Đặt giá nền lên bàn, Sem nói ngay.

"Vậy hai vị rốt cuộc là ai?"

Cách đánh vào trọng tâm rất khá.

Lawrence đáp lại bằng nụ cười thương nhân tuyệt hảo.

"Tôi rất muốn nói rằng chúng tôi chẳng là ai có tên có tuổi cả, nhưng tôi vốn đã nói với ông tôi là ai rồi."

"Quả thật ta đã nghe cậu Lawrence nói. Tất nhiên ta không thể xác thực, nhưng ta tin cậu."

Ánh mắt Sem xoáy từ Lawrence qua Holo.

Holo cúi đầu im lặng, lúc này trên đầu cô được phủ lên bởi chiếc mũ áo choàng.

Nhìn ngoài vào trông cô như đang ngủ.

"Hai vị đã hỏi đường đến tu viện Diendran. Rốt cuộc cả hai đến đó có việc gì?"

Sem đã nhượng bộ một bước.

Khi Lawrence đến hỏi tu viện, Sem đã che giấu sự thật, vờ không biết sự tồn tại của nó.

Chắc chắn ông đang muốn xác minh xem họ có phải là người của Enberch hay không.

Vậy ông định làm gì sau khi xác thực?

"Tôi được một người tại Kumersun giới thiệu cho trưởng tu viện Diendran. Chính xác thì không phải là tôi mà là bạn đồng hành của tôi."

Điều Sem lo sợ nhất là Lawrence và Holo được Enberch phái đến.

Nhưng dường như lúc này ông không có kiên nhẫn để đào bới tâm trí hai người bằng chiến thuật tinh tế.

Ông hít vào một hơi thật sâu, tiếng thở khò khè nghe như bị hen suyễn, cùng lúc trao họ ánh mắt như van lơn.

"Có phải hai vị đến theo lệnh của Enberch không? Nếu phải thì họ đã trả bao nhiêu, bao nhiêu để hai người đến đây?"

"Quả thật chúng tôi có ghé qua Enberch, nhưng nó chỉ là một điểm dừng chân trên hành trình mà thôi. Chúng tôi đến đây hoàn toàn vì mục đích tìm ra tu viện Diendran."

"Quá đủ dối trá rồi!"

Gào lên bằng âm giọng khàn đục, Sem chồm người về phía trước với nét mặt gần như quái dị trong ánh nến lập lờ.

"Chúng tôi hoàn toàn không can hệ gì tới tranh chấp giữa làng và Enberch. Sử dĩ tôi có thể nắm bắt được quan hệ của hai bên là nhờ lồng ghép những chuyện đã nghe ở quán rượu, những trao đổi với Evan và cô Elsa, và từ kinh nghiệm của riêng tôi."

Sem đang lo sợ cả hai là gián điệp của Enberch.

Khủng hoảng độc mạch không xoay quanh vấn đề của dị giáo và Giáo hội, mà là về tiền bạc.

Tùy thuộc vào việc thương lượng mà làng vẫn có thể vực dậy.

Nhưng nếu vấn đề lan rộng đến Giáo hội, chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

"T-Thật sự, thật sự hai người không liên quan sao?"

Chính bản thân Sem chắc chắn cũng biết rõ không có câu trả lời nào họ đưa ra đủ thỏa mãn cho câu hỏi của mình.

Dù vậy, ông vẫn phải hỏi và Lawrence chỉ có một cách trả lời duy nhất.

"Thật sự."

Sem cúi đầu, nét mặt như thể nuốt phải một viên bi sắt nung đỏ hỏn. Dù đang ngồi trên ghế, ông vẫn phải tựa nửa thân trên vào cây gậy của mình.

Sem từ từ ngẩng đầu lên.

"Nếu đó là sự thật..."

Chắc chắn ông đã nghe báo cáo tình hình tài chính của dân làng.

Lawrence nghĩ qua một lượt, và nhanh chóng nhận thấy nếu tất cả lúa đã chuyển giao đều bị trả về thì làng sẽ rơi vào tình trạng tuyệt vọng.

Vì thu nhập lớn nửa năm một lần hoặc có thể là một năm một lần sẽ trở thành con số không tròn trĩnh.

"Nếu đó là sự thật, có thể cho chúng tôi mượn sự khôn ngoan... và ngân lượng của cậu không?"

Holo khẽ nhích người.

Có lẽ lời khẩn cầu vay tiền làm cô nhớ tới chuyện xảy ra tại Ruvinheigen.

Khi đó Lawrence cũng bị sập bẫy và đứng trên bờ vực phá sản, phải chạy vạy khắp thị trấn để mượn từng đồng xu cắc bạc.

Hoàn cảnh lúc ấy chẳng khác nào anh sắp chết đuối trong một cái hồ, phải cố gắng thở ngoi ngóp dù sặc sụa nước.

Song, Lawrence là một thương nhân.

"Tôi có thể cho mượn sự khôn ngoan. Tuy nhiên..."

"Ta không yêu cầu cậu cho không."

Lawrence bắt gặp ánh mắt sắc lẹm của Sem.

Anh không nghĩ làng Tereo có thể đưa ra nhiều thứ đáng để mình cân nhắc.

Vậy nên những lựa chọn còn lại khá ít ỏi.

"Để đổi lại, ta sẽ đảm bảo an toàn cho hai vị."

Dù là một ngôi làng nhỏ nhưng đây là một cộng đồng và Sem là người đứng đầu.

Đồng tiền của thương nhân quả thật rất có uy lực trong một ngôi làng nghèo.

Nhưng khi dân làng cầm cuốc và lưỡi hái trong tay, không có sinh vật nào yếu ớt hơn thương nhân. "Đấy là một lời đe dọa sao?"

"Lý do ta không cưỡng chế trói hai người lại là vì cậu Lawrence đã mang theo lúa mì đến chào hỏi lần trước."

Sem khéo léo nói.

Lawrence cảm thấy sự ngoan cố không giúp cải thiện tình hình.

Bên cạnh đó, anh đã quyết định phương án trong khoảng thời gian bên cạnh Holo. Vì thế họ sẽ dễ bề hành động hơn nếu tuân theo ý muốn của Sem.

"Tôi hiểu rồi, có vẻ như tôi không còn lựa chọn nào khác nhỉ."

"..."

"Tuy nhiên..."

Lawrence ngồi thẳng lưng, nhìn trực diện vào mắt Sem và nói.

"Nếu tôi thành công trong việc phục hồi tình hình, tôi sẽ yêu cầu thù lao thỏa đáng."

Lawrence không cầu xin cho mạng sống của mình, cũng chẳng cầu xin chừa lại ít tiền mặt để rời đi, mà thay vào đó là yêu cầu số thù lao thỏa đáng. Sem dường như choáng váng trong khoảnh khắc nhưng lập tức hoàn hồn và gật đầu.

Có lẽ ông cho rằng Lawrence là một người đủ giỏi để tự tin đến thế.

Hoặc cũng có thể đơn giản là ông muốn tin như vậy.

Nhưng sự thật là Lawrence nói dối để giành lấy lòng tin của Sem.

Nếu có thể, anh muốn rời làng này trong yên bình. Cách tốt nhất là chờ sứ giả của Enberch tới, và anh sẽ nhìn thấy số phận của ngôi làng Tereo.

Giả sử Enberch định tạo cơ hội kiểm soát Tereo và muốn tránh phiền phức, họ sẽ không tổ chức giám định xem chỗ độc mạch đó là phát sinh tự nhiên hay là do có người ác ý bỏ vào.

Khả năng bí ẩn bị bỏ ngỏ là rất cao.

"Rất tốt, hãy nói tôi nghe tất cả chi tiết."

Không chừng mình có thể nghĩ ra kế sách đột phá nhiệm màu nào đấy, suy nghĩ này hiện lên tại một góc nhỏ trong đầu anh trước khi Sem thuật lại toàn bộ sự việc.

Càng nghe bao nhiêu, Lawrence càng cảm thấy tình thế bất trắc bấy nhiêu.

Hợp đồng mà cha Franz đã thương lượng với Enberch không giống bất cứ thứ gì Lawrence từng nghe thấy. Nó kỳ lạ từ quy định khởi đầu rằng Tereo muốn bán số lượng và niêm yết giá lúa cho Enberch bao nhiêu tùy thích.

Nhưng chỉ cần nhìn vào những cuốn sách sưu tầm bên dưới tầng hầm cũng cố thể dễ dàng tưởng tượng ra cha Franz có tầm khiên quyền lực chống lưng.

Để hoàn thành một trong những cuốn sách bọc da được gia cố thép ở bốn góc phải tốn cả một gia tài.

Dựa vào những lá thư mà Lawrence đã nghĩa qua trên bàn Elsa, anh nhận thấy dường như cha Franz rất quen thân với bá tước của khu vực biên giới và giám mục của tổng giáo khu.

Không khó để tưởng tượng ra nhờ vào cái bóng của những nhân vật kia mà cha Franz có thể sống bình yên đến cuối đời dù bị nghi ngờ là dân dị giáo hết lần này đến lần khác. Cũng giống như những sợi dây thừng đan lại thành chiếc lưới bền chắc, mối liên kết của con người có thể là một nguồn sức mạnh to lớn.

Sem khẳng định ông không biết làm cách nào mà cha Franz có thể bắt Enberch ký kết bản hợp đồng như thế, nhưng có lẽ đó không phải là lời nói dối.

Ông đoán rằng cha Franz đã nắm thóp được điểm yếu của bá tước Badon, người cai trị Enberch, và Lawrence nghĩ rất có khả năng đó.

Cha Franz quả là một người đàn ông đáng nể.

Nhưng đây không phải là lúc lãng phí hơi thở ca ngợi về người quá cố.

Lawrence nhìn thấy viễn cảnh kinh doanh phát đạt nếu anh có thể cứu vớt được làng khỏi tình thế khó khăn nên muốn nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

Dù vậy, việc dân làng hoang phí kế ước của cha Franz để lại và tiếp tục làm hao mòn nó quả là một tình cảnh bi thảm.

Ngay cả khi cộng thêm chỗ vàng bạc Lawrence mang theo, số tiền vẫn chênh lệch rất lớn.

Nếu tất cả lúa bị trả về, viễn cảnh làng Tereo phá sản có thể nhìn thấy ngay trước mắt.

Nhưng chẳng có lợi ích gì từ những suy nghĩ như thế. Lawrence nói ra cách duy nhất anh cố thể nghĩ ra.

"Theo đúng trình tự thì Enberch sẽ bù đắp phần tiền làng không đủ trả bằng cách mua lúa năm sau."

"... Ý cậu là sao?"

"Tức là họ sẽ thiết lập một mức giá nào đấy để mua một lượng lúa trong chừng mực mà làng có năm tới."

Sem thậm chí còn không hiểu ý tưởng khai thác đồng xanh (mua lúa trước khi thu hoạch), điều đó chứng tỏ làng này rõ ràng đã sống quá êm ả trong một thời gian dài.

"N-Nếu thế chúng tôi có thể tạm thời cầm cự."

"Nhưng, việc này đương nhiên chỉ có lợi cho đối phương. Vì lý do trả tiền cho thứ vẫn chưa tồn tại nên họ sẽ không thanh toán nếu không được chiết khấu kha khá. Và nếu đã bán với giá đấy một lần thì dù có đại bội thu bao

nhiều đi nữa làng cũng không nhận được nhiều tiền hơn."

"S-Sao lại có chuyện vô lý như thế..."

"Do đó, dù năm sau có bội thu như năm nay thì thu nhập vẫn giảm. Và thế là làng lại phải bù đắp bằng số lúa năm tới, thu nhập của ba năm tiếp theo sẽ còn giảm thêm nữa. Chưa kể, họ có thể sẽ lợi dụng điểm yếu để hủy bỏ giao dịch khi mùa thu hoạch kém. Chuyện về sau chắc ông cũng hiểu rồi nhỉ?"

Đó là lý do vì sao những người dân làng thường làm thêm trời chết vào mùa đông khi không ra đồng.

Họ mong có thể dành dụm được chút nào hay chút nấy để không bị cướp mất đất đai.

"Ta những tưởng... chỉ cần tránh bị đánh thuế thì mọi chuyện vẫn êm thấm nên đã cố công bảo vệ giao ước cha Franz để lại, nhưng..."

"Hành động của ông không sai. Nhưng mọi người trong làng hoàn toàn không nhận thức được ân huệ cha Franz để lại tuyệt vời như thế nào."

"Vâng... Ta biết giờ nói thì cũng đã muộn, nhưng khi cha Franz tình cờ tới làng, ông đã đề nghị cho mình được cư trú tại nhà thờ để đổi lại việc cải thiện quan hệ với Enberch. Dù chúng tôi có nhà thờ nhưng không thể bỏ được Đức tin vào thần Truycio, vị thần giám hộ vùng đất từ xa xưa. Dù vậy, cha Franz tuyên bố không bận tâm, cũng chẳng rao giảng như một người truyền giáo, ông chỉ sống trong nhà thờ."

Có lẽ dân làng cho rằng cha Franz là một sứ giả hạnh phúc được thần Truycio gửi đến làng.

"Ta không thể tin được chuyện này..."

"Trưởng làng Sem, có phải ông đã từng dự đoán chuyện này xảy ra?"

Khi Lawrence hỏi thẳng thừng, biểu cảm yếu ớt trên khuôn mặt người trưởng làng hoàn toàn biến mất, ông nhắm mắt và thở dài.

"Ta cũng chỉ mơ hồ... Nhưng, vụ rượu Khepas thì..."

"Rượu Khepas?"

"À, vâng, đó là cách chúng ta gọi sự kiện độc mạch như lần này. Rượu Khepas được làm từ lúa mạch đen. Chúng ta biết điều đó. Nhưng ta không thể tưởng tượng được ai đó vô ý trộn rượu thuần khiết đến mức chết người vào lúa."

Lawrence cũng đồng ý về vấn đề này.

"Giả thuyết thích hợp nhất là ai đấy đã cố tình hạ độc."

"Người trong làng luôn nghi ngờ khách lữ hành. Vì kẻ đáng ngờ nhất chính là người ngoài."

"Và người tiếp theo là thợ xay bột Evan." Sem gật đầu và lặp lại một lần nữa.

"Vừa nãy ta đã nói chuyện một chút với Elsa, nhưng cô ấy lập tức tin rằng Enberch đầu sỏ. Ta thật thảm hại làm sao. Cho rằng chỉ cần họ mua lúa mình trồng thì làng sẽ bình an, ngoài điều đó ra ta hoàn toàn chẳng nghĩ gì khác trong đầu."

"Enberch có diễn trò hay không, đợi sứ giả của họ tới sẽ rõ. Nếu có thể, trước lúc đó tôi muốn nói chuyện với Elsa."

Lawrence bỏ công thảo luận suốt từ nãy đến giờ với Sem là để có có hội tốt hạ chốt câu này.

"Ta hiểu rồi..."

Sem đứng dậy, mở cửa nói đôi ba lời với người đàn ông gác cửa, rồi chuyển sang Lawrence.

"Hãy đi theo người đàn ông này. Anh ta sẽ dẫn đường cho cậu."

Sem chống gậy như bám cứng vào nó, tránh đường cho Lawrence và Holo đi qua.

"Ta cần xoa dịu... cơ thể già cỗi này. Xin hãy thuật lại cho ta nghe sau. Ta không thể gặp mặt trực tiếp..."

Người gác cửa vội vã lấy chiếc ghế mình đang ngồi đưa ra và Sem lập tức ngồi xuống một cách mỏi mệt.

Thật thuận tiện khi Sem không đến nhà thờ, nhưng ông là thành lũy duy nhất có thể che chắn họ khỏi đám dân làng điên tiết ngoài kia.

Anh hy vọng tất cả được giải quyết trong hòa bình.

Sẽ rất phiền phức nếu Sem ngã quỵ nên Lawrence thật tâm nói những lời ân cần trước khi rời khỏi nhà ông.

Ngọn lửa vẫn rực cháy tại quảng trường, dân làng túm tụm đó đây, chụm đầu bàn chuyện nhỏ to.

Ngay khi cả hai vừa bước ra khỏi nhà trưởng làng, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía họ.

"Thiệt là rùng mình."

Holo lăm bắm khe khẽ.

Nếu bị người đàn ông dẫn đường phản bội, cả hai cô lẽ sẽ lập tức bị dân làng lao vào đánh đập và treo cổ.

Một tình huống vô cùng nhạy cảm.

Con đường ngắn tới nhà thờ bỗng chốc trở nên quá dài.

"Cô Iima! Trưởng làng sai chúng tôi tới!"

Cuối cùng cũng đến trước cửa nhà thờ, người đàn ông dẫn đường vừa gõ cửa vừa cất tiếng đồng dục.

Có lẽ gã cố ý lớn tiếng thông báo để lan truyền tới mọi người xung quanh rằng mình dẫn hai du khách đến theo yêu cầu của trưởng làng.

Điều những người dân trong làng lo sợ hơn tất thảy là bị thù ghét bởi chính người cùng làng.

Chẳng mấy chốc cánh cửa đã mở, cả hai được Iima mời vào. Và người đàn ông hộ tống trông nhẹ nhõm ra mặt, hai vai chùn xuống.

Những ánh mắt chất chứa hận thù nhuộm màu đỏ thẫm bởi ánh lửa đang cuộn xoáy vào tấm lưng Lawrence và Holo lập tức bị cửa nhà thờ che khuất.

Quả là một cánh cửa gỗ tuyệt vời, nhưng Lawrence nghĩ nó có thể chống chọi với bất cứ thứ gì khác ngoài ánh mắt của dân làng.

"Trưởng làng yêu cầu hai người đến à, nhưng có chuyện gì thế?"

Mặc dù cho phép họ vào nhà thờ, nhưng Iima không dẫn đường mà nói như muốn đương đầu với họ.

"Tôi muốn nói chuyện với cô Elsa."

"Với Elsa?"

Mắt Iima nheo lại đầy ngờ vực.

"Trưởng làng đảm bảo cho sự an toàn của chúng tôi đổi lại việc mượn trí tuệ và tài sản của tôi. Nhưng để sử dụng tài sản và trí tuệ hiệu quả, tôi cần thông tin chính xác. Và tôi nghĩ Elsa biết rõ tình hình hơn trưởng làng."

Lawrence tin rằng một người sống đơn độc trên những chuyến hành trình như Iima sẽ cảm thông cho hoàn cảnh vô lý mà anh đang bị cuốn vào.

Dù lời thỉnh cầu có được thông qua hay không thì Iima vẫn hất cằm về phía đối diện phòng khách nói "Cô ấy ở trong đó, đi theo tôi", rồi bước tới dẫn đường.

Holo vẫn chăm chú nhìn bệ thờ không rời mắt.

Nếu không có Lawrence, có lẽ cô đã đột nhập vào nhà thờ từ lâu và ngoạm cuốn sách trước khi phóng về phía chân trời.

Bên phải bệ thờ của nhà thờ là thư phòng và phòng đọc sách của linh mục.

Ánh nến lập lòe cuối góc hành lang, và khi họ rẽ qua, Evan lù lù đứng đó.

Cậu đứng trước cửa bên trái hành lang, trong tay lăm le một cây rìu. Chỉ cần nhìn cảnh tượng ấy là đủ để Lawrence biết lý do vì sao cậu ở nơi ấy.

Và khi nhận ra bóng dáng Lawrence và Holo, Evan không khỏi ngạc nhiên, rồi biểu cảm trên khuôn mặt cậu trở nên phức tạp hơn.

Có hai người trong làng bị tình nghi hạ độc lúa. Bản thân Evan tự biết mình không làm, nên người cậu nghi ngờ chỉ có một. Tuy nhiên, cậu là một trong số ít những người có thể nhìn thấy toàn bộ quá trình lúa đi qua làng.

Có lẽ cậu biết Lawrence không cố khả năng hạ độc.

"Elsa ở đây chứ?"

"Ừ-ừm, nhưng..."

"Trưởng làng đã cho phép. Elsa! Elsa!"

Evan dạt người sang một bên cửa như thể bị Iima đẩy ra.

Một phần lưỡi chiếc rìu Evan đang cầm trên tay đã bị rỉ sét, cán cầm trông như bị mối hay con gù đó đục lỗ.

Lawrence có thể hiểu được vì sao Evan muốn cầm rìu trong tay đứng chặn trước cửa như vậy.

Vì trong đường nước ngầm bên dưới Pazzio, anh cũng từng đứng che chắn trước Holo trong bộ dạng tả tơi.

"Sao thế?"

"Cô có khách."

"Hả? Ờ. "

"Tôi đến để nói chuyện."

Bằng cách nào đó khuôn mặt Elsa trông còn bình thản hơn hẳn lúc Lawrence ghé qua nhà thờ lần trước.

"VẬY MỜI VÀO."

"Elsa!"

Ngay khi Elsa vừa định lui vào trong thì cô ngoái nhìn qua vai theo tiếng

gọi của Iima.

"Có ổn không?"

Có lẽ Iima đang ám chỉ Lawrence và Holo.

Lawrence nghi ngờ khả năng chiến thắng thuộc về mình nếu có ảu đả xảy ra khi Iima giương cặp mắt không e dè trừng trừng nhìn anh.

Ở hướng đối diện, Evan nín thở quan sát. "Chúng ta không thể dựa vào họ, nhưng chúng ta có thể tin tưởng họ. Vì ít ra họ biết cách cầu nguyện." Đây đúng là kiểu mỉa mai mà Holo thích thú, suy nghĩ đó vừa lướt qua tâm trí Lawrence thì anh thoáng thấy nụ cười nhạt trên môi Elsa, người vừa nói ra câu đó.

Dù khuôn mặt bên dưới lớp mũ trùm của Holo như thể không để tâm đến mấy đứa tiểu tốt, nhưng rõ ràng cô đang tức tối muốn đáp trả nhưng không thể.

"Hiểu rồi. Nhóc Evan, bảo vệ Elsa cẩn thận đấy."

Iima ra lệnh rồi vỗ vai Evan trước khi quay lại hành lang.

Việc Iima không đòi ngồi nghe chuyện cùng đã nói lên rất nhiều thứ.

Chừng nào cô còn ở quanh, Elsa và Evan sẽ cảm thấy an toàn.

"Xin thứ lỗi."

Lawrence vào trước và Holo rào bước theo sau.

Vẫn lăm lăm cây rìu trên tay, Evan định bám theo nhưng bị Elsa cản lại.

"Cậu ở ngoài."

"T-Tại sao chứ?"

"Xin cậu đó."

Hành động khẳng khái đòi vào của Evan là điều dễ hiểu. Cậu miễn cưỡng gật đầu khi Elsa năn nỉ lại lần nữa nhưng trông có vẻ khó chịu.

Lawrence từ tốn tháo chiếc túi treo bên hông đưa cho Evan.

"Đây là chiếc túi khiến bất cứ người thương nhân nào cũng òa khóc thật to nếu đánh rơi mất. Tôi giao cho cậu giữ. Hãy coi nó như một bằng chứng để cậu tin tôi."

Chiếc túi chỉ chứa số tiền mặt Lawrence mang theo, không phải là số tiền quá lớn, nhưng Evan nhìn qua lại giữa mặt anh và chiếc túi như thể vừa nhận lấy vật gì đó nóng hôi hổi, khuôn mặt như sắp bật khóc.

"Tôi giao cho cậu coi sóc đấy."

Evan gật đầu trước lời nói của Lawrence, lùi lại một bước.

Elsa đóng cửa, quay người lại nhìn vào phòng.

"Quả là một cử chỉ tuyệt vời. Nếu anh đứng về phía Enberch, chúng tôi chỉ còn cách quy phục thôi."

Cô nói kèm theo tiếng thở dài.

"Cô nghi ngờ chúng tôi như thế sao?"

"Nếu thế thì người đến làng này sẽ là những vị có chức sắc của Giáo hội, chứ không phải chiếc xe ngựa tải lúa."

Bước xa khỏi cánh cửa, Elsa ngồi xuống ghế và mời họ ngồi. Sau đó cô di

di ngón tay vào thái dương như thể đang bị một cơn đau đầu khủng khiếp hành hạ.

"Với lại, việc anh bỏ độc vào lúa còn khó tin hơn cả việc anh đến đây tìm bằng chứng dị giáo."

"Cô nói vậy tức là?"

"Hừm... Dường như ngay cả ông Sem cũng nghi ngờ anh, nhưng chuyện này... dù xem xét thế nào cũng là hành động của Enberch. Chỉ là, tôi không ngờ, chúng thực sự dùng cách này..."

"Cha Franz qua đời vào mùa hè, nhỉ? Rất khó để chuẩn bị độc mạch trong vòng nửa năm. Bởi nếu hỏa ngục Ridelius... à không, rượu Khepas xuất hiện ở bất cứ đâu đều bị che giấu và tiêu hủy ngay."

Dù đã chuẩn bị sẵn lúa độc nhưng họ vẫn chưa hành động cho tới lúc này có lẽ là do không có du khách trái mùa như Lawrence ghé qua làng để tạo ra cái cớ hoàn hảo.

Nếu suy nghĩ theo cách thông thường, có lẽ họ sợ sự tồn tại của cha Franz.

Và ngược lại, họ đoán rằng sẽ dễ dàng đối đầu với Elsa hơn.

"Tình hình tài chính của làng là vô vọng. Tôi định xin viện trợ từ những người chống lưng, nhưng dường như họ chỉ hợp lực vì cha tôi. Tôi đã cố gắng hết sức để thuyết phục họ bảo toàn di sản của ông... Nếu tôi thỉnh cầu nhiều hơn, có khả năng sẽ đánh mất tất cả."

"... Quả không sai."

Lawrence nói trước khi hắng giọng và tiếp tục.

"Vậy, cô Elsa nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra với chúng tôi về sau?"

Một mục sư tiêu biểu sẽ đáp trả với một nụ cười rằng "nếu tin vào sự bảo hộ của Chúa, con không cần phải lo lắng. Vì Chúa nhìn thấu tất cả sự thật".

Do đó, Elsa không cưỡng nổi nở nụ cười nơi khóe miệng và nói khẽ: "Anh hỏi tôi sao?".

"Người có thể đọc được màn kịch mà Enberch vẽ nên chỉ có cô Elsa hoặc cùng lắm là cô Iima mà thôi."

"Và cả hai người nữa đúng không?"

Elsa rõ ràng không muốn tự nói ra điều đó.

Chuyện về sau, khi sứ giả của Enberch tới mang theo yêu cầu thế nào, ai sẽ là người bị dẫn về Enberch đổi lấy lúa, quan điểm của Lawrence và Elsa chắc chắn đồng nhất.

Lawrence gật đầu rồi nhìn qua Holo.

Bên dưới chiếc mũ trùm đầu, Holo trông như đang ngủ.

Cô đã nhận thức được mình nên xuất hiện trong hình dạng nào, nên đường như muốn nói "Hãy để tôi nghỉ ngơi đến lúc đó".

Đột ngột liếc mắt về lại Elsa, Lawrence lên tiếng như thể đây là một câu chào hỏi nhẹ nhàng.

"Chúng tôi định chạy trốn."

Elsa không ngạc nhiên. Nhưng thay vào đó ánh mắt cô trở nên khó chịu như nhìn một đứa trẻ chậm tiêu.

"Tôi nghĩ thời cơ để chạy trốn đã qua lâu rồi."

"Ý cô là người của Enberch đang giăng lưới chờ sẵn?"

"Chuyện đó... cũng có. Nếu Enberch đã lên kế hoạch này, họ sẽ cần sự tồn tại của hai người."

Quả nhiên suy nghĩ của Lawrence và Elsa giống nhau. Nếu vậy, điều làm họ bận lòng chắc chắn cũng tương tự.

"Sự nghi ngờ của dân làng đang tập trung vào anh và Evan. Rất khó bào chữa đúng không? Nếu chạy trốn chẳng khác nào thừa nhận."

Lawrence cảm thấy nếu Elsa lớn hơn một chút và là một người đàn ông, cô có thể hiện ngang kể thừa cha Franz.

"Hơn nữa, tôi nghĩ dù hai người cưỡi ngựa đi nữa cũng không thể thoát khỏi dân làng."

"Nếu bạn đồng hành của tôi thực sự là một thiếu nữ như vẻ ngoài, thì có thể sẽ như lời cô nói."

Elsa giật mình, nhìn chăm chăm vào Holo.

Lawrence để ý thấy đôi tai bên dưới mũ áo choàng của Holo co giật, có thể cô đang khó chịu bởi ánh mắt của Elsa.

"Có thể kết luận lại rằng chúng tôi có khả năng tẩu thoát. Và có thể làm thế bất cứ lúc nào, trong bất kỳ trường hợp nào."

"Nếu vậy tại sao... hai người không trốn đi?"

Lawrence gật đầu.

"Thứ nhất, chúng tôi vẫn chưa đọc xong sổ sách trong nhà thờ này. Thứ hai, nếu chúng tôi biến mất, ai sẽ là người bị treo cổ."

Elsa thậm chí còn không nín thở.

Tâm trí cô đã đạt đến cảnh giới tĩnh lặng, có lẽ cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để đối mặt với tình huống xấu nhất.

"Tôi không biết hai người trốn thoát bằng cách nào, nhưng liệu anh có tự tin dẫn theo Evan trốn cùng hay không?"

"Không chỉ vậy, cả cô nữa."

Elsa lần đầu tiên bật cười thật tự nhiên. Một nụ cười như ám chỉ "thật ngớ ngẩn".

"Chuyện hai người chạy trốn, tôi không khuyến khích cũng không ngăn cấm. Là một người dân trong làng, tôi không thể chấp nhận việc các người chạy trốn trong khi vẫn là nghi phạm khả nghi nhất. Là một người con của Chúa, tôi mong một người bị nghi ngờ vô lý và có khả năng bị treo cổ trốn thoát."

Sự bất cần trong phong thái của Elsa cho thấy cô cho rằng Lawrence bị dồn vào đường cùng nên nói chuyện điên rồ.

"Nhưng, liên quan đến thỉnh cầu đầu tiên của anh, đến lúc này tôi không có lý do để khước từ. Tôi sẽ để cho hai người hoàn thành việc đọc..."

"Lúc này, chúng tôi chỉ muốn lướt mắt qua một cuốn sách duy nhất."

Holo cử động.

"Tôi đã giấu nó sau bệ thờ. Nếu có thể đọc nó... trong tình cảnh này. Tôi không mong gì nhiều hơn."

Elsa khép mắt lại vài giây, dường như đi đến một kết luận. Có lẽ cô quyết định ít ra sẽ trao tặng ân huệ cho những người sắp đi vào chỗ chết.

Đứng dậy khỏi ghế, cô mở cửa ra.

"Ồ, á!"

"Nghe lén sẽ bị sự trừng phạt tương ứng đó."

"K-Không, tớ không định..."

"Thiệt tình... Sao cũng được. Hình như có cuốn sách sau bệ thờ, cậu đi lấy mang về đây đi."

Họ không nói chuyện với âm lượng lớn lắm, nên Lawrence không rõ Evan có nghe thấy chi tiết hay không.

Sau giây lát ngập ngừng trước yêu cầu của Elsa, Evan cuối cùng cũng chạy dọc theo hành lang.

Elsa dường như lăm bắm gì đó khi nhìn theo tấm lưng Evan, nhưng Lawrence không nghe rõ được.

Anh có cảm giác cô ước gì có thể cùng chạy trốn, nhưng trước khi anh kịp hỏi lại Holo thì Elsa đã xoay người về phía họ.

"Tôi không khuyến khích cũng không ngăn cản các người bỏ trốn, nhưng..."

Trông cô giống hệt một giáo sĩ cao quý.

"Cho đến khi đó có thể cho chúng tôi mượn trí tuệ của anh được không? Trong làng này không có ai am hiểu về vấn đề tiền bạc cả."

Lawrence tất nhiên gật đầu.

"Nhưng tôi không đảm bảo có thể đưa cho cô câu trả lời thỏa mãn."

Elsa chớp mắt dường như có hơi ngạc nhiên, rồi hé nụ cười nhẹ như khi dành cho Evan.

"Có vẻ thương nhân các anh rất thích câu nói này."

"Vì thương nhân chúng tôi rất thận trọng."

Vừa nói xong anh liền bị Holo đạp lên chân.

"Tớ mang sách về rồi này."

Evan chạy về nhanh hơn Lawrence dự tưởng, hẳn là cậu đã tìm thấy cuốn sách ngay tức thì.

Trông thấy Evan, Holo liền bật dậy khỏi ghế.

"Nhưng, cái này là những câu chuyện của linh mục... của dị giáo đúng không? Tại sao hai người lại muốn đọc?"

Holo không nói không rằng bước lại giằng lấy cuốn sách như thể giật khỏi tay Evan.

Nội dung cuốn sách này chứa đựng gì đó quan trọng đến mức cha Franz phải viết rằng không muốn có cái nhìn thiên vị.

Holo không có thời gian để trả lời câu hỏi của Evan nên Lawrence trả lời thay.

"Khi có tuổi rồi thì những câu chuyện ngày xưa sẽ mang ý nghĩa đặc biệt."

"Hả?"

Holo ôm cuốn sách lướt qua Evan đúng lúc cậu thốt lên một tiếng ngốc nghếch, và đi thẳng ra hành lang.

Lawrence biết ngay cô không muốn đọc trước mặt mọi người. Nhận lấy ngọn nến mới Elsa vừa thắp, anh cắm nó vào giá nến rồi đuổi theo Holo.

Khi chạy đến ngay phía sau lễ đường, anh trông thấy Holo đang ngồi co rúm ôm lấy cuốn sách như đứa trẻ bị mắng.

"Dù mắt cô tinh đến mấy cũng không thể đọc sách trong bóng tối chập choạng được đâu."

Holo siết chặt lấy cuốn sách, run rẩy yếu ớt. Lawrence tự hỏi phải chăng Holo đang khóc, nhưng khi cô từ từ ngẩng đầu lên, chẳng có nét yếu mềm nào hiện diện trên khuôn mặt cô.

"Anh nè!"

Ánh sáng ngọn nến làm mắt Holo lấp lánh sắc vàng. "Nếu tôi giận quá xé nát cuốn sách, anh sẽ tạ lỗi thay tôi chứ?"

Anh không nghĩ cô đang nói đùa.

Song một cơn giận vũ bão sẽ đậm chất Holo hơn là nước mắt sụt sùi.

Lawrence nhún vai và gật đầu.

"Tôi không thấy phiền nếu phải tạ lỗi, nhưng đừng xé trang sách chỉ để lau nước mắt thôi nhé."

Anh nghĩ đó là một câu đáp trả khá mượt mà.

Holo cười nhếch mép lộ ra một chiếc nanh trong lúc nhìn lên.

"Gì chứ nước mắt của tôi thì anh sẽ hạnh phúc mà mua với giá cao thôi. Nếu để nước mắt chảy dài trước mặt anh thì tôi lỗ quá chừng."

"Có rất nhiều đá quý giả mạo. Tôi phải cẩn thận với hàng giả mới được."

Đây là cách xéo xắc nhau thường ngày của họ.

Cả hai cùng bật cười sự ngớ ngẩn của màn đối đáp rồi thở ra nhẹ nhàng.

"Anh nè, cho tôi chút thời gian đọc sách một mình nha."

"Tôi hiểu rồi. Nhưng nhớ cho tôi biết cảm nghĩ đấy."

Nếu có thể Lawrence muốn ngồi bên cạnh Holo.

Nhưng cô có lẽ sẽ giận nếu anh nói ra điều đó.

Lo lắng đồng nghĩa với việc không tin tưởng đối phương.

Holo là một Hiền giả sói có niềm kiêu hãnh lớn lao. Anh có thể nhìn thấy rõ viễn cảnh mình xơi phải màn trả đũa khủng khiếp nếu dám đối xử với cô như một thiếu nữ suốt ngày nỉ non.

Anh sẽ lo lắng cho cô khi cô dựa dẫm vào anh.

Lawrence rời đi, không nói gì thêm cũng không ngoái nhìn lại. Còn Holo hít thở thật sâu, dường như đã quên mất sự tồn tại của anh.

Liền sau đó, anh nghe thấy tiếng lật sách dường như rất dứt khoát.

Bước đi giữa hành lang tối, Lawrence gõ nhẹ vào đầu vài cái, cố suy nghĩ đến vấn đề khác.

Elsa tất nhiên không từ bỏ nỗ lực vực dậy ngôi làng này. Nếu kiến thức

của Lawrence có ích, anh sẽ không tiếc công phục vụ.

Ngoài ra, anh còn phải nghĩ cách thuyết phục Evan cùng rời làng khi tình hình xấu đi.

"Ồ, anh Lawrence không ở cạnh cô ấy sao?"

Evan ngạc nhiên hỏi khi Lawrence quay trở lại.

Có vẻ như Elsa nhận ra bầu không khí đang tỏa ra từ họ trông ra sao, cô nàng hờ hững rút tay khỏi người Evan và lau khóe mắt. Lawrence nghĩ bụng Holo sẽ không bao giờ đáng yêu được như vậy.

"Nếu ở lại không tiện thì tôi sẽ đi."

Evan giật bắn khi Elsa đằng hắng giọng.

Lawrence hơi hoang mang tự hỏi trong mắt người ngoài phải chăng anh cũng như thế này, nhưng điều anh nên lo lắng lúc này không phải là chuyện bình dị như vậy.

Nếu có thể, ắt hẳn Elsa cũng muốn ở bên cạnh Evan mãi mãi mà không phải nhìn thấy hay nghe thấy bất cứ điều gì.

Dù vậy, cô sớm trở lại với vẻ mặt vô cảm của mình.

"Thế, kinh nghiệm và kiến thức của tôi sẽ giúp ích cho cô bằng cách nào?"

"Khi này tôi nghe từ trưởng làng rằng nếu tất cả lúa bị trả về, e là chúng tôi phải có thêm bảy mươi limar nữa vào thời điểm đó thì mới đủ."

Limar là đơn vị đồng vàng. Một limar tương đương với hai mươi đồng bạc trenni nên quy ra bạc sẽ xấp xỉ một ngàn bốn trăm đồng.

Nó có lẽ tương đương với phần tiền làng đã dùng để sửa chữa nông cụ, dự trữ cho mùa đông, mua đồ ăn thức uống và rượu thịt mỗi ngày. Dù cho có ước tính hào phóng thì Tereo cùng lắm chỉ khoảng một trăm hộ dân, chia ra mỗi hộ có mười bốn đồng bạc. Diện tích đất canh tác của làng không rộng lớn lắm thành thử ra số tiền đó quá không cân xứng.

"Dù có tịch thu hết tài sản của tôi thì cũng như nước đổ lá khoai. Nếu người mua là Enberch, họ sẽ trả giá tất cả chỗ lúa mì trên xe hàng của tôi xuống khoảng hai trăm đồng bạc là cao."

"Chừng đó tiền cũng không đủ. Vì không thể ăn chỗ lúa chừa lại không bán trong kho thóc năm nay, nên chúng tôi còn cần kinh phí để mua thực phẩm mới..."

"Chúng ta không thể kiểm tra độc bằng cách cho chó ăn từng chút sao?"

Trong trường hợp xấu nhất, có lẽ họ chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài cách ấy.

Tuy nhiên, vấn đề là liệu dân làng có thể vừa ăn bánh mì làm từ lúa có khả năng nhiễm độc, vừa cầm cự đến mùa thu hoạch năm sau hay không.

Đó là điều không thể.

"Rượu Khepas không thể thấy bằng mắt. Hơn nữa, dù nằm bột phía trên không độc, nhưng bên dưới vẫn có khả năng nhiễm độc."

Giả sử Holo có thể phân biệt kỹ càng bao nào độc bao nào không, thì họ cũng chẳng có cách nào làm người dân tin vào điều đó.

Vì kể cả khi họ chọn ngẫu nhiên chỗ bột để làm bánh, mẻ bánh tiếp theo không ai dám chắc sẽ không gây chết người.

"Dù suy xét thế nào đi nữa, chuyện lần này cũng do một tay Enberch làm ra. Ấy vậy mà tại sao lại không bị phát hiện ra kia chứ. Thật lạ đời khi kẻ dối trá trước lại được tin tưởng."

Elsa ấn tay vào trán, nói như thể phỉ nhổ, khinh khi.

Kể cả trong kinh doanh, những chuyện như thế rất thường xảy ra.

Lawrence đã từng chứng kiến biết bao cuộc chiến đê hèn khi phần thắng thuộc về kẻ cáo buộc trước.

Có một câu nói mọi người rất hay dùng là "dù Chúa chỉ ra chuẩn mực của sự công bình, nhưng Ngài lại không chứng minh điều đó".

Cảm giác bất lực và chán nản của Elsa có lẽ cũng tương tự.

"Nhưng than thân trách phận chẳng giúp ích được gì."

Elsa gật đầu đồng ý với lời nói của Lawrence, tay vẫn chống vào trán.

Cô ngẩng mặt lên và nói.

"Đúng vậy. Nếu tôi than thở, cha tôi... cha Franz sẽ... nổi giận... mất..."

"Elsa!"

Hai chân dường như không còn sức, ngay khi cơ thể cô gái sắp đổ ập xuống thì Evan đứng bên cạnh đã nhanh chóng đỡ lấy cô.

Elsa dường như kiệt sức, mi mắt hé mở nhưng ánh mắt không tập trung. Có lẽ do thiếu máu nên cô mới ép tay vào trán như vậy.

"Tôi sẽ đi gọi cô Lima."

Lawrence nói và Evan gật đầu rồi đẩy ghế sang một bên, nhẹ nhàng đặt Elsa nằm xuống.

Elsa cũng đã ngất đi vào lúc Lawrence và Holo dồn ép cô vào thế bí.

Kẻ đứng đầu một nhà thờ không có người đi lễ chẳng khác nào một vị thần không được ai tôn sùng.

Không cống phẩm cũng chẳng quyên góp, chỉ có chàng trai trẻ thợ xây bầu bạn.

Chẳng cần biết họ chia nhau phần bánh mì ít ỏi thế nào, Lawrence dám chắc nó đi cùng với nỗi đau khổ khôn cùng.

Vừa thấy Lawrence vòng qua lối vào chính diện lễ đường, Iima đang ngồi chễm chệ trên ghế liền bật dậy ra chiều lo âu.

"Cô Elsa ngất xỉu rồi."

"Lại nữa sao. Thiếu máu đúng không? Cô nhóc đó cũng ương bướng quá chừng."

Iima đẩy Lawrence sang bên rồi chạy vào hành lang, chẳng bao lâu quay lại bế Elsa trên tay, chạy về phía phòng khách.

Evan bám theo sau một tay cầm chân nển, nhưng khuôn mặt cậu xám xịt.

"Này, anh Lawrence."

"Hửm?"

"Chúng ta... sẽ ra sao?"

Evan vừa thần thờ nói vừa nhìn về phía phòng khách, trông cậu hoàn toàn

khác với Evan của trước đây vài khắc.

Có lẽ việc Elsa ngã quy bất chợt tác động vào sự bất an trong cậu.

Lawrence tự hỏi nhưng lập tức chỉnh lại suy nghĩ.

Có lẽ cậu ấy quyết không để lộ nỗi bất an trong lòng ra trước mặt Elsa.

Ngay cả Elsa ngoan cường cũng tìm kiếm sự giúp đỡ nơi Evan khi Lawrence vắng mặt.

Người được dựa vào như Evan không đời nào để lộ sự yếu đuối.

Nhưng điều đó không có nghĩa là cậu không có nỗi lo của riêng mình.

"Dù Elsa cương quyết bảo không có, nhưng dân làng đang nghi ngờ anh và tôi đúng không?"

Evan lên tiếng hỏi mà không nhìn vào Lawrence.

Còn Lawrence không nhìn vào bất cứ đâu và trả lời.

"Đúng vậy."

Anh thoáng nghe thấy tiếng nuốt nước bọt.

"Tôi biết mà..."

Đâu đó trên gương mặt nhìn nghiêng của Evan toát ra vẻ nhẹ nhõm.

Khi Lawrence nhận ra đó là vẻ cam chịu thì Evan đột ngột ngẩng mặt lên nói "Nhưng mà."

"Chuyện anh nói khi nãy, là thật chứ?"

"Ý cậu là?"

"Tôi đã... nghe trộm, chuyện có thể chạy trốn ấy."

"À, chuyện đấy. Đúng, có thể chạy trốn."

Evan nhìn nhanh về phía phòng khách rồi ghé mặt sát lại gần Lawrence và hỏi.

"Elsa cũng có thể?"

"Ừ."

Dù đã quen với việc bị nghi ngờ, nhưng đôi mắt Evan cho thấy cậu không quen nghi ngờ người khác.

Rõ ràng bên dưới ánh lửa hoài nghi là niềm khao khát muốn tin tưởng.

"Nếu chỉ tôi và bạn đồng hành chạy trốn thì cậu và cô Elsa chắc chắn sẽ bị treo cổ. Tôi biết mình tự ý đề xuất điều này nhưng nếu có thể chạy trốn, tôi muốn dẫn theo cả hai người."

"Điều đó hoàn toàn không phải là tự ý gì cả. Tôi không muốn chết tại đây. Tôi cũng không muốn để Elsa chết tại đây. Nếu anh giúp đỡ, tôi muốn chạy trốn. Ngay cả Elsa..."

Evan cúi gằm, lau khóe mắt rồi tiếp tục.

"Chắc chắn cô ấy muốn đi khỏi làng này. Những người trong làng luôn miệng bảo cha Franz là ân nhân của họ, nhưng họ chẳng hề biết ơn. Họ chẳng lắng nghe những lời dạy của ông, dù dâng rất nhiều lễ vật cho vị thần làng xa xưa, vậy mà chẳng ai gửi cho nhà thờ lấy một mẫu bánh. Nếu không có trưởng làng Sem và cô Iima, có lẽ chúng tôi đã chết đói từ lâu mất rồi."

Evan thốt ra những lời nặng nề và không suy nghĩ trước.

Dường như cậu vẫn chưa nói hết, miệng vẫn cứ mở ra nhưng suy nghĩ đi quá nhanh khiến lời nói không theo kịp.

Và Iima bước ra từ phòng khách, nói xen vào.

"Thế giới bên ngoài cũng chẳng dễ thở đâu."

Cô chống tay lên hông, khuôn mặt lộ vẻ mỗi mệ.

"Nhưng vẫn tốt hơn nơi này, tôi đã nói bao nhiêu lần nhưng cô gái ấy..."

"Cô Iima, cô đã từng có kinh nghiệm sống nay đây mai đó nhỉ?"

"Ừ, đúng vậy đấy. Cậu đã nghe ở quán rượu rồi đúng không? Do đó, tôi quan niệm không cần phải sống trọn đời tại một ngôi làng hay thị trấn. Không có lời nào diễn tả được thái độ của dân làng kể từ khi sức khỏe của cha Franz kém đi, phải nằm trên giường bệnh. Nhưng Elsa cũng rất cứng đầu. Dù cậu không nói thì cô ấy cũng đang trong tư thế muốn rời làng rồi." Bị Iima nói, Evan quay mặt đi có vẻ như không biết là nên xấu hổ hay tức giận.

"Chuyện lần này... là một thảm họa lớn với làng. Đến cả tôi cũng cảm thấy lo sợ khi nghĩ đến cuộc sống mai sau. Nhưng đây chẳng phải là cơ hội tốt để nhà thờ lệch pha này phúi tay khỏi làng sao?"

Bảo "phúi tay" nghe sao có vẻ tốt đẹp, nhưng thực tế là nhà thờ bị tống cổ khỏi làng. Lawrence mong rằng Holo không nghe thấy cuộc nói chuyện này.

Dù vậy anh cho rằng việc cả hai người họ ở lại đây, thành trung tâm của vấn đề này không phải là lựa chọn khôn ngoan.

"Do đó, cậu... Ờm..."

"Lawrence. Kraft Lawrence."

"Đúng rồi, cậu Lawrence. Nếu cậu có cách rời khỏi đây, tôi nghĩ cậu nên mang cả hai người họ chạy trốn cùng. Tôi muốn cậu làm thế. Sau tất cả, đây cũng là quê hương của tôi. Tôi không biết liệu danh tiếng của làng sẽ như thế nào nếu treo cổ người vô tội đến chết. Không có gì đáng buồn hơn thế."

Giữa lúc làng đang trong tình trạng khủng hoảng vì tìm thấy độc mạch và sẽ bị trả lúa về trong nay mai, bao nhiêu người có thể lo lắng đến uy tín của làng?

"Nếu vậy thì quả nhiên phải thuyết phục bằng được Elsa."

Iima gật đầu đồng ý với câu nói của Evan.

Nếu có người rời quê sau khi cắt đứt mọi liên lạc như Lawrence, thì cũng có người buộc phải rời đi, và một số khác đánh mất quê nhà vì nó đã bị phá hủy như Iima.

Holo định rời quê đi du lịch ít lâu, nhưng cuối cùng lại không trở về sau vài thế kỷ, và trong khoảng thời gian đó, quê hương cô đã bị phá hủy.

Đôi khi mọi chuyện xảy ra như mong muốn, đôi khi lại không. Tại sao thế giới lại cứ vận hành theo cách này?

Phải chăng vì đang đứng trong một nhà thờ mà suy nghĩ của Lawrence lại khác hẳn thường ngày như vậy?

"Có lẽ dân làng sẽ giữ im lặng cho đến khi sứ giả của Enberch tới, nên nếu mọi người có ý định rời đi trong khoảng từ giờ cho đến lúc đó thì tốt nhất nên hành động luôn đi."

Trưởng làng Sem đã bảo sứ giả của Enberch có thể sẽ đến vào rạng sáng.

Họ vẫn còn một ít thời gian cho đến khi đó.

Evan gật đầu, tức tốc chạy về phía phòng khách.

Lawrence cũng định đi xem xét tình hình Holo một chút thì Lima gọi giật lại.

"Dù nói thế nhưng rốt cuộc các người định chạy trốn bằng cách nào?"

Đó là một câu hỏi hoàn toàn hợp lý.

Song câu trả lời lại hoàn toàn không thích hợp.

Do đó, Lawrence cũng chẳng vòng vo làm gì.

"Nếu một ngày nọ, có người tình cờ vào rừng sâu và gặp một thiếu nữ đang ủ bìa, thì cũng chẳng có gì lạ nếu một ngày nọ cũng có người giáp mặt một thực thể kì lạ."

Lima thoáng sửng sốt, sau đó nở nụ cười nghi hoặc.

"Không lẽ ý cậu là tình cờ gặp tiên nữ?"

Đây là một canh bạc.

Lawrence nhún vai, mơ hồ gật đầu.

"Hahaha... Hahaha. Chuyện ấy không lẽ nào lại có thật."

"Những người lần đầu nghe câu chuyện từ vị bá tước tìm thấy cô Lima có lẽ cũng nghĩ tương tự."

Lima bật cười rồi chậm rãi xoa đôi gò má.

"Quả thật tôi cũng có nghe qua câu chuyện như thế trong lúc còn rong

ruồi, nhưng không lẽ... Cậu đang đề cập đến người bạn đồng hành của mình?"

Và chiến thắng đã thuộc về Lawrence.

"Vì đây là nhà thờ nên tôi không thể nói dối."

"Cũng đúng. Nhưng, chà, một bà chủ quán rượu như tôi thường say xỉn suốt cả năm ròng. Tất cả những gì tôi mong ước là ngôi làng này sẽ là một ngôi làng tốt. Xin lỗi đã giam giữ cậu."

Lawrence lắc đầu nguầy nguậy.

Iima bật cười sảng khoái và nói.

"Tôi nghe bảo để bẫy một nàng tiên may mắn vào chai, phải chuốc say nàng bằng loại rượu mật hoa. Mà mối duyên với rượu cũng đã thu hút tôi vào làng Tereo này."

"Tôi cũng sẽ thử nhờ vả rượu vào lần tới nếu gặp rắc rối."

"Cậu nên làm thế!"

Lawrence vừa cười vừa xoay người, rẽ vào hành lang và tiến vào trong bóng tối.

Định chạy thẳng đến hành lang phía sau bệ thờ nơi Holo chắc chắn ở đó, Lawrence rẽ qua góc lối đi thứ hai và lập tức đâm sầm mặt vào tường.

Hoặc đó là những gì anh nghĩ, nhưng thứ đột ngột hiện ra trước mắt anh là một cuốn sách dày cộm.

"Đần thối. Tôi sẽ chẳng bao giờ bị chuốc rượu."

Lawrence xoa mũi và nhận lấy cuốn sách, dù vậy anh vẫn lén liếc trộm khuôn mặt Holo.

Trông cô không có vẻ gì là đã khóc.

Anh nhẹ nhõm đôi chút vì điều đó.

"Vậy anh đã nói chuyện xong chưa?"

"Tạm tạm "

"Hừm. Chà, dù sao tôi cũng đã hoàn thành mục tiêu. Còn lại chỉ là bảo vệ tấm thân anh thôi."

Cuốn sách dày thế này mà cô ấy đã đọc xong rồi sao?

Trong lúc Lawrence nhìn cuốn sách, Holo dựa vào tường cười khúc khích.

"Cảm tưởng thì... mỗi bên một nửa."

"Một nửa?"

"Tôi vừa ước mình chưa từng đọc, lại vừa mừng vì đã đọc."

Đó không phải là một câu trả lời rõ ràng. Holo hất cằm như muốn nói anh có thể tự mình xem lấy, rồi ngồi xuống trước ngọn nến rục rịch lấy chiếc đuôi ra.

Vị trí trang sách kẹp mảnh giấy da có thể là chỗ đánh dấu liên quan đến Yoitsu.

Tuy nhiên, Lawrence quyết định lật từ trang đầu tiên.

Cuốn sách được viết như một câu chuyện xuyên suốt bắt đầu với quái vật

gấu đến từ đâu, đi những nơi nào, và làm những gì với rất nhiều những câu chuyện của nhiều vùng đất kết nối với nhau.

Sách viết rằng quái vật gấu có thân hình khổng lồ xứng đáng với biệt danh là "thợ săn trắng", ngay cả ngọn núi cao lớn cũng chỉ là nơi để nó dựa lưng.

Con gấu được miêu tả với tính cách hung bạo, toàn thân phủ bộ lông trắng như tuyết và được coi là biểu tượng của cái chết. Nó không thương xót bất cứ sinh linh nào chết, không chỉ vậy nó còn đi khắp nơi khiêu chiến và giết tất cả những sinh vật được tôn là thần thánh, sau đó chén sạch toàn bộ thức ăn của vùng đó và di chuyển đến khu vực tiếp theo. Tất cả các câu chuyện trong sách đều đại loại như vậy.

Ngoại trừ chỗ kẹp mảnh giấy da, những câu chuyện khác đều tương tự nhau.

Trong số ấy, có một câu chuyện với số trang nhiều nhất được ghi chép cuối cùng trong sách, có tựa là con rắn biển của Teuperovan. Chuyện kể về cuộc chiến giữa con gấu và quái vật rắn biển to lớn mang trên lưng một vùng đất và vô số hòn đảo. Có cả một ca khúc được sáng tác để miêu tả sự tàn khốc của cuộc chiến này, viết về một hòn đảo của khu vực Radoon còn tồn tại đến ngày nay, được xem là một mảnh vỡ còn sót lại trên biển bởi cuộc chiến khi ấy. Nó quá khốc liệt đến mức phải dành nhiều trang để ghi chép lại mức độ khủng khiếp đó.

Những câu chuyện khác cũng hoành tráng không kém, tất cả đều phục vụ cho việc khẳng định mức độ tàn bạo, bất khả chiến bại và rất nhiều thần thánh đã bị tiêu diệt dưới tay con gấu.

Giờ thì Lawrence hiểu rõ cảm giác của cha Franz khi nói không muốn thiên vị câu chuyện này.

Nếu cuốn sách trong tay anh đáng tin thì tất cả thần thánh dị giáo ở khu vực phía Bắc đều đã rơi vào cảnh ngộ bi thảm trước khi Giáo hội chuyển xuống phía Nam.

Và trong sách có viết cả câu chuyện quan trọng nhất với Holo, chuyện về Yoitsu. Nhưng sau khi đọc xong câu chuyện mà anh để lại cuối cùng này, cảm xúc của Lawrence khá phức tạp.

Dù có đề cập đến Yoitsu nhưng dường như những vị thần nơi đây đã cong đuôi bỏ chạy, và Yoitsu đã bị móng vuốt con gấu xé tan hoang, nhanh bằng khoảng thời gian trái cây rụng xuống đất. Nếu lật nhanh qua các trang, phần truyện này có thể bị bỏ lỡ.

Những vị thần nơi đây có thể là bạn bè của Holo. Họ đã cong đuôi chạy nên có lẽ vẫn bình yên vô sự, nhưng không thể che giấu được độ thảm hại.

Lawrence hiểu được vì sao Holo bảo rằng ước gì cô chưa từng đọc và cũng mừng vì đã đọc.

Hơn nữa, chỉ riêng câu chuyện về Yoitsu là quá ngắn gọn và chán ngắt nên Holo đã không thể thưởng thức nó.

Nhưng dù sao thì không có chuyện chống cự quyết liệt dẫn đến thiệt hại lớn cho Yoitsu nên trong cái rủi lại có cái may. Nếu toàn bộ là sự thật thì nơi đó đã trở thành vùng đất hoang và tất cả những ai biết đến cái tên Yoitsu có thể đã chuyển đến nơi khác sống.

Song trong lúc Holo không thể dang rộng vòng tay vui mừng hoan nghênh việc này thì Lawrence cũng chẳng biết lựa lời nào để an ủi cô. Bởi những người bạn đồng hương của cô không bị giết chết là vì họ đã hèn nhát bỏ trốn.

Lawrence đóng sách lại, lén nhìn tấm lưng của Holo.

Thời đại thế giới xoay quanh những sinh vật được gọi là thần thánh vô điều kiện đã qua. Kể cả Giáo hội phía Nam mang sức ảnh hưởng mạnh mẽ cũng không tránh khỏi điều này.

Nhưng ngay cả trong quá khứ, cũng có rất nhiều vị thần không thể trở thành trung tâm của thế giới.

Nhìn vào sự thật rằng sự tình của các vị thần cũng không khác mấy so với thế giới loài người, không hiểu sao Lawrence cảm thấy tấm lưng của Holo trông bé nhỏ hơn bao giờ hết.

Cô thậm chí đã chịu sự phỉ báng của dân làng.

Anh có cảm giác dường như mình hiểu được nguyên nhân dẫn đến nỗi cô đơn của Holo.

Cô không khác gì một con người, chính điều đó khiến cô trông giống một đứa trẻ hết như vẻ ngoài của mình - ngay khi Lawrence nghĩ thế thì...

"Tự nhiên tôi có cảm giác một ánh mắt khiến tôi bức bối đang chĩa vào mình. Phải chăng là do tôi tưởng tượng?"

Holo quay lại bắn cho anh một tia nhìn áp đảo!

Quốc vương vẫn là quốc vương, cho dù chỉ là người đứng đầu một vương quốc bé nhỏ.

"Làm gì có chuyện... À không, có. Có đấy. Tôi xin lỗi. Đừng nóng đến vậy chứ."

Thông thường Holo sẽ quay đi ngay nhưng lần này cô lờm dai dẳng khiến Lawrence vội vã xuống nước.

Có lẽ anh đã đoán đúng về cô.

"Hừm, tôi hài lòng khi biết bạn cũ vẫn bình an. Ngoài ra không còn gì khác."

Song Lawrence không thể không vui thích với kiểu cách trẻ con như thế của Holo.

Anh ho nhẹ để che giấu nụ cười đang nở dần trên môi trước khi mở miệng.

"Đây thực sự là tin tốt, nhưng chúng ta vẫn không có thêm thông tin về vị trí của Yoitsu."

Lawrence lật các trang sách một lần nữa.

Thông tin về Yoitsu rất thưa thớt, và những câu chuyện về con gấu cũng đã cũ xưa. Hơn phân nửa trong đó ghi lại diễn biến tại những thị trấn và làng mạc anh chưa từng nghe nói đến tại những vương quốc không hề quen thuộc.

Lawrence đã nghe qua một số mẫu truyện trong đây, đặc biệt là câu chuyện con rắn biển và anh cũng có biết đến vùng Radoon mà cuốn sách nói đến, nhưng nó không giúp ích gì cho việc thu hẹp phạm vi tìm kiếm Yoitsu.

Sóng, trong tất cả những câu chuyện về con gấu để lại vết móng vuốt hung tợn tại mỗi ngôi làng nó đi qua, phải chăng là sự trùng hợp khi chỉ huyền thoại về Yoitsu lại đặc biệt tầm thường đến thế?

Dù biết chẳng ích gì khi xem xét về vấn đề này, nhưng Lawrence vẫn có chút bận tâm.

"Thế giới này thực sự không vận hành theo cách người ta muốn."

Lawrence đóng sách, còn Holo mắt nhắm nhắm chớp đuôi rồi thở dài "thiệt tình" và đáp.

"Vậy còn những người mà làng không vận hành theo cách họ muốn thì sao rồi? Nếu anh cũng muốn chạy trốn thì mau mau quyết định giùm tôi. Hòa mình vào bóng tối là cách tốt nhất."

"Về vận mệnh của chúng ta, suy đoán của Elsa và tôi tương đồng. Uầy, tôi tin chắc là không sai. Nếu vậy thì ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, nhỉ?!"

"Một ý tưởng nghèo nàn còn tệ hơn là không có gì."

"Oáp", Holo ngáp dài rồi đứng dậy.

"Nhưng nếu vậy thì lần này anh tổn thất lớn rồi."

"Thì đành chịu chứ biết làm sao bây giờ. Chúng ta không thể mang theo lúa mì."

"Dù vậy lần này anh không phát điên ha."

"Thế sao?"

Lawrence xoa cằm, nhưng đây không phải là lần đầu anh bị cuốn vào kiểu tranh chấp thế này, việc gánh chịu tổn thất không tránh khỏi đôi khi cũng xảy ra.

Tuy nhiên, cũng có thể nói nhờ số lợi nhuận ngoài kỳ vọng tại Kumersun mà Lawrence có thể bình tĩnh đến mức làm bản thân kinh ngạc nhường này.

Hơn nữa sinh mạng của lũ khách tại một ngôi làng cô lập thật sự rất rẻ mạt. Biết rằng tính mạng của mình không gặp nguy hiểm là quá đủ lợi nhuận với anh rồi.

"Nhưng mà nếu là món hàng giá trị thì dù trong hoàn cảnh này tôi cũng cố bằng mọi giá mang theo."

"Như hồ tiêu hử?"

Tuy nhiên, có rất nhiều thương nhân mang tư tưởng tương tự. Hơn nữa, những loại gia vị như hồ tiêu rất khan hiếm nên cực đắt đỏ. Dù sao thì nếu từ đầu đã không mua chút gia vị nào thì họ chẳng thể vận chuyển nó.

Trong lúc lơ đãng nghĩ ngợi, Lawrence chợt nghĩ ra một thứ.

"Cơ mà có một mặt hàng giá trị thậm chí còn nhẹ hơn cả gia vị mà chúng ta có thể mang theo đây."

"Ồ?"

"Là lòng tin."

Holo làm vẻ mặt khâm phục hiếm hoi trước khi nở nụ cười quỷ quyệt.

"Tôi sẽ bán lòng tin mà anh dành cho tôi khi nó có giá một chút."

"Cô có biết tôi đã trở nên hoang tưởng như thế nào từ khi bị cô chọc ghẹo không thương tiếc không hử?"

Holo cười khúc khích rồi nhẹ nhàng trượt tay mình vòng quanh ôm lấy cánh tay Lawrence.

"Nếu vậy thì tôi phải thu hồi lại nó rồi."

"Vì cô cứ làm thế này nên tôi mới hoang tưởng đấy không biết sao?"

Nhưng Holo không hề suy chuyển, nheo nheo mắt và nói như thủ thỉ.

"Lời nói dối sẽ làm mất lòng tin đó nha."

Lawrence đành ngậm ngùi tức thầm, Holo chơi ăn gian.

"Chà, nhưng anh chưa từng trách cứ tôi một lần. Tôi thực sự vui sướng vì điều đó lắm ấy."

"Hử?"

"Nếu tôi không khẳng khẳng muốn đến đây, anh sẽ không bị tổn thất."

Vậy ra cô ấy dùng chiêu bài này à?

Nhưng anh tin chắc đó là tiếng lòng của cô.

"Thế thì sau này cô hạn chế ăn uống để bù đắp tổn thất đấy là được thôi."

Lawrence vừa dứt lời, Holo đã gầm gừ bất mãn.

"Dạo này anh cũng có biết cân đo đong đếm đâu chớ."

"Nếu vậy thì hãy cầm lấy dây cương..."

Vừa kẹp lại xong tấm giấy da sắp rơi ra giữa khe sách vừa nói, Lawrence bắt gặp ánh mắt Holo.

Chẳng có lý do gì để nhận lời ban phước từ bức tượng Đức Mẹ đang cúi đầu như chán ngán màn trao đổi của hai người.

Có tiếng đập cửa nhà thờ lớn đến mức vang đến tận tai Lawrence.

"Tôi có linh cảm xấu."

"Những lúc như thế này linh cảm thường rất đúng."

Holo buông cánh tay Lawrence ra, cả hai sải bước dọc hành lang.

Và khi tiếng đập cửa vang lên lần nữa, anh nghe thấy tiếng la hét gì đó của Iima.

Anh sớm hiểu ra nội dung tranh cãi giữa hai bên là đòi giao nộp anh và Holo.

"Ấy, không phải hướng này! Bên trong, vào sâu bên trong."

"Nhưng..."

"Họ đang lừa nhảm cái gì mà nếu giao nộp tội phạm là hai người cho Enberch thì bên đó sẽ tha thứ hết. Dân làng chẳng thể tự suy nghĩ được sẽ làm gì và bắt đầu từ đâu cả. Ngay cả lúa mọc hoang trên đất, họ cũng sẽ vui vẻ gặt hái chẳng suy nghĩ trước sau, miễn là họ thấy thuận tiện."

Tiếng đập cửa rầm, rầm, rầm vang vọng cả trong lúc Iima đang nói.

Dù mục nát nhưng nơi đây vẫn là một nhà thờ nằm trên vùng đất ngập tràn dân dị giáo. Phía bên trong nhà thờ, có thanh đà ngang lớn chèn qua nách vuông trên mặt cửa.

Dân làng có lẽ sẽ không phá vỡ được cửa chính, nhưng có một khung cửa sổ lỏng lẻo trong phòng khách. Nếu thực sự muốn xông vào, họ có thể phá vỡ cửa bên đó và tràn vào nhà thờ.

Tình hình lúc này như ngàn cân treo sợi tóc.

Ngay sau đó, Evan xuất hiện cùng Elsa.

"Tôi sẽ đi thuyết phục họ."

"Đừng nói chuyện điên rồ!"

"Nhưng..."

Từ phía bên này, Iima dấn mạnh vào cửa một cái rồi lập tức ngoái nhìn Elsa nói như khiển trách.

"Cô ra ngoài đó chẳng khác nào thêm dầu vào lửa. Hình như cô đang cố che giấu nhưng người ngoài ai cũng biết rõ cô và nhóc Evan rất thân thiết. Chẳng may mà bọn họ vì xu nịnh Enberch mà giao nộp luôn cô như một kẻ dị giáo thì sao."

Iima đã nắm bắt rất tốt tình hình.

Lawrence cũng có thể dễ dàng vẽ ra viễn cảnh đó trong đầu. Bị kẹp giữa dân làng và phía Elsa, dường như trưởng làng Sem - người họ có thể trông cậy, cuối cùng đã chọn dân làng.

Không có ai là không tiếc sinh mệnh, địa vị, tên tuổi và quê hương của mình cả.

"Được chứ? Cô không thể ở lại làng này nữa. Nhìn hai lữ khách kỳ lạ này là cô hiểu rồi chứ gì. Thế giới bên ngoài rất rộng lớn. Còn tâm trí của dân làng rất nhỏ hẹp. Dù gặp bất cứ khó khăn nào ở đâu, ít nhất cô nên tạo dựng cuộc sống mới với người bạn đồng hành mà cô có thể tin cậy."

Elsa và Evan có quá nhiều thứ phải vứt bỏ, nhưng đồng thời cũng có quá nhiều thứ họ có thể đạt được.

Khi Iima nhắc lại lần nữa, Elsa ngoái nhìn Evan rồi cả hai cùng cúi đầu.

Lawrence nhận ra đó là khoảnh khắc hai người hiểu được nỗi lòng nhau mà không cần trao nhau lời nói. Chợt, Holo giật mạnh tay áo anh, gần như cùng lúc.

Dù không nói thành lời, nhưng ngay cả Holo chắc chắn cũng phải vứt bỏ rất nhiều thứ khi dứt áo ra đi khỏi ngôi làng cô đã cư trú hàng thế kỷ.

"Này, dù lộ trình thế nào đi nữa, các người cũng phải nhanh chóng quyết định đi hướng nào khi đến ngã ba."

"Tôi đồng ý."

Khi Lawrence chêm thêm vào, Elsa nhắm nghiền đôi mắt và công khai nắm lấy tay Evan.

Sau đó, cô mở mắt ra.

"Tôi muốn chạy trốn."

Iima ngoái nhìn Lawrence và anh đang nhìn sang Holo.

Vào lúc đó, cô thẳng thừng buông tay khỏi ống tay áo của Lawrence, chống tay lên hông và lên tiếng.

"Tôi có một điều kiện thay cho câu nói 'cứ giao cho tôi'."

Không do dự kéo chiếc mũ trùm đầu xuống, phớt lờ sự kinh ngạc của Iima và Evan, Holo lặng lẽ tiếp tục.

"Hãy nghĩ tất cả những gì các người nhìn thấy từ đây cho tới bình minh là giấc chiêm bao."

Khi cần quyết đoán, có lẽ phụ nữ sẽ quyết định nhanh hơn đàn ông.

Elsa gật đầu trước, nhìn thấy thế, Evan mới gật theo như bị mắc câu.

"Tôi chẳng là ai ngoài nàng tiên ủ bia trong rừng. Say túy lúy chẳng nhớ nổi chuyện gì cả."

Holo bật cười trước câu nói hài hước của Iima. "Vậy thì cứ giao cho tôi", cô khẳng định.

"Giả sử đám người ngoài đó có mang giáo, tôi vẫn tự tin có thể phóng qua nhưng người chịu khổ sẽ là các vị đó."

"Nhà thờ này có cửa sau không?"

Khi Lawrence tiếp lời Holo, Elsa lắc đầu trong thoáng chốc rồi chợt chữa lại "có thể".

"Lần duy nhất giải thích cho tôi về sự tồn tại của căn phòng dưới đất, cha Franz nói có một đường hầm sâu bên trong."

Nếu cấu trúc của nhà thờ nơi nào cũng giống nhau, thì có lẽ hành động của những người sống trong đó cũng tương tự như vậy.

Việc nhà thờ có nhiều kẻ thù nên cho xây dựng lối đi bí mật bên dưới lòng đất là một thực tế nổi tiếng trong tổ chức Giáo hội.

"Vậy chúng ta hãy đến đây đi."

Elsa gật đầu rồi đánh mắt sang Iima.

"Hãy, tôi nghĩ thư thả thêm một chút chắc vẫn ổn. Vì dân làng vẫn còn đang lưỡng lự chưa biết làm thế nào mà."

Quả thật từ lúc Iima đập cửa lại, họ chỉ nghe thấy tiếng xì xầm từ bên kia cánh cửa.

"Vậy chúng tôi đến lối vào phòng tầng hầm trước."

"Xin nhờ cậy nơi anh."

Dù giọng điệu vẫn vững chắc, nhưng khuôn mặt Elsa lộ vẻ bất an.

Bất kỳ ai cũng sẽ bồi hồi không yên nếu một ngày họ có ai đó đột ngột bảo họ phải rời xa quê hương nơi mình sinh ra, trừ khi họ đã dành mỗi ngày mơ về việc rời đi.

"Vẫn còn tốt chán vì ít ra cô có thể chuẩn bị để ra đi."

Iima, người đã bị bọn cướp biển đốt trụi quê hương và phải chạy thoát thân, lên tiếng.

"Hừm. Cũng chẳng phải quê hương của cô sẽ biến mất vào ngày mai. Nó còn tồn tại đã là may mắn."

"Chao ôi, nàng tiên cũng vậy sao?"

"Đừng gộp chung tôi với bọn yếu đuối."

Biết được ai đó đang cực kì đau khổ không làm nhẹ gánh đi nỗi đau của chính mình.

Nhưng điều đó có thể được dùng để quở trách bản thân.

Elsa nhanh chóng phục hồi quyết tâm, nói chắc nịch.

"Tôi sẽ chuẩn bị ngay."

"Nhưng cậu có lộ phí đi đường không?"

"Evan!"

Khi Lawrece gọi tên, Evan nhớ ra chiếc túi da cậu vẫn giữ và trao cho anh.

"Chà, nếu không xài hoang phí thì bốn người có lẽ vẫn đủ."

"Vậy à? Nếu thế thì đi nhanh đi."

Iima vừa dứt lời, mọi người đồng loạt chạy đi khỏi đó.

Cô ấy là hình ảnh của một người phụ nữ can trường.

Lawrence suy nghĩ trong lúc gấp rút chạy, và sau khi tới trước bức tượng của Đức Mẹ, Holo lên tiếng như thể nhìn thấu lòng anh.

"Ngay cả tôi cũng không bì lại cốt cách của cô ấy."

Một câu hỏi chợt nảy ra trong đầu Lawrence khiến anh định mở miệng nói ra rồi tự ngăn mình lại.

Nhưng không nhận ra điều anh đang thắc mắc thì không phải là Holo.

"Đừng lo lắng. Tôi không thể biến sang hình dạng con người nào khác đâu."

Nhìn Holo bật cười vui vẻ, Lawrence vừa ngượng ngùng vừa hậm hực phản biện.

"Thật đáng tiếc làm sao! Vì tôi thích thân hình đấy đã một chút ấy."

Holo nghiêng đầu cười toe toét, rồi dấm vào má anh. "Có mau mau mở cửa hầm không hử!"

Anh cố gắng không suy nghĩ quá nhiều về lý do khiến Holo nổi giận, kéo lại mời gọi thêm cơn thịnh nộ tới cùng.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương V

Lawrence lo ngại những người chưa từng đi du hành như Evan và Elsa sẽ gặp khó khăn khi thu xếp hành trang trong thời gian ngắn, nhưng có lẽ nhờ có Evan, người luôn khao khát rời đi mà họ đã có thể nhanh chóng hoàn thành mọi việc.

Vật dụng họ chuẩn bị không hề dư thừa, có chăng chỉ là cuốn Kinh Thánh cũ mèm. Mọi thứ đều hoàn hảo.

"Lối đi thế nào?"

"Đã tìm ra. Nó được khéo léo che chắn sau bức tường."

Đối diện với chân cầu thang dẫn xuống hầm có một bức tường trống không.

Ngay thời điểm nghe thấy có một lối đi bí mật bên trong căn phòng ở dưới tầng hầm, Lawrence không thể không đặt nghi vấn ở bức tường này. Sau khi gõ vài cái vào tường, anh biết ngay bên kia là một không gian rỗng. Anh đá vào vách nhiều lần gây ra vết nứt giữa các khe đá và cuối cùng bức tường bị phá vỡ tạo ra một lỗ hổng.

Bên kia bức tường là một con đường ngầm tròn kì quái đến ghê rợn.

Nó làm anh liên tưởng đến một cái hang gì đó hơn là một lối đi.

"Vậy, được rồi nhỉ?"

Dưới ánh mắt dõi theo của bức tượng Đức Mẹ, Elsa và Evan gật đầu.

Iima chắc chắn đang đứng ở lối vào, quan sát xem dân làng có hành động nào liêu lĩnh không.

Lawrence hít thở sâu một lần, cầm đế nển đi tiên phong. Tiếp theo sau anh là Holo, Elsa rồi đến Evan cuối cùng.

Còn khá nhiều sách họ vẫn chưa đọc trong căn phòng dưới tầng hầm. Một trong số đó có thể là cuốn ghi lại trực tiếp những câu chuyện về bạn bè Holo.

Ngoài ra, dưới con mắt của một con buôn, Lawrence nhận thấy những cuốn sách có chất lượng tốt như thế đáng giá cả một gia tài.

Anh rất muốn được cầm lấy một cuốn để thêm vào khoản lộ phí đi đường, nhưng anh không có can đảm mang theo một cuốn sách chứa đầy những câu chuyện thần thoại dị giáo trên hành trình.

Chẳng may rắc rối xảy ra, một cô gái có cơ thể biến dạng mọc thêm tai và đuôi có thể dùng tài hùng biện của mình khiến những gã thương nhân muối mặt, nhưng một cuốn sách chẳng làm được trò trống gì ngoài im lặng.

Khi luồng suy tư chấm dứt cũng là lúc Lawrence bước chân vào lối đi ngầm.

Ngay khoảnh khắc đó, cơ thể anh bị bao bọc bởi một cái lạnh kì lạ. Chiều cao của cái hang không đủ để Lawrence đứng thẳng nên phải lom khom cúi về phía trước, độ rộng thì cỡ bằng hai tay anh rải ra là chạm vào vách. May mắn thay không khí không tù đọng và ẩm mốc.

Song, nhờ ánh nển soi sáng, Lawrence thấy rằng đường hầm quả nhiên có dạng tròn kỳ lạ, được tạo thành bằng cách đục xuyên qua những hòn đá lớn khắp nơi.

Chưa kể nó còn được đeo rất khéo như thể người ta cố tình làm thế.

Tuy nhiên, cái hang không thẳng tắp mà quanh co gấp khúc.

Lawrence không hiểu nổi nếu họ không định tạo một lối đi thẳng thì việc gì lại giả vờ như cố tình đục những hòn đá ấy.

Hơn nữa, anh ngửi thấy mùi tanh tươi đâu đó trong hang, cảm giác ớn lạnh mà nơi này mang lại khác hẳn với đường nước ngầm mà anh đã bì bõm bên dưới thị trấn cảng Pazzio.

Tay phải cầm đế nển, tay trái Lawrence nắm lấy tay Holo, nhưng anh cảm nhận được chút căng thẳng từ bàn tay ấy.

Tất cả mọi người đều im lặng.

Họ đã quyết định giao việc đóng cửa hầm cho Iima khi cô thấy thời điểm thích hợp, nhưng lúc này Lawrence cảm thấy bất an vô cùng và tự hỏi liệu Iima sẽ mở cửa hầm ra lần nữa nếu phía trước con đường này không có lối thoát.

Dù vậy, lý do anh vẫn có thể tiến lên phía trước mà không nói năng xằng bậy và không đầu hàng sự căng thẳng là vì dù con đường vẫn quanh co nhưng nó chỉ có một lối đi duy nhất.

Nếu có một ngã ba trên đường, có lẽ anh sẽ không chống chọi nổi áp lực mà lên tiếng mất.

Cứ như thế, tất cả mọi người âm thầm lặng lẽ đi dọc con đường hầm. Thật khó biết được đã bao lâu trôi qua, nhưng cuối cùng họ cũng ngửi thấy mùi không khí trong lành giữa mùi tanh tươi trôi dạt khắp đường hầm.

"Gần ra ngoài rồi."

Holo lẩm bẩm một câu duy nhất, còn Evan thì thở phào nhẹ nhõm.

Dù phải chú ý để ánh lửa ngọn nến le lói không tắt ngấm, đôi chân Lawrence vẫn tự ý tăng tốc.

Bị dồn đuổi bởi cảm giác rờn rợn khó chịu, cuối cùng anh cũng nhìn thấy ánh trăng trong thời gian tồn khoảng ba hơi thở.

Lawrence những tưởng lối ra sẽ bị che phủ bởi những đám cây dày đặc hoặc ẩn nấp giữa khe đá, nhưng càng tới gần anh càng nhận ra nó dường như không thuộc về trường hợp nào cả.

Lối ra hoàn toàn rộng mở, tham lam nuốt trọn ánh trăng huyền ảo.

Ngoài ra, anh còn tưởng nó sẽ được xây dựng ở nơi kín đáo không ai biết, nhưng có một cái gì đó như bệ thờ tại lối thoát khỏi hang.

Khi thử đến gần, Lawrence nhận thấy có một tảng đá phẳng được đặt trên tảng đá lớn có bốn góc vuông, phía trên nó là một bó lúa và ít trái cây đã nhăn nhúm.

Nhìn hình ảnh ấy trong thoáng chốc, anh tự lẩm nhẩm trong lòng, không lẽ nào.

Dường như Holo cũng sớm nhận ra tảng đá kia, đánh mắt nhìn Lawrence.

Vài khắc trôi qua, lần này đến lượt Elsa lên tiếng.

"Đ-đây là..."

"Haha, vụ này hay đấy."

Và Evan là người bật cười cuối cùng.

Cái hang kéo dài từ nhà thờ đường như xuyên qua ngọn đồi bên ngoài làng, dẫn ra con dốc phía đối diện.

Nếu đi xuống con dốc thoải thoải sẽ bắt gặp một cánh rừng thưa thớt, và anh biết ở nơi đó có một dòng sông nhỏ chảy qua khe nhờ vào tán xạ của ánh trăng.

Bốn người lần lượt ra khỏi hang. Sau khi cẩn thận quan sát không có bóng người dân làng nào xung quanh, họ cùng quay đầu nhìn lại.

"Anh Lawrence, anh nghĩ cái hang này là gì?"

Lawrence cố ý lắc đầu đáp lại câu hỏi của Evan.

"Chịu, tôi không biết."

"Đây là cái hang trú đông khi thần Truycó đến từ phương Bắc."

Lawrence ít nhiều cũng đoán thế khi nhìn thấy hòn đá giống bàn thờ có ít trái cây cúng bên trên, nhưng khi tận tai nghe Evan xác nhận chuyện ấy là sự thật, anh quả nhiên không giấu nổi sự kinh ngạc.

"Vào mùa gieo trồng và thu hoạch mỗi năm, dân làng đều ăn mừng và cầu nguyện tại đây. Chúng tôi không thường tham gia nhưng... Tại sao, lối đi của nhà thờ lại dẫn ra đây nhỉ?"

"Tôi không biết sự vụ thế nào, nhưng họ đã suy tính cả rồi. Dân làng sẽ chẳng dám đi sâu vào cái hang này."

Tuy nói thế nhưng Lawrence tất nhiên cũng phát hiện ra điểm khó hiểu.

Nếu cái hang này là do cha Franz đào nên thì thật kỳ lạ khi ông không bị phát hiện trong lúc hành sự. Chưa kể tới việc Truycó chắc chắn được dân làng sùng bái trước khi nhà thờ được xây dựng tại đây.

Anh nghiên ngẫm suy nghĩ trong lúc nhìn về phía Holo và thấy cô lơ đãng nhìn vào hang sâu.

Chỉ cần biểu hiện đó của Holo là quá đủ để Lawrence hiểu ra.

Hang động uốn lượn kỳ lạ, những tảng đá nằm rải rác khắp nơi được đục đẽo tuyệt đẹp, chưa kể một hang rộng tuyệt vời thế này mà không có bóng một con dơi bén mảng.

Và mùi hôi tanh khó chịu lớn vồn bên trong.

Nhận ra ánh mắt của Lawrence, Holo nhe răng cười toe toét, rồi xoay người về phía mặt trăng đang treo trên bầu trời.

"Nề, nếu còn chần chừ tại đây chẳng khác nào mời gọi bọn họ đến tìm chúng ta. Trước hết chúng ta nên xuống đồi đến mạn sông được chứ?"

Không có lời phản đối nào đáp lại đề xuất của Holo.

Elsa và Evan chạy lấp xấp xuống ngọn đồi được bao phủ bởi lớp cỏ khô héo, Lawrence thối tắt ngọn nến, nhìn một lượt toàn cảnh khu vực lần nữa rồi đưa mắt về lại Holo.

"Cái hang này là thật chứ?"

Anh không dám hỏi câu này trước mặt hai người kia.

"Một con rắn khổng lồ. Nó xuất hiện từ thuở xa xưa nào quả thật cả tôi cũng chẳng biết."

Liệu nó có phải là Truyeon hay không, Lawrence cũng không biết.

Rất có thể chỉ là sự trùng hợp khi căn phòng tầng hầm của nhà thờ thông

qua cái hang này. Dù vậy, nếu thử suy nghĩ theo lối mòn, căn phòng dưới mặt đất được xây dựng giữa cái hang lớn nên có thể cái hang còn tiếp tục kéo dài ở hướng ngược lại lối đi.

Lawrence không biết có hay không một con rắn khổng lồ đang cuộn tròn đầu đó bên trong.

Song, Holo nói khẽ cùng ánh mắt như hoài niệm chất chứa niềm vui lẫn nỗi buồn.

"Chỉ tình cờ đào một cái hang thôi mà bị tôn sùng quá mức, có lẽ cả ngũ trư cũng chả được yên giấc."

"...Điều này hơi khó nghe với một người lấy con đường mà thánh nhân từng đi qua làm lộ trình buôn bán đấy."

Holo mỉm cười tinh nghịch và nhún vai.

"Ai bảo con người là sinh vật kỳ lạ có khuynh hướng lập tức tôn sùng gì đó làm chi."

Và nụ cười tinh nghịch ban nãy bỗng biến hóa thành một nụ cười quý quyết.

"Anh chắc cũng muốn tôn thờ tôi chứ gì?"

Holo rất ghét bị con người tôn sùng và khiếp sợ như một vị thần, nên tất nhiên ý trong câu vừa rồi của cô không phải theo nghĩa thờ phụng thần thánh.

Dù biết rõ ý đồ của cô nhưng Lawrence vẫn không trả lời.

Bởi nếu Holo đang trong tâm trạng không vui, anh rốt cuộc sẽ phải dâng lễ vật để giúp cô hạ hỏa.

Nhìn Lawrence thở dài lảng mắt đi, Holo cười khùng khục trong họng.

Và chợt nắm lấy bàn tay anh, cô ngân nga "đi thôi" rồi chạy xuống sườn đồi.

Khuôn mặt xoay nghiêng ấy không lấp đầy vẻ thỏa mãn đã chọc ghẹo được anh mà ở đâu đó lại phảng phất chút nhẹ nhõm, chút bình yên.

Có lẽ nhìn thấy cái hang của Truyeo được dân làng thờ cúng khiến Holo nhớ lại ngôi làng xưa mình từng cư trú.

Cô chọc ghẹo Lawrence chắc chắn là do xấu hổ vì bỗng trở nên nhạy cảm và muốn che giấu điều đó.

Holo chạy dưới ánh trăng.

Anh chẳng thể làm gì để giúp Holo vơi đi nỗi niềm mong manh mà cô đang ôm lấy trong lòng.

Anh chỉ có thể ở bên khi cô cảm thấy đau nhói, anh chỉ có thể vờ không hay biết khi cô muốn che giấu đi.

Nó khiến Lawrence cảm thấy bản thân mình bất lực, nhưng Holo vẫn nắm lấy bàn tay anh.

Có lẽ đây là khoảng cách hoàn hảo nhất của cả hai.

Anh chấp nhận điều đó, lòng phảng phất nỗi cô đơn.

Những suy nghĩ ấy xâm chiếm tâm trí Lawrence khi họ chạy xuống ngọn đồi, bắt kịp cặp đôi đã đến ven sông nhanh chân hơn họ một bước.

"Thế, giờ chạy trốn bằng cách nào?"

Lawrence giao phó hoàn toàn quyền trả lời câu hỏi của Evan cho Holo.

"Chúng ta cần ghé qua Enberch trước."

"Hử?"

"Chúng ta phải đến đó một lần. Nếu định chạy trốn trong lúc che giấu thân phận, chí ít cũng phải thông hiểu về vùng đất đó."

Evan gật đầu như muốn nói "ra là vậy".

Nhưng Holo vẫn có vẻ khó chịu, đá một hòn sỏi xuống sông và thở dài.

"Tôi cảnh báo trước điều này."

Elsa và Evan vẫn nắm tay nhau khi Holo ngoái nhìn họ và nói.

"Nếu run rẩy trong nỗi sợ hãi, tôi sẽ ăn tươi nuốt sống các người ngay tức thì."

Nói vậy chẳng khác nào đe dọa người ta, Lawrence xem chút nữa đã phản bác lại, nhưng anh biết Holo đương nhiên nhận thức được điều đó.

Anh cảm thấy cô giống hệt một đứa trẻ ngang bướng, dù biết yêu cầu của mình vô lý nhưng vẫn nhất quyết đòi hỏi.

Quả như dự đoán, cả hai gật đầu lúng túng trước thái độ hăm he của Holo, còn cô thì quay đi với vẻ ngượng ngùng.

"Hai người quay mặt về sau đi. Anh nè."

"Ừm."

Cô cởi chiếc áo khoác không tay, sau đó tới chiếc áo choàng dài, lần lượt

đưa từng mảnh cho Lawrence.

Chỉ nhìn cô đã đủ để anh cảm thấy co rúm vì lạnh. Bất chợt nghe thấy tiếng sột soạt cởi quần áo, dường như Evan lơ ngoái nhìn lại.

Song Holo chưa kịp trách tội, cậu đã bị Elsa đứng cạnh la mắng.

Lawrence bỗng cảm thấy có chút cảm thông với Evan.

"Thiệt tình! Sao ở lốt người lạnh quá vậy nè?!"

"Nhìn cô thôi mà tôi cũng lạnh theo này."

"Hứ."

Holo cởi nốt giày ném cho Lawrence, rồi tháo chiếc túi rút chứa đầy hạt lúa mì treo trên cổ cuối cùng.

Bên dưới ánh trăng, trong khu rừng thưa thớt với những thân cây trơ trọi không một chiếc lá, một thiếu nữ mang dáng hình mảnh mai e ấp, sở hữu đôi tai thú linh hoạt cùng chiếc đuôi bông mềm dường như là phần ấm áp nhất trên cơ thể, đứng trước dòng sông nhỏ phản chiếu ánh trăng vàng như một chiếc gương soi.

Thật không ngoa khi thốt lên rằng đây quả là một khung cảnh chỉ có thể xuất hiện trong giấc chiêm bao trước khi trời hừng sáng.

Làn hơi thở trắng xóa phả ra từ khuôn miệng Holo, đột nhiên ánh mắt cô hướng về anh.

"Cô muốn nghe ca ngợi sao?"

Khi Lawrence hỏi kèm một cái nhún vai, Holo đáp lại bằng một nụ cười cam chịu.

Anh xoay người lại, rời mắt khỏi Holo.

Bên dưới ánh trăng vàng lấp lánh, người thiếu nữ hóa sói.

Thế giới này không phải của riêng Giáo hội.

Và bằng chứng chứng minh điều đó chính là không có sự khác biệt giữa thế giới bên này và bên kia của dòng chảy con sông.

(Trong Phật giáo, vào ngày xuân phân khi mặt trời mọc đúng chính Đông và lặn đúng chính Tây, linh hồn người chết có thể băng qua con sông giữa thế giới bên này và bên kia)

"Công nhận bộ lông của tôi là tuyệt vời nhất."

Xoay người về phía giọng nói trầm thấp và rền vang, Lawrence bắt gặp đôi mắt sáng rực sắc đỏ như mặt trăng máu.

"Nếu cô muốn bán nó thì cứ thoải mái nói ra bất cứ lúc nào nhé."

Mép môi cô cuộn lên, để lộ hàm nanh sắc nhọn.

Dù vậy, Lawrence hiểu Holo đủ để biết rằng đó là một nụ cười.

Và điều duy nhất còn lại là kiểm tra xem Elsa và Evan có kinh sự hay không, nhưng khi thấy dáng lưng của họ vẫn quay về hướng này, Holo thở dài ngán ngẩm.

"Hừmm. Tôi cũng chẳng trông mong gì. Mau mau leo lên đi. Nếu bị tìm thấy lại phiền phức nữa."

Thế nhưng cả hai vẫn đứng chôn chân tại chỗ như chú chim non bị chó săn tầm tía, dù người thợ săn đến gần cũng chẳng thể cất cánh bay đi.

Lawrence đành vòng ra trước mặt Elsa và Evan hất cằm ra hiệu, cuối cùng họ mới dám xoay người lại.

Ngay cả Lawrence còn bủn rủn tay chân khi lần đầu nhìn thấy chân thể của Holo.

Trong tâm trí mình, anh muốn dành sự tán dương cho cả hai bởi họ đã không chết ngất tại chỗ.

"Đây là giấc mộng trước bình minh. Nhớ không?"

Vừa gấp chỗ trang phục của Holo, Lawrence vừa nhấn mạnh lại với cả hai.

Anh đặc biệt nhìn vào mắt Elsa.

Tuy nhiên, chẳng ai trong hai người hét toáng lên và cũng chẳng tháo chạy. Họ chầm chậm ngoái nhìn Lawrence rồi lại quay mặt về phía trước.

"Cha Franz thực sự không nói khoác."

Trước lời lẩm bẩm một mình của Evan, Holo nhẹ nhàng cười nhẹ.

"Nào, leo lên thôi!"

Holo lại thở dài mệt mỏi lần nữa, rồi hạ thấp người xuống.

Lawrence, Elsa, Evan lần lượt leo lên lưng Holo, nắm lấy từng núm lông thô cứng của cô.

"Nếu ai té xuống tôi sẽ vớt lên bằng mồm đó. Hãy chuẩn bị tinh thần đi."

Có vẻ đây là câu nói quy chuẩn mỗi khi cô chở người trên lưng.

Rõ ràng Elsa và Evan vừa dồn sức nắm chặt túm lông của Holo hơn khiến cô cười khùng khục trong cổ họng.

"VẬY ĐI THÔI!"

Holo lao đi, lập tức trở thành một con sói thực thụ.

Cái lạnh tấn công cơ thể khi cười trên lưng Holo chẳng khác nào sự giá buốt khi bị nhấn chìm trong dòng nước.

Bốn chân cô chuyển động nhanh đến đáng sợ. Cô phi một vòng lớn qua làng, vòng qua ngọn đồi nhằm thẳng tới Enberch và chẳng mấy chốc đã đến con đường mà họ đã đánh xe ngựa khi tới làng.

Trên lưng Holo, cả Elsa lẫn Evan ắt hẳn đều đang rất hoảng sợ.

Dù cơ thể đang run lẩy bẩy nhưng bản thân họ chắc chắn cũng không biết được nỗi sợ này là do cái lạnh tấn công hay là do con sói đáng sợ kia gây nên.

Lối đi mà Holo đang chạy khó có thể nói là một con đường đường hoàng, thành ra hành khách trên lưng cô khá bận rộn với việc bị ép xuống lưng rồi lại nảy lên không trung.

Lawrence bám chặt vào tấm lưng đó với tất cả sức mạnh của mình, và chỉ có thể cầu mong Elsa và Evan phía sau không bị hất tung xuống đất.

Thật khó để nói đã bao lâu trôi qua kể từ lúc họ leo lên lưng cô, Lawrence có cảm giác thời gian trôi dài như thể anh đã mất ý thức, nhưng đồng thời lại ngắn như vừa đánh một giấc ngủ trưa. Holo chạy chậm dần để giảm đà dừng hẳn lại, rồi sau đó nằm phịch xuống đất.

Chẳng ai mở miệng hỏi phải chăng họ đã bị phát hiện.

Holo rõ ràng là kẻ ít mệt nhất trong bọn, mặc dù chở ba người trên lưng.

Cơ thể Lawrence lúc này đã cứng đờ, anh không tài nào có thể gỡ đôi tay đang bầu chặt lấy túm lông Holo, nhưng vẫn nghe thấy tiếng đuôi cô đánh qua mặt cỏ.

Holo không yêu cầu mọi người leo xuống.

Rõ ràng cô nhận thức được việc họ không thể cử động nổi nữa.

Cô dừng lại bởi biết rằng nếu tiếp tục chạy, một trong ba hành khách có thể sẽ đến giới hạn và ngã nhào xuống đất.

"... Đi được, bao xa rồi?"

Lawrence cần kha khá thời gian để có thể mở miệng đặt câu hỏi.

"Nửa đường."

"Giờ là, nghỉ chân, hay..."

Vừa nghe câu hỏi đó, Elsa và Evan phía sau nghiêng ngả tới lui rồi giật thót chỉnh lại tư thế.

Tất nhiên Holo cũng biết điều này.

"Sẽ thành công cốc nếu mọi người chết hết. Chúng ta nghỉ ngơi đến sáng vậy. Khoảng cách này nếu dùng ngựa cũng sẽ mất kha khá thời gian mới đuổi kịp nên cứ an tâm."

Tin tức họ biến mất khỏi làng dù có nhanh cỡ nào cũng chỉ lan truyền bằng tốc độ của một con ngựa.

Họ có thể an tâm nghỉ ngơi cho đến khi bị bắt kịp.

Trong lúc nghe Holo nói, sự mệt mỏi đột ngột xâm chiếm cơ thể anh.

"Đừng có ngủ trên người tôi. Leo xuống ngủ đi!"

Trước giọng điệu không mấy vui vẻ của Holo, Lawrence và Evan cố tự lực loay hoay leo xuống, nhưng Elsa dường như đã quá sức chịu đựng nên cả hai cùng nhắc cô khỏi tấm lưng Holo.

Nếu có thể, Lawrence muốn nhóm ít lửa, nhưng Holo dừng chân ngay rặng cây kẹp giữa những ngọn đồi nhỏ trên con đường kết nối Tereo và Enberch. Có lẽ sẽ không sao nếu họ ngồi im, nhưng nhóm một ngọn lửa sẽ làm họ dễ bị phát hiện.

Tuy nhiên, vấn đề về nhiệt độ nhanh chóng được giải quyết.

Sau tất cả, họ có một trái bóng lông ngay bên cạnh.

"Tôi có cảm giác vừa trở thành một người mẹ."

Lawrence nghe thấy giọng nói ồm ồm của Holo trực tiếp từ mạn sườn nơi anh dựa vào.

Elsa và Evan quần quanh mình chiếc chăn bông họ mang theo từ nhà thờ, tựa vào cơ thể Holo. Và Holo khoanh chiếc đuôi của mình bao lấy ba người họ.

Bộ lông của Holo ấm áp đến mức khiến Lawrence không thể nhớ nổi mình đã nở nụ cười rầu rĩ hay phản ứng thế nào khi Holo hỏi cảm nhận của anh về nó, thật nhanh chóng, anh chìm vào giấc ngủ.

Dù người thương nhân có thể ngủ bất kỳ đâu và bất kỳ lúc nào nhưng quả nhiên anh không thể ngủ tròn giấc trong hoàn cảnh này.

Dường như Holo vừa khẽ cựa mình khiến anh choàng tỉnh giấc.

Bầu trời đã tươi sáng hơn và đám sương sớm cũng mỏng hơn.

Lawrence đứng dậy, cẩn thận để không đánh thức Evan và Elsa, hai người vẫn đang ngủ say bên cạnh. Cơ thể anh trở nên nhẹ hẫng khi anh chậm rãi đuổi người ra.

Sau cùng, anh căng người một cái thật lâu, rồi hạ hai cánh tay xuống cùng một tiếng thở dài.

Tâm trí anh lúc này đầy ắp chuyện mai sau.

Dù đến thị trấn nào đi nữa, anh cũng không thể bỏ mặc Elsa và Evan ở đó mà từ biệt. Anh buộc phải quay lại Kumersun một chuyến, sau khi giải thích tình hình và nhận sự bảo vệ của thương quán, anh sẽ chuyển giao cho bên đấy nói chuyện với Tereo và Enberch.

Tiếp theo anh sẽ lấy lại số tiền gửi tại đó và hướng tới Lenos.

Kế hoạch này có lẽ sẽ ổn.

Lawrence cuối cùng cũng nhận ra Holo đang nhìn mình sau khi kết thúc dòng suy tư.

Ngay cả khi nằm xuống, thân hình của cô vẫn rất to lớn. Lúc này nó mang lại cho anh ấn tượng bí ẩn hơn là sợ hãi.

Holo nhìn chăm chăm vào anh một lúc, trông cô như thể một con búp bê công phu được tạo nên trong lúc nghịch ngợm bởi một vị thần. Cuối cùng cô ngoảnh mặt đi.

"Sao thế?"

Lawrence tiến lại gần, đập lên những chiếc lá khô xào xạc. Cô trao anh

ánh nhìn mệt mỏi rồi hất cằm ra hiệu.

Không đời nào có chuyện cô vùi vĩnh anh xoa cổ, nên cô hẳn phải chỉ vào cái gì đó.

Hướng về phía ngọn đồi một chút là con đường kéo dài từ Tereo đến Enberch.

Và rồi anh sớm hiểu ra.

"Tôi đi xem một chút chắc không sao chứ?"

Holo không trả lời câu hỏi, ngáp một cái thật to trước khi tựa cằm lên hai chân trước bắt chéo và búng tai hai, ba lần.

Lawrence xem điệu bộ của cô là sự khẳng định, nhưng anh vẫn hạ thấp người và hạn chế tiếng bước chân tiến về phía ngọn đồi.

Anh sớm dự đoán được ai có thể đi trên đường vào thời điểm này.

Cúi đầu thấp hơn khi đến gần đỉnh đồi, Lawrence cẩn thận lia mắt về phía con đường.

Trong nháy mắt, anh chẳng nhìn thấy ai, nhưng khi lướt mắt ra xa hơn một chút, anh nghe thấy những âm thanh hỗn tạp nhỏ từ phía Enberch.

Sau đó không lâu, một hàng dài mờ ảo hiện ra trong làn sương mù.

Có lẽ đó là đoàn xe chở lúa đến Tereo.

Điều này có nghĩa là thông điệp từ Enberch đã đến Tereo, và tùy thuộc vào nội dung của nó mà dân làng đã xông vào nhà thờ tìm kiếm Lawrence và "đồng bọn".

Anh tự hỏi liệu Iima có ổn không sau khi đứng về phía họ và hỗ trợ việc đào tẩu.

Chỗ đứng của cô trong làng khá tốt nên có lẽ tính mạng cô vẫn được đảm bảo, nhưng thật sự anh vẫn lo lắng ít nhiều.

Có lẽ không ai trong số họ sẽ đặt chân đến Tereo lần nữa.

Luồng suy nghĩ của Lawrence bị cắt ngang bởi tiếng chân sột soạt phía sau. Anh nhìn lại.

Đó là Evan.

"Cậu khỏe hơn chưa?"

Evan gật đầu đáp lại câu hỏi của Lawrence, rồi ngồi xuống cạnh anh nhìn ra xa.

"O, đó là đoàn người của Enberch à?"

"Có lẽ."

"Thế à?..."

Biểu cảm trên gương mặt Evan thật phức tạp, như thể cậu vừa mong có vũ khí để tả xung hữu đột, lại vừa vui mừng vì không có vũ khí trong tay.

Lawrence chuyển mắt từ Evan sang Holo phía sau.

Holo vẫn ngủ, còn Elsa dường như đã tỉnh giấc, trông cô rất thần thờ.

"Cô Elsa, sức khỏe không tốt sao?"

Sau khi ngất xỉu vì thiếu máu, cô đã phải di chuyển suốt đêm.

Khi xem xét những vấn đề về sau, sức khỏe của Elsa là điều làm Lawrence bận tâm nhất.

"Tôi không biết nữa... Sắc mặt vẫn hồng hào, nhưng hình như cô ấy cứ suy nghĩ chuyện gì mãi."

"Suy nghĩ?"

Evan gật đầu.

Nếu đó là tất cả những gì Evan có thể nói, thì Elsa đã không bực bực điều cô lẩn tránh trong lòng. Nhưng cũng không bất ngờ khi một người bị cuốn vào tình trạng buộc phải đột ngột tháo chạy khỏi quê nhà trở nên bàng hoàng và suy tư.

Khi Evan ngoái nhìn Elsa, nét mặt nhìn nghiêng của cậu trông giống một chú chó trung thành, chẳng muốn gì hơn ngoài lập tức chạy đến bên cô chủ.

Song, dường như Evan nhận thức được rằng nên để cô được ở một mình.

Quyết định chống trả lại khao khát chạy đến, cậu quay mắt lại nhìn về phía đoàn người của Enberch giờ đã tiến tới khá gần.

"Đoàn người khá đông nhỉ?"

"Chắc họ trả lại tất cả số lúa mua từ làng. Mấy cây gậy dài mà những kẻ đi quanh xe ngựa đang cầm là... cây giáo phải không?"

Rất có thể chúng được chuẩn bị để sử dụng trong trường hợp vấp phải sự phản kháng của dân làng, nhưng sự phô bày đó cho thấy sự hung hãn của đoàn người.

"Này, anh Lawrence."

"Hửm?"

"Tôi có thể... nhờ vả vị thần đã chở chúng ta một chuyến không?"

Mặc dù Evan đã hạ thấp giọng, Holo chắc chắn đã nghe thấy hết.

Song, cô vẫn giả vờ không hay biết.

Lawrence hỏi tiếp.

"Nhờ vả chuyện gì?"

"Giết sạch, đoàn người đó."

Con người luôn thỉnh cầu thần thánh khi gặp khốn khó.

Và yêu cầu của họ thường vô lý khủng khiếp.

"Giả sử cô ấy nghe và đồng ý lời thỉnh cầu. Chuyện ấy sẽ nhanh chóng được thực hiện. Nhưng sau đấy Enberch sẽ gửi nhiều đội quân đến làng Tereo, chúng ta không thể giáp mặt với tất cả bọn họ."

Evan gật đầu dứt khoát như biết rõ câu trả lời từ trước.

"Ừ nhỉ?!"

Đoàn người chở lúa đã đến rất gần.

Cả hai vẫn ngồi quan sát tình hình.

"Vậy, chúng ta sẽ làm gì tiếp theo?"

"Tôi dự định chúng ta sẽ tới thị trấn Kumersun. Nếu có thể đến được đấy, chúng ta sẽ được bảo đảm an toàn một chút. Chuyện tiếp theo, tôi sẽ nghĩ tiếp sau khi đến nơi."

"VẬY Ạ?..."

"Cậu nên suy nghĩ những gì cậu muốn làm. Chuyện xảy ra thế này cũng bởi chúng ta có duyên với nhau. Nên tôi sẽ cố gắng hỗ trợ."

Evan khép mắt mỉm cười, và nói nhanh gọn: "Cảm ơn anh".

Đoàn người mang sự hoảng loạn đến cho Tereo gây ra tiếng ồn huyên náo như phá rối sự yên tĩnh của không khí buổi sớm tinh mơ. Có khoảng mười lăm xe hàng và hai mươi người trang bị giáo mác.

Tuy nhiên, điểm thu hút ánh mắt Lawrence nhất là nhóm nhỏ mặc trang phục hơi khác đi cuối đoàn.

Chú ngựa kéo xe cuối cùng mang mặt nạ và được thẳng yên lót vải, điều đó cho thấy người cưỡi là một giáo sĩ cấp cao, đi xung quanh là bốn người cầm khiên cùng một số người diện trang phục giáo sĩ du hành đi bộ theo sau.

Ra là vậy, Lawrence thì thầm trong lòng.

Hỏa ngục Ridelius đã bị trộn sẵn vào trong lúa được thu hoạch của làng Tereo và có người tại Enberch đột tử.

Nhưng nếu chất độc không có trong lúa thì không thể nào có người trúng độc tại Tereo.

Có lẽ Enberch sẽ lợi dụng điều đó.

Chuyện Tereo không đưa ra được trường hợp nào trúng độc trong làng là bằng chứng rằng họ được bảo vệ bởi ác quỷ và thế là tất cả dân làng đều bị kết tội là dân dị giáo.

"Quay lại thôi."

Nghe âm giọng trong lời nói của Lawrence, Evan dường như mơ hồ cảm nhận được gì đó nên chỉ im lặng gật đầu.

Khi Lawrence trượt xuống ngọn đồi quay lại chỗ Holo, Elsa bắn cho anh một ánh nhìn thắc mắc, nhưng anh giả vờ như không nhận ra.

Bởi dù cô có hỏi gì thì câu trả lời cũng là làng Tereo đã rơi vào tình cảnh tuyệt vọng mất rồi.

"Chúng ta di chuyển thêm một đoạn rồi hãy dừng bữa sáng."

Nghe câu nói của Lawrence, Elsa chớp mắt lại dường như đã đoán ra sự tình.

Vẫn lặng thinh không nói không rằng, Elsa nương vào người Holo đứng dậy, và Holo cũng nhanh chóng đứng theo.

Lawrence và Evan chia nhau phụ trách hành lý trên vai, Holo đi trước dẫn đường.

Rộp, rộp, rộp, tiếng bước chân đạp lên lá khô vỡ vụn bắt đầu vang lên.

Người dừng chân đầu tiên là Evan, tiếp đến là Lawrence.

Holo đi tiếp vài bước rồi ngồi xuống mà không ngoái nhìn lại.

"Elsa?"

Evan gọi tên cô.

Elsa vẫn quần chân quanh người, đứng chôn chân tại chỗ.

Cô không nhìn Evan, và đương nhiên cũng chẳng nhìn Lawrence, mắt dán chặt xuống mặt đất.

Sau khi nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Lawrence, Evan gật nhẹ và định quay lại.

Ngay lúc đó Elsa lên tiếng.

"Holo..."

Và người cô gọi tên không phải là Evan.

"Cô... là thần thật sao?"

Holo im lặng, phẩy nhẹ đuôi một cái rồi đứng dậy xoay người đối mặt với Elsa.

"Tôi là Hiền giả sói Holo của Yoitsu. Nhưng cũng có một thời gian khá dài được gọi là thần."

Cô ngồi xuống, nhìn thẳng vào Elsa nói.

Lawrence cảm thấy bất ngờ không ít trước câu trả lời của Holo.

Và hơn thế, ánh nhìn của Holo dành cho Elsa rất nghiêm túc, nhưng đồng thời cũng chứa đựng chút ân cần.

"Tôi cư ngụ trong những hạt lúa mì, và có thể hiện thân dưới cả hai hình thức là sói và người. Mọi người tôn thờ tôi là vị thần mùa vụ, và tôi đáp ứng mong mỏi đó."

Holo đã nhìn thấy được gì đó.

Cô đã nhìn thấu lồng ngực Elsa, xuyên qua cánh tay và tấm chăn mà cô gái nhỏ đang nắm chặt như bầu vú vào, vẫn quần chặt từ vai xuống.

Đó là lý do vì sao Holo tự xưng là một vị thần.

"Mùa vụ? Nếu vậy, cô là, Truỵeo?"

"Chẳng phải cô đã có sẵn câu trả lời trong lòng rồi sao?"

Holo để lộ một phần nanh, có lẽ đang cười rầu rĩ.

Elsa hơi nghiêng đầu, rồi cúi mặt xuống.

"Truỵeo là Truỵeo. Cô là cô."

Holo thở dài như bật cười, làn hơi thở làm đám lá khô dưới chân nháy múa trong không trung.

Đôi mắt màu hổ phách ấy trông dịu dàng đến nỗi Lawrence chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Nếu thần linh thực sự tồn tại, có lẽ trông họ cũng giống thế này - với đôi mắt mang lại sự tôn kính nhưng không khuấy động nỗi sợ hãi.

Elsa ngẩng mặt lên.

Và đôi mắt cô nhìn thẳng vào Holo.

"... Nếu đó là sự thật thì..."

"Câu hỏi cô sắp nêu ra..."

Chiếc đuôi của Holo quét nhanh qua đám lá khô.

Elsa nuốt ngược trở lại những lời định nói, dù vậy ánh mắt vẫn không rời khỏi Holo.

Holo từ tốn đáp.

"Đừng nên hỏi tôi."

Khuôn mặt Elsa lập tức co rúm, một giọt nước mắt lăn dài trên má phải.

Evan chạy đến bên Elsa và đặt tay lên vai cô như thể giọt nước mắt kia là một dấu hiệu.

Song, cô gật đầu như muốn bảo không sao, rồi sụt sịt mũi vài lần trước khi hắt ra làn hơi trắng xóa.

"Tôi là người thừa kế của cha Franz. Hiện tại, đó là điều tôi có thể khẳng định."

"Vậy à?"

Elsa cười dịu dàng trước câu đệm của Holo.

Một nụ cười tươi mát như đã xua tan đi hết những gì nặng nề, cứng nhắc đang mắc trong lòng cô.

Phải chăng Elsa đã nhận ra lý do vì sao cha Franz lại thu thập những câu chuyện thần thoại dị giáo?

Không, chắc chắn cô đã biết từ rất lâu rồi. Từ lúc cha Franz kể về căn phòng tầng hầm cô đã sớm nhận ra.

Song, cô đã từ chối nó.

Câu nói của Iima luôn đúng.

Thế giới thật bao la, nhưng tâm trí dân làng rất nhỏ hẹp.

Elsa đã thấu hiểu độ rộng lớn của thế giới này. Và thế là lời nói tiếp theo của cô đến thật tự nhiên.

"Tôi sẽ quay lại làng."

"Cái..."

Evan thắng thốt kêu lên. Trước khi cậu kịp nói thêm điều gì, Elsa buông tấm chăn quấn quanh người ra, nhấn vào người cậu.

"Anh Lawrence, tôi xin lỗi."

Lawrence không hiểu lý do vì sao cô xin lỗi, nhưng dường như câu nói này phù hợp với hoàn cảnh hiện tại.

Anh im lặng gật đầu.

Song, Evan không chấp nhận.

"Cậu quay lại đó để làm gì cơ? Dù có quay lại thì cái làng đó cũng đã..."

"Kể cả như thế tớ vẫn phải quay lại."

"Tại sao chứ?"

Evan áp sát người Elsa nhưng cô không rút lại cũng chẳng đẩy cậu ra, mà đứng yên tại chỗ trả lời.

"Tớ là người quản lý nhà thờ làng. Tớ không thể bỏ mặc dân làng được."

Evan suy sụp, như thể bị thương tích nghiêm trọng chứ không phải chịu một cái tát đơn thuần. Cậu loạng choạng lùi lại một bước.

"Evan, hãy trở thành một thương nhân thành đạt."

Elsa lần đầu tiên đẩy ngực Evan ra, rồi xoay gót bước đi.

Tính cả đi và nghỉ, với bước chân của một cô gái, Elsa sẽ đến làng vào lúc chập choạng tối.

Song, điều gì đang đợi cô phía trước, Lawrence biết quá rõ.

"... A-Anh Lawrence."

Và gần như ngay tức thì, Evan ngoái nhìn anh với khuôn mặt sắp sửa bật khóc.

Lawrence uốn lưỡi, nhớ lại câu nói của Elsa.

"Cô Elsa muốn cậu trở thành một thương nhân thành đạt."

"...!"

Khuôn mặt Evan vặn xoắn bởi cơn thịnh nộ, dường như sẵn sàng bay thẳng vào Lawrence.

Tuy nhiên, Lawrence điềm tĩnh tiếp lời.

"Một thương nhân cần bình tĩnh cân nhắc thiệt hơn. Cậu có thể làm được không?"

Trông mặt Evan lúc này hệt như một đứa trẻ lần đầu nhìn thấy ảo tượng quang học.

Và cả cơ thể cậu cũng ngừng cử động giống như nét mặt của mình.

"Chẳng cần biết cô ấy kiên cường đến thế nào và quyết tâm không khuất phục trước bất kỳ ai ra sao, điều đấy không có nghĩa là cô ấy hoàn toàn không cảm thấy bất an."

Lawrence nhún vai và hỏi lại một lần nữa.

"Một thương nhân cần phải cân nhắc thiệt hơn. Cậu có muốn trở thành thương nhân hay không?"

Evan cắn chặt răng, nhắm nghiền mắt, siết chặt nắm đấm.

Và rồi cậu ném tất cả hành lý trên vai, xoay người chạy đi.

Sở dĩ người ta dành tình yêu cho quê hương bởi nơi đó có người mà họ yêu thương.

Tấm lưng của Evan bỗng trở nên sáng chói trong mắt Lawrence, anh nhặt chỗ hành lý bị vứt xuống lên, phủi những chiếc lá khô.

Chợt có cảm giác Holo đứng ngay sau lưng mình, anh quay lại và nói.

"Thế, chúng ta nên..."

Lời nói tuôn ra nhưng chưa kịp hoàn thành đã bị bỏ lửng.

Cơ thể Lawrence bị bàn chân to lớn của Holo hạ gục dễ dàng như một nhành cây khô.

"Tôi đã sai sao?"

Bàn chân Holo ép vào ngực anh, hai móng chân sắc nhọn, to khỏe của cô mài ra những tiếng ồn khi nó cào thủng mặt đất ngay sát tai anh.

"Tôi đã sai sao?"

Đôi mắt cô bùng cháy sắc đỏ, những chiếc nanh kề sát không khoan nhượng.

Anh biết rằng tấm lưng mình đã lún xuống mặt đất mềm.

Nếu Holo dồn thêm một chút trọng lượng lên người anh, xương ngực anh có thể dễ dàng bị gãy vụn.

Dù vậy, anh vẫn cố kiểm soát giọng nói và lên tiếng.

"C-Chuyện... Chuyện đó, liệu có ai đủ khả năng để phán xét?"

Nghe lời anh hỏi, Holo lúc lắc cái đầu khổng lồ của mình.

"Không ai có thể phán xét. Nhưng tôi... tôi..."

"Vì quê hương... quyết tranh đấu ngay cả khi vô vọng..."

Lawrence đặt tay mình lên bàn chân to lớn của Holo, sau đó tiếp tục.

"Ít ra người ta sẽ không bao giờ hối hận."

Lawrence có cảm giác cơ thể Holo đang phồng to hơn.

Anh sẽ bị nghiền nát.

Ngay khoảnh khắc sự kinh hãi sắp sửa bao phủ hoàn toàn lý trí, thân hình bệ vệ của Holo biến mất.

Nếu lúc này có ai đó bảo rằng anh đang mơ giữa ban ngày thì anh cũng chẳng mảy may nghi ngờ.

Bàn tay nhỏ bé của Holo bám nhẹ cổ anh, cơ thể nhẹ hẫng của cô đang nằm trên người anh.

"Móng vuốt của tôi có thể nghiền nát cả tảng đá. Bao nhiêu người gộp lại cũng không địch nổi."

"Tôi đã được trải nghiệm."

"Không có thứ gì ở Yoitsu có thể sánh được với tôi. Cả người, cả sói, cả nai lẫn heo rừng."

Holo nói, mắt sụp xuống, một tay bám vào cổ anh.

"Nếu thế, gấu thì sao?"

Con gấu anh đề cập đến không phải là một con gấu đơn thuần.

"Liệu tôi có thể đánh bại gấu săn trắng?"

Holo không khóc không phải vì không đau buồn, mà bởi trong lòng cô đang bị lấp đầy bởi sự giận dữ.

Do đó, Lawrence không dùng những lời lẽ dịu dàng để an ủi cô.

"Có lẽ cô sẽ không thắng nổi."

Ngay lập tức, Holo vung tay phải lên siết cổ Lawrence và nói.

"Kể cả như thế, nó vẫn là một trận quyết chiến, và câu chuyện về Yoitsu trong cuốn sách của ông Franz có thể lên tới ba trang."

Và, bàn tay cô yếu ớt hạ xuống, đánh vào ngực Lawrence.

"Tôi không biết điều đấy có tốt hay không. Nhưng nó là chuyện giả định. Tôi có sai không?"

"... Không sai."

Holo đáp, đánh nhẹ vào ngực anh một lần nữa.

"Nếu cô nghe thấy chuyện gấu săn trắng tới ngay khi vừa rời khỏi Yoitsu, cô có lẽ sẽ tức tốc quay lại. Nhưng sự thật thì không phải như vậy. Chẳng ai biết bao lâu trôi qua từ lúc cô rời đi, nhưng thảm họa đã đến với Yoitsu khi cô không tài nào biết được."

Holo đã nhìn ra nỗi lòng của Elsa.

Nên vứt bỏ quê hương hay nên ở lại chiến đấu, kể cả khi bị xa lánh, kể cả khi không có khả năng cứu giúp, đó là điều Elsa đắn đo.

Về phần mình, Holo thậm chí còn không có lựa chọn để do dự. Bởi vào lúc cô biết về tai họa, mọi sự đã kết thúc.

Vậy Holo nghĩ gì khi nhìn Elsa như thế này?

Tất nhiên, cô muốn Elsa lựa chọn con đường không hối hận.

Nhưng điều đó khiến Holo nhìn thấy những lựa chọn mà bản thân không có điểm phúc để nắm bắt trong quá khứ.

Tôi không thể bỏ rơi dân làng, lời Elsa nói như vượt qua không gian và thời gian, đến tai Holo thành lời cáo buộc chính cô.

Vào đúng không gian và thời gian đó, Lawrence khiển trách Holo.

"Việc cô không khóc chứng tỏ cô biết rõ bản thân ngu ngốc cỡ nào khi cảm thấy như vậy."

"Ba cái chuyện như thế!"

Holo nhe nanh sắc nhọn, trừng Lawrence với đôi mắt tóe lửa.

Dù vậy, Lawrence vẫn để Holo nằm trên mình như chẳng hề để ý đến, phủi bỏ vài chiếc lá khô và ít bụi đất bám vào má khi cô quật ngã anh xuống.

"Ba cái chuyện như thế... Tôi biết thừa."

Anh thở dài, chống hai khuỷu tay lên mặt đất, ngẩng đầu lên.

Nằm dài trên người Lawrence, Holo lảng tránh ánh mắt anh như đứa trẻ bị mắng.

Tuy nhiên, cô vẫn không chịu rời khỏi người anh. Vụng về dịch chuyển cơ thể, cô sửa tư thế, ngồi khoanh chân trên gối phải của anh, cuối cùng chìa tay ra.

Lawrence nắm lấy bàn tay Holo và ngồi dậy, vực cơ thể bị chôn một nửa xuống đất của mình lên, và thở dài một lần nữa với vẻ mệt mỏi.

"Nếu Elsa và Evan quay lại, cô định viện có thể nào?"

Vẫn không mảnh vải che thân, Holo lập tức hất mặt đi chỗ khác.

"Viện có gì chớ?"

"Giết người."

Holo lộ vẻ mặt bối rối thật sự hiếm hoi, rồi chun mũi nói.

"Nếu tôi là một con cái loài người, dù có bị giết anh cũng chẳng có chi để phàn nàn."

"Tôi không còn khả năng phàn nàn nếu đã chết đâu."

Holo trông có vẻ lạnh khiến anh muốn ôm chặt lấy cô để sưởi ấm. Cô ngược mắt nhìn, chờ đợi anh tiếp tục.

"Cô muốn làm gì?"

"Đó là câu tôi hỏi anh mới đúng."

Lawrence ngạc nhiên trước câu trả lời tức thì của Holo, rồi ngược nhìn trời.

Ngay cả trong tình cảnh hiện tại, Holo vẫn là Holo. Cô luôn là người cầm cương, bất kỳ lúc nào.

Để trả đũa cho việc bị giật mất dây cương, Lawrence ôm lấy cơ thể Holo, thì thầm vào tai cô "Nhớ đấy nhé".

Holo chuyển động nhẹ nhàng trong vòng tay anh, và hỏi ngắn gọn.

"Chúng ta có thể làm gì không?"

Tất nhiên, cô đang đề cập đến Elsa, Evan và dân làng Tereo.

"Yoitsu đã vô phương cứu giúp. Nhưng làng này thì vẫn còn có thể."

"Tôi chỉ đơn thuần là một thương nhân."

Holo phẩy đuôi phành phạch và nói.

"Tôi không chỉ đơn thuần là một con sói."

Có lẽ ý trong câu nói vừa rồi của Holo là cô sẽ giúp đỡ dân làng Tereo.

Nhưng kể cả như thế, liệu có tính khả thi nào không? Cô không thể nào ăn tươi nuốt sống tất cả những ai làm cô phật lòng.

"Vấn đề là độc mạch đúng không? Tôi có thể phân biệt được nếu lúa bị hạ độc."

"Tôi từng nghĩ đến khả năng đấy. Nhưng mà xét thấy không thể."

"Không thể làm họ tin sao..."

"Trừ khi có phép màu."

Lawrence nói, rồi lặp lại lần nữa.

"Trừ khi có phép màu?"

"Sao vậy?"

Lawrence đảo mắt, cố gắng liên kết những suy nghĩ trong đầu.

Anh đã xem xét khả năng Holo có thể phân biệt được lúa. Vấn đề khuất mắt khi ấy là làm sao để mọi người tin lúa nào độc, lúa nào không.

Anh đã nghe câu chuyện tương tự ở đâu đó.

Rốt cuộc là ở đâu?

Lawrence ngụp lặn trong biển ký ức.

Và rồi hình ảnh nhà thờ và Elsa xuất hiện. "Đúng rồi, là phép màu."

"Hửm?"

"Cô nghĩ cách hiệu quả nhất để Giáo hội nâng cao đức tin là gì?"

Holo làm vẻ mặt như bị coi thường, trả lời cáu bẳn. "Cho người ta thấy phép màu?"

"Đúng vậy. Nhưng trái phép màu luôn chỉ có nửa hạt. Nó không như bề ngoài."

Và lần này người đảo mắt đuổi theo những suy nghĩ là Holo.

"Vậy cần thứ gì đó mà mắt có thể nhìn thấy... Đúng rồi... Anh nè, lúa mì của tôi đâu?"

Lawrence chỉ tay về phía đồng hành lý bay ra sau lúc anh bị Holo đồn ngã.

"Anh với tay lấy giùm tôi đi."

Dường như cô không có ý định rời khỏi đùi anh.

Biết kháng cự cũng vô ích nên Lawrence vịn người và với tay như được bảo, kéo hành lý lại gần, sau đó mò mẫm lấy ra túi dây rút chứa lúa mì, nơi chân thể của Holo cư ngụ.

"Này."

"Hừm, anh nhìn kỹ nha."

Lấy ra một hạt lúa mì từ túi da, Holo đặt nó vào lòng bàn tay và thổi nhẹ.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

"Cái..."

Trước mắt Lawrence, hạt lúa khẽ run, và ngay khi anh cho rằng nó sắp nứt toác thì một mầm xanh nhú lên, sợi rễ trắng dài ra, lá cũng dài theo, và thân cây vươn cao chĩa thẳng lên trời.

Cuối cùng bông lúa mới ra đời. Vào lúc nó trĩu nặng, những hạt lúa xanh non hóa nâu vàng.

Tất cả các giai đoạn đều diễn ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi.

Trong chớp mắt, một thân lúa phát triển trên tay Holo.

"Cỡ thế này là được ha? Tôi không thể làm cùng lúc nhiều hạt. Hơn nữa..."

Holo cầm cây lúa vừa lớn trên tay, vừa ngo ngoáy đầu bông lúa vào mũi Lawrence vừa nói.

"Bên trong cũng có hạt giống như anh đã thấy."

"Dù rất muốn cười vui vẻ nhưng chắc tôi chỉ bật ra được những tiếng cười đau khổ thôi."

Holo phụng phịu, nhấn cây lúa vào người Lawrence.

"Vậy thế nào? Tôi chỉ có thể làm được cỡ này để mọi người chứng kiến tận mắt thôi, và cả lột sói nguyên thủy nữa."

"Không, tôi nghĩ thế này là đủ rồi."

Nhận cây lúa từ tay Holo, Lawrence tiếp tục.

"Còn lại là mong Elsa sẽ chấp nhận mẹo vặt này. Và..."

"Còn nữa sao?"

Lawrence gật đầu. "Nhưng", anh lắc đầu.

"Đây chính là lúc biểu diễn kỹ năng của tôi như một người thương nhân. Chắc, chắc sẽ ổn thôi."

Ngay cả khi họ phân biệt được số lúa bị Enberch trả về không có độc và làm cho dân làng tin điều đó, thì làng Tereo vẫn chưa thể lập tức thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Theo ước tính của trưởng làng Sem, số tiền cần thiết còn thiếu tận bảy mươi limar.

Nếu không xử lý chỗ thiếu hụt ấy, Tereo sẽ trở thành món mồi cho Enberch.

Nhưng kể cả khi phía Enberch chấp nhận phép màu và công nhận lúa nào

độc, lúa nào không đi nữa, nếu họ đã hạ độc để kiểm soát Tereo thì không đời nào họ chịu mua lại số lúa đã trả.

Điều đó có nghĩa là số lúa bị trả lại cần phải được đổi thành tiền bằng cách nào đó.

Nếu vấn đề bị kéo đến nước này thì nó sẽ rơi vào lĩnh vực của thương nhân.

Và Lawrence là một thương nhân.

"Được rồi, quay lại thôi!"

"Hừm. Nãy giờ lạnh muốn chết luôn nè."

Holo bật cười đứng dậy, che tầm nhìn của Lawrence bằng một cái vẫy đuôi, và trong nháy mắt cô đã hóa sói.

"Mặt anh trông tiếc nuối quá ha?"

Nhìn chiếc nanh lấp ló trong lúc Holo lên tiếng, Lawrence nhún vai đáp.

"Còn cô trông vui quá nhỉ?!"

Lawrence và Holo lập tức đuổi theo Elsa và Evan. Họ đến làng Tereo vào lúc quá trưa.

Elsa chấp thuận lời đề nghị của Lawrence dễ dàng đến bất ngờ.

Có lẽ cô hiểu được nếu chỉ có quyết tâm mà không có kế hoạch thì chẳng làm được trò trống gì.

Song nếu là vào ngày hôm trước, có lẽ cô sẽ không chọn lấy quyết định này.

"Nhưng dù thế nào thì tôi vẫn tin vào Chúa của mình. Người là đấng tối cao trên tất cả các vị thần khác và tạo ra thế giới này."

Elsa nói chắc nịch, nhìn thẳng vào Holo trong lối sỏi - một dạng hình hài mà cô gái nhỏ chỉ vừa nhìn thấy lần đầu không lâu trước đó.

Cô kiên định đứng đối mặt với một thực thể có khả năng nhai nát cơ thể mình, hoặc biến chính cô thành một đồng thịt vụn chỉ với một cái tát bằng vuốt sắc.

Holo lờm Elsa không nói lời nào, nhe hàm nanh bén ngót.

Evan nín thở, cẩn trọng quan sát, nhưng bản thân Holo biết rõ thế giới này quá rộng lớn để cô có thể đứng trên đỉnh cao của nó.

Cô nhanh chóng khép hàm nanh sắc lẹm lại và đột ngột quay đi.

"Giờ thì chúng ta nên suy tính cách nào để cho mọi người nhìn thấy phép màu."

"Có ý tưởng gì không?"

Lúc này họ đang bàn chuyện trên đỉnh đồi ngoài Tereo, gần nhà cối xay của Evan trong khi Holo đang canh gác.

"Bất kể mặt hàng nào, nếu có thể thu mua khi giá hạ xuống thấp nhất thì lợi ích thu được sẽ cao nhất."

"Một ngôi làng sau khi bị dồn vào bước đường cùng thì?"

Lawrence gật đầu, Evan tiếp tục.

"Dựa theo những gì chúng ta thấy sáng nay thì có vẻ như giám mục Van cũng đến cùng đoàn."

"Giám mục Van..."

Dường như Enberch không chỉ định dồn ép Tereo về vấn đề tài chính mà còn về mặt tôn giáo, nhưng điều này cũng có nghĩa là tình thế vô vọng cho đến sáng nay giờ có khả năng được xoay chuyển.

Không những vậy, nó còn là cơ hội tốt cho họ khi có sự hiện diện của một người quản lý nhà thờ Enberch.

Bởi không ai có tư cách làm nhân chứng chứng kiến phép màu phù hợp bằng giám mục Van.

"Những người từ Enberch có lẽ sẽ tiến tới thương lượng mà hầu như không cho phép Tereo phản biện. Đó là lý do mà họ mang theo binh lính trang bị giáo mác. Tôi nghĩ cuộc đàm phán không diễn ra theo cách lịch thiệp đâu."

"Tôi cũng không mong trưởng làng Sem kích động dân làng cầm vũ khí."

"Dù sao thì dân làng cũng chẳng có gan làm thế."

Lời chỉ trích của Evan có lẽ cũng không sai.

Tóm lại, thời điểm thuận lợi để nhóm Lawrence xuất hiện trước dân làng đã rõ ràng.

"Vậy chúng ta sẽ bước ra khi trưởng làng Sem khuyu gồi đầu hàng."

"Cách biểu diễn phép màu thì cứ theo như tôi đã giải thích lúc nãy."

Elsa gật đầu, đánh mắt về phía Evan.

"Evan, ổn cả chứ?"

Cô đang đề cập đến vai trò của cậu.

Trong kế hoạch này, người có mạng sống gặp nguy hiểm nhất Evan.

Và hơn ai hết, cậu phải tin vào năng lực của Holo. Cậu nhóc nhìn Holo và nói.

"Lỡ mà tôi trúng độc, hãy nói rằng cô sẽ giết tôi trước khi tôi biết mình chết vì độc nhé."

Mấy đầu ngón tay của chàng trai khẽ run lên.

Dù biết Evan đang cố tỏ ra mạnh mẽ trước mặt Elsa, nhưng Holo không ghét cậu vì điều đó.

"Tôi sẽ nuốt trọn cậu. Không đau đớn chút nào đâu." Holo đáp vui vẻ.

"Vậy việc thương lượng tiền bạc sau màn biểu diễn trông cậy vào anh Lawrence nhé?"

"Nếu họ chịu lấy lại số lúa là tuyệt nhất, nhưng chà, cứ giao cho tôi."

Elsa gật đầu rồi đan hai tay lại với nhau.

"Cầu mong sự bảo hộ của Chúa luôn đi cùng chúng con."

Và Holo khẽ nói.

"Họ đến rồi."

Tất cả ánh mắt cùng dồn về một hướng.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương VI

Có tổng cộng mười sáu xe hàng nối tiếp nhau lăn bánh vào làng Tereo. Mỗi xe thồ từ ba đến bốn bao tải lớn.

Hai mươi ba người được trang bị giáo mác cùng một số người cầm khiên có trang bị thêm nón và bao tay sắt trông giống diện mạo lính bộ binh của quân đoàn hiệp sĩ.

Bốn giáo sĩ đi bộ quanh một toa xe ngựa có mui. Lawrence không rõ bên trong toa xe đó chứa bao nhiêu người, nhưng theo lời Elsa thì có khả năng bên trong là giám mục Van và linh mục trợ lý của hắn.

Ngoài ra, đi cùng với đoàn diễu hành là một người đàn ông bụng phệ trông giống một thương nhân. "À à", Lawrence lăm bắm ngay khoảnh khắc nhìn thấy ông ta.

Riendott là chủ hàng ngũ cốc giàu có nhất tại Enberch. Chẳng lấy gì làm lạ khi hắn là người thu mua số lượng lớn bột mì của làng Tereo. Nếu vậy thì tất nhiên việc ai đó làm bánh mì bằng số bột mua từ hàng ngũ cốc của hắn và chết cũng thỏa đáng.

Nếu Riendott thực sự nằm ngay trung tâm của kế hoạch lừa đảo này, thì hắn ta rõ ràng đã cố tình không mua lúa mì của Lawrence khi anh ghé thăm thương hội tại Enberch.

Rất có thể hắn đã quyết định thi hành kế hoạch ngay thời điểm ấy.

Bóng tối nằm ngay phía trước và chẳng ai biết được sự hiểm ác của con người đang ẩn nấp nơi đâu.

Lawrence thở ra chậm rãi.

Anh nằm sấp trên đỉnh đồi, quan sát sự việc trong khi Holo quay lại hình dạng con người và mặc quần áo vào.

Sau đó, cả nhóm đánh một vòng lớn hướng tới cái hang của Truyeo.

Có khả năng Lima đã khóa cửa lối vào nhưng cũng có thể cô chỉ đóng nắp hầm lại mà không khóa.

Họ đành đặt cược vào vấn đề này.

"Có phải đây là điều cô mong Chúa ban phước?" Holo hỏi.

Và bàn thắng đã thuộc về họ.

"Cô có đánh hơi được ai không?"

"Không. Chẳng có ai cả."

Sau khi Elsa và Evan bỏ trốn, đương nhiên dân làng chẳng có việc gì để làm với nhà thờ nữa.

Khi Lawrence đẩy bệ ngồi lên, ầm, tiếng bức tượng đổ xuống vang rền. Trong khoảnh khắc tim anh thắt lại vì sợ, nhưng sau đó mọi thứ đều yên ắng. Trong lúc anh cố hết sức bình sinh đẩy bệ ngồi, Evan len qua khe hở chui ra ngoài và nâng nó lên lần nữa.

"Bây giờ... Đúng rồi. Chúng ta cần một cái liềm và một chén thánh."

Tất nhiên hai thứ ấy là những dụng cụ cần thiết cho kế hoạch sắp tới.

Bước lên từ dưới hầm, Elsa gật đầu rồi cùng Evan gấp rút chạy đi.

Lawrence mỉm cười với Holo, người còn lại sau cùng trong căn hầm và nói.

"Nếu mọi chuyện suôn sẻ thì cô có thể thư thả đọc sau mà."

Holo bước lên những bậc thang đá như chịu thua trước câu nói của anh.

"Vậy màn kịch ra sao rồi?"

"May mà cửa sổ không bị phá vỡ. Chúng ta có thể nhìn rõ hơn từ đây."

Ắt hẳn Iima đã lựa thời điểm thích hợp sau khi bọn họ chạy trốn và mở cửa chính.

Thanh gỗ chắn ngang cửa đóng kín lối vào nhà thờ khi ấy giờ đang dựa vào tường, không bị nứt gãy.

Khi họ nhìn ra ngoài từ khe nứt cửa sổ, đoàn người vận chuyển lúa đã kéo vào quảng trường. Một người đàn ông khoác lên mình lễ phục giám mục tước vị cao, rõ ràng là giám mục Van và chủ hàng ngũ cốc Riendott đang đứng trên tảng đá đối mặt với trưởng làng Sem và một số vị đại diện cho làng.

"Anh Lawrence."

Elsa và Evan lén lút chạy từ phía sau đến, khẽ gọi tên anh.

Họ cầm trong tay một cái liềm rỉ sét và một chén thánh chắc chắn không phải bạc nguyên chất.

Tuy nhiên, để chứng minh cho phép màu, những dụng cụ tồi tàn sẽ tốt hơn.

"Và còn lại chỉ là lựa chọn thời điểm thích hợp."

Elsa và Evan cùng nuốt nước bọt và gật đầu.

Lawrence không thể nghe thấy từ khoảng cách này, nhưng dựa vào những động tác huơ tay múa chân của trưởng làng Sem, rõ ràng ông đang tuyệt vọng giải thích gì đó với giám mục Van.

Trưởng làng đôi khi chỉ vào nhà thờ, và mỗi lần như thế tất cả những người đứng trên tảng đá cùng dân làng tập hợp tại đó lại nhìn về hướng này làm tim Lawrence thất lại.

Cho dù vậy, chẳng ai bước đến đây vì họ định ninh rằng nhà thờ hoàn toàn trống rỗng.

Giám mục Van phản ứng điềm tĩnh, đôi khi hẳn dừng lại tham khảo ý kiến vị linh mục phụ tá già đứng cạnh.

Có lẽ hẳn ta xem ý kiến của trưởng làng Sem và dân làng chẳng khác nào tiếng ruồi vỗ cánh bay vo ve xung quanh .

Thực tế, giám mục Van chỉ vừa đưa ra một vài mảnh giấy da, trưởng làng Sem đã chết lặng.

"Cô biết nội dung không?"

Khi Lawrence hỏi Holo, cô đáp lại rằng "họ đang bị đòi tiền".

Ngay khi tiếng ồn ào lớn đột ngột trời dậy, Lawrence đã trông thấy một người dân nhảy bổ vào người đàn ông cầm giáo và bị đánh gục trong chớp mắt.

Vài người dân trông thấy cảnh đó lao vào và kết cục không khác là bao.

Dù những gã cầm giáo mác trông như những tên lính thông thường với trang phục không đồng bộ nhưng dường như họ được huấn luyện ít nhiều. Họ loay hoay xếp thành một đội hình, thủ thế với hàng giáo chia ra ngoài.

Với tình hình này, dù dân làng vượt trội về quân số nhưng cũng khó mà xoay chuyển tình thế.

"Hừm. Ông Sem gì đó đã ngừng kháng cự. Bắt đầu nhượng bộ"

Nếu ông nhượng một bước, họ sẽ tiến tới một vạn bước.

E rằng giám mục Van sẽ dồn ép Sem đến mức ông không thể đáp trả như con chuột bị dồn vào chân tường.

"Đó là?"

Một người dân làng xuất hiện tham gia vào cuộc đàm phán. Sau khi trao đổi vài lời với Riendott, anh lập tức nổi đóa và bị Sem ngăn lại.

Evan trả lời câu hỏi của Lawrence.

"Chủ lò bánh. Kẻ mĩa mai tôi nhiều nhất."

Giống với giám mục Van, Riendott lấy ra một tờ giấy da từ trong túi, giơ lên với vẻ tự đắc khiến dân làng im bật.

Dường như gã không thường trấn áp được người khác lắm, trông gã có vẻ hạnh phúc vì cuối cùng cũng có thể làm cho mọi người im lặng.

"Cha Franz thật quá là giỏi đi."

Khi Lawrence bất chợt nói ra cảm nghĩ, Elsa mơ hồ gật đầu đồng ý.

Cuối cùng Sem khụy gối xuống tảng đá, những người dân làng đang

trường trường nhìn giám mục Van hoảng hốt đỡ lấy ông.

Đang quan sát tình hình, Lawrence bỗng có cảm giác nghe thấy tiếng ai đó siết chặt thứ gì đấy.

Khi thử tìm kiếm, anh nhận ra Elsa đang siết chặt nắm đấm của mình.

Nét mặt cô vẫn bình thản, nhưng anh biết quá rõ trong lòng cô cảm thấy điều gì.

Bởi những người dân có mặt tại đó không hề chìa tay ra đỡ lấy khi cô gặp hoạn nạn.

"Kết thúc rồi. Họ đã bị ép vào lựa chọn cuối cùng."

Holo vô thức lên tiếng và Lawrence lập tức hiểu ngay ý cô là gì.

Sem và dân làng đồng loạt nhìn về phía tòa nhà đối diện nhà thờ, đó là ngôi nhà của trưởng làng.

Chỉ cần nhìn bóng lưng của họ, Lawrence đã biết họ lo sợ điều gì.

Một lát sau, hai binh sĩ leo lên tảng đá lớn.

Trong tay họ là thần thể của Truỵeo mà Lawrence đã nhìn thấy tại nhà Sem.

"Nếu các người đốt thứ này và chấp nhận đức tin chân chính thì mọi chuyện sẽ ổn thỏa. Bằng không cả làng sẽ bị kết tội dị giáo."

Holo lên tiếng, rõ ràng đang lặp lại lời của giám mục Van. Cùng lúc đó Sem và dân làng đồng loạt nhìn về phía nhà thờ như nghe thấy lời cô nói.

"Con người luôn dựa dẫm vào thần linh khi khốn khó."

Holo lùi xa cánh cửa sổ, khoanh tay và thở dài.

"Nhưng chính tôi cũng dựa dẫm vào loài người, Vậy, giờ thế nào đây?"

Trên khuôn mặt Evan rõ ràng viết lên dòng chữ không tha thứ cho sự ích kỷ của dân làng.

Song, cậu nuốt ngược sự căm phẫn, liếc mắt chờ đợi Elsa.

Elsa nhanh chóng đứng dậy và tuyên bố ngắn gọn.

"Tôi không thể bỏ mặc dân làng. Với tư cách là đầy tớ của đức tin chân chính."

Lawrence gật đầu.

"Vậy đi thôi nào!"

Cùng tín hiệu ấy, cả bốn người mở cửa nhà thờ.

Rõ ràng mọi thứ có thể rơi vào yên lặng đến mức nghe được tiếng ruồi đập cánh.

Lawrence nghĩ thầm trong đầu.

Anh sẽ không bao giờ quên được gương mặt của Sem và dân làng cùng ánh mắt van xin trước con rắn nhồi tượng trưng cho Truyeo.

"Elsa!"

Người phá vỡ sự im lặng đầu tiên là Iima.

Iima không đứng trên tảng đá, mà cùng quan sát sự vụ với những dân làng còn lại, có lẽ vì cô đã bao che cho họ chạy trốn. Cô chạy đến chỗ những

người mình đã cố gắng bảo vệ, không màng đến ánh mắt xung quanh.

"Elsa, tại sao!"

"Xin lỗi, cô Iima."

Iima nhìn sang Lawrence tìm kiếm câu trả lời bằng gương mặt bối rối tội cùng.

"Ô kìa, đây chẳng phải là cô Elsa, người thừa kế của cha Franz sao!"

Trước khi Lawrence kịp trả lời Iima, giám mục Van đứng trên tảng đá đã lên tiếng cạnh khóe.

"Đã lâu không gặp, thưa giám mục Van."

"Ta nghe bảo cô đã lén bỏ trốn, nhưng phải chăng do không thể chịu nổi sự cắn rứt lương tâm nên cô quay lại chịu tội?"

"Vì Chúa luôn khoan hồng."

Trong một khắc, vẻ thất vọng hiện rõ mồn mồn trên gương mặt Van trước câu trả lời ngoan cường của Elsa, nhưng hắn nhanh chóng cười bình thản, dường như cho rằng đó chỉ là tiếng tru cuối cùng của con chó bại trận, và thì thầm gì đó vào tai linh mục bên cạnh.

Gã linh mục hắng giọng trong lúc giơ lên một mảnh giấy da và đọc to.

"Chúng tôi, nhà thờ thánh Rio thuộc Enberch tin rằng làng Tereo đã dâng hiến lời cầu nguyện của họ cho thánh thần dị giáo và trộn rượu Khepas vào trong lúa nhằm mục đích hãm hại người dân có đức tin chân chính. Trong khi vị tín hữu của đức tin chân chính phải chịu đau đớn vì lời nguyền, dân làng Tereo không một ai lâm bệnh. Mặc dù mọi người cùng ăn một lô lúa mì, điều này chứng tỏ họ nhận sự bảo bọc của ác thần dị giáo."

"Chúng tôi, trước hết trả lại lúa mì, theo như giao ước ký kết cùng cha Franz. Tiếp đến, chúng tôi sẽ cho xây dựng một nhà thờ thánh mới chân chính tại đây. Đối với bề tôi giả mạo tàn ác của Chúa, kẻ đội lốt cừu nhưng bên dưới lớp da là một con rắn gian xảo cuộn tròn sẽ phải chịu bản án của vị Chúa chính thống." Giám mục Van tiếp lời linh mục, và sau khi hăm kết thúc, đám binh sĩ cầm khiên rút kiếm khỏi bao chĩa về hướng nhóm người Lawrence.

Nhưng Elsa không lùi lại dù chỉ một bước.

"Điều đó không cần thiết."

Cô lạnh lùng trả lời, rồi cao giọng.

"Quả thật lòng tin của tôi đã từng lầm lạc. Nhưng, Chúa toàn năng đã chỉ cho tôi con đường đúng đắn. Vì tôi đã tình cờ gặp được sứ giả mà Ngài phái đến!"

Van cau mày trong khoảnh khắc, đầu mũi nhăn lại và liếc vội về phía linh mục bên cạnh.

Sau khi linh mục nói đôi ba lời, Van đưa một tay lên cao.

"Dễ dàng tuyên bố đã gặp sứ giả của Chúa như thế chỉ thêm bằng chứng cho tội dị giáo của nhà ngươi! Nếu ta sai, hãy mang chứng cứ ra đây!"

Cá đã mắc câu.

Elsa nháy mắt với Evan, rồi đến Holo.

Chàng thiếu niên xay bột và cô gái hóa sói gật đầu chạy đi.

"Nếu ngài ngờ vực thì tôi sẽ chứng minh cho ngài thấy."

Chạy một mạch đến hàng xe ngựa chất đầy lúa, Evan và Holo bị bọn lính hỗn tạp chĩa giáo ngăn cản, nhưng Van khịt mũi nhạo báng lời nói của Elsa và ra lệnh "Tránh đường cho chúng đi!".

Evan giữ trong tay năm lúa nhận từ Holo.

Elsa quan sát hai người trước khi bước tới tảng đá bất chấp sự ngăn cản của Iima.

"Tôn thờ thần rắn Truycó quả thực là một sai lầm."

Nghe Elsa nói, những người dân làng đứng trên tảng đá trừng mắt nhìn cô như thể vừa bị bắt nuốt một hòn sỏi.

"Tuy nhiên, bản chất sự tôn thờ đó không sai."

Leo lên bậc thang gắn liền với tảng đá, lướt qua trước mắt giám mục Van, Elsa quỳ xuống trước vật tượng trưng cho Truycó bị ném lăn lóc trên mặt đá.

Trong nhà thờ, ngay cả khi Lawrence đặt bẫy để xem sổ sách của cha Franz để lại, Elsa vẫn cương quyết không nói dối.

Bản chất đó đến giờ vẫn không thay đổi, cô đích thực là một giáo sĩ từ tận trong xương tủy.

Vậy tại sao cô không buộc tội vật tượng trưng cho Truycó là thánh thần dị giáo mà lại quỳ trước nó?

Elsa nói tiếp.

"Tôi tin rằng Truycó là một trong những phép màu mà Chúa tạo ra."

Sem trợn mắt, còn tất cả dân làng đều rúng động.

Câu nói vừa rồi của Elsa không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận sự tồn tại của Truqueo.

Van bật cười, hỏi như chế nhạo.

"Lời nói của con người thường đi đôi với dối trá. Làm sao cô có thể chứng minh những lời đó không phải do ma quỷ thì thầm vào tai mình chứ?"

"Sứ giả của Chúa đã hứa với tôi rằng sẽ soi sáng để dẫn dắt những con chiên lạc lối theo con đường đúng đắn."

Holo và Evan nhìn Elsa như một tín hiệu cho công tác chuẩn bị đã hoàn tất.

Dù biết mọi chuyện sẽ ổn thỏa nhưng Lawrence vẫn nhận thấy bản thân đang rất căng thẳng.

Trên tảng đá, Elsa chắc chắn cũng cảm thấy áp lực đè nặng trong lúc nói chuyện, bởi một thân cô phải gồng mình chịu đựng tất cả ánh mắt đục khoét của dân làng cùng nhóm người của Van.

Kể cả như thế cô vẫn cất lời rất hùng dũng.

Là một người kế thừa được thụ hưởng những bài giảng của cha Franz, cô tin vào sức mạnh của một sinh vật không phải người phàm là Holo, và từ đó cô tin vào sự đúng đắn rằng Chúa đã tạo ra tất cả mọi thứ trên thế giới này.

"Hừm, hạng như người mà dám tự phụ biểu diễn sức mạnh của Chúa..."

Lời nói của Van bị lấn át bởi tiếng la thất thanh kinh hãi lẫn hoảng sợ của bọn tay sai đứng quanh xe ngựa.

"L-Lúaa...!"

"Á á á á á á á!"

Từ trong những bao lúa chất đầy trên thùng hàng xe ngựa, những cây lúa lần lượt vươn ngọn chĩa thẳng lên trời.

Dân làng cùng Sem đứng thất thần như những con búp bê tinh xảo, nhìn trân trân cảnh tượng đó, còn Van thì giương mắt nhìn phép màu với khuôn mặt kinh hãi.

Trước những thân lúa tiếp tục tăng trưởng, những người đang thét gào bi thảm đồng loạt quỳ sụp xuống tại chỗ.

"Là Chúa! Là phép màu của Ngài!" tiếng hô vang lan truyền ra xung quanh như nạn cháy rừng. Cuối cùng, ngay cả những giáo sĩ cũng quỳ gối cúi đầu.

Duy chỉ có mình Van đứng chết lặng, trợn mắt nhìn quang cảnh ấy.

Ngay khi những cây lúa xanh rợp phủ lên tất cả bao hàng đã trĩu hạt, những tiếng thảng thốt lại ngân lên lần nữa.

Trong tất cả những cây lúa mọc trên mười sáu toa hàng, chỉ có lúa trên một xe duy nhất là hạt không chín vàng mà khô héo rồi hóa bụi tro.

Tất cả mọi người tại đó đều hiểu điều này mang ý nghĩa gì.

Trong khi mọi ánh mắt đều đổ dồn về những cây lúa, chỉ duy mỗi ánh nhìn của Lawrence là hướng về nơi khác.

Riendott lúc này mặt cắt không còn một giọt máu, và cả Van cũng tương tự.

Những người chủ mưu hạ độc lúa tất nhiên không thể hoan nghênh chào đón phép màu vừa rồi.

"Chúa đã chỉ ra con đường đúng đắn."

Ánh mắt mọi người đổ dồn về nơi lời nói vừa ngân vang, người nói ra câu đó là Elsa.

"V-Vớ vẫn... Chuyện thế này..."

"Giám mục Van."

Elsa lạnh lùng, điềm tĩnh nói.

"Tôi muốn ngài xác nhận đây không phải là việc làm của quỷ dữ."

"Làm, làm thế nào?"

"Cái này."

Elsa nói, lấy chiếc chén thánh bạc xin màu ra đưa về phía Van.

"Xin hãy ban phước cho chén thánh này. Sau đó, Evan, thợ xay bột của làng này sẽ thể hiện bài học về đức tin của Chúa."

Van nhận lấy chén thánh như đã được bảo, rồi vội vã mở miệng.

"R-Rốt cuộc các người định làm trò gì với thứ này?"

"Ngay cả người nghèo cũng được hưởng lễ rửa tội của Chúa. Xin giám mục Van hãy tự mình thanh tẩy chiếc chén này."

Nhuệ khí bị áp đảo và không thể phản biện gì nữa, Van nhìn linh mục với ánh mắt đau khổ, vị linh mục ra lệnh cho những giáo sĩ đứng quanh tảng đá đi lấy nước.

Nước lập tức được mang tới, và chuyển qua tay Van.

Bất kỳ loại nước nào sau khi được rót bởi tay những giáo sĩ sẽ trở thành một dạng tồn tại đặc biệt thánh thiện và tinh khiết.

Chén thánh được tẩy rửa trong nước thánh, sáng bóng trong bàn tay Van.

"Giờ thì mang chén thánh cùng nước đến cho cậu thợ xay đằng kia."

Để chắc chắn Van không đổ lỗi cho mình, Elsa không thể tự mình mang đi.

Đích thân những giáo sĩ trao tận tay Evan, hành động này giúp lưu giữ sự công bình của họ.

"Xin ngài hãy quan sát thật kỹ."

Khi Elsa nhìn về phía Evan gật đầu, cậu đón nhận chén thánh và gật mạnh đáp lại.

Evan lấy ra một con dao, leo lên xe hàng rồi cắt từng bao lấy ra một ít bột trong mỗi bao bỏ vào chén thánh.

Mọi người xung quanh dường như đã hiểu ra mục đích của Evan là gì.

Tất cả ánh mắt đổ dồn về chàng thợ xay, tiếng nuốt nước bọt đồng đều đến mức gần như có thể nghe thấy rõ.

Sau khi hoàn tất lấy bột từ mười lăm trong mười sáu toa xe, Evan nâng cao chén thánh, giờ đang chứa hỗn hợp giữa nước và bột.

Các giáo sĩ đưa mắt theo chén thánh như con rối bị giật dây và thì thầm gì đó, có lẽ họ cầu nguyện Chúa trời lần cuối.

Evan từ từ hạ chén thánh xuống, nhìn vào bên trong.

Cậu đã nhìn thấy chân dạng của Holo, và hiểu rằng cô không phải người phàm trần. Hơn tất cả, cậu đã tận mắt chứng kiến phép màu khiến quá trình sinh trưởng của một cây lúa trong một năm ròng rút ngắn lại trong vài cái chớp mắt.

Ánh mắt Evan đột ngột rời khỏi chén thánh.

Và nó dừng lại trên khuôn mặt chẳng ai khác ngoài Elsa.

Ngay sau đó cậu uống cạn hỗn hợp bên trong bằng một ngụm lớn.

"Đây là phép màu mà sứ giả của Chúa đã tiết lộ cho chúng tôi, và chúng tôi đã thực hiện nó."

Evan đẩy chén thánh lại vào tay giáo sĩ, quanh mép vẫn còn dính thứ nước trắng trắng. Khi cậu nói gì đó, các giáo sĩ lập tức lấy nước từ túi da rửa sạch chén thánh.

Tiếp theo Evan nhảy lên toa xe mà cậu bỏ qua lúc nãy, lấy một ít bột từ trong bao bỏ vào chén thánh.

Elsa quay sang Van, người đang run lấy bầy và nói ngắn gọn.

"Nếu đây là phép màu giả, thì ngài chắc chắn có thể chỉ ra phép màu thật nhỉ."

Nếu ai đó nói dối và tuyên bố lúa bị hạ độc, thì cách duy nhất để chứng minh lúa độc hay không là phải nếm toàn bộ chỗ lúa ấy.

Tuy nhiên, đó là vấn đề hoàn toàn mang tính lập luận, và phép màu đã vượt ra ngoài phạm vi luân lý.

Chỉ có phép màu mới có thể chống lại một phép màu khác.

Để chứng minh nó không phải là một phép thuật hắc ám do ác quỷ tạo ra, giám mục bắt buộc phải thể hiện một phép màu từ Chúa.

"Giám mục Van."

Nhận chén thánh Evan mang tới, Elsa đưa cho Van.

Riendott khuyu gối tại chỗ như muốn té ngửa.

Van cứng đờ người, không chuyển động.

Hắn không thể cầm chén thánh trước mặt.

"T-Ta hiểu rồi. Đây là phép màu. Phép màu chân chính!"

"Vậy còn nhà thờ làng này?"

Lời nói của Elsa nhanh như tên bắn, không chút khoan nhượng.

Van chẳng có phản biện lẫn phép màu nào để đáp lại.

"Grừ... Chính thống. Là nhà thờ, chính thống."

"Vậy tôi xin nhờ ngài viết điều đó vào văn bản xác nhận."

Elsa lần đầu tiên mỉm cười với Sem và dân làng, kính cẩn nhật tượng Truỵeo lên.

Van không thể chỉ trích lời nào về hành động của cô, và đương nhiên cũng không thể đòi hỏi dân làng chấm dứt thờ phụng Truỵeo, nên đó là một điều kiện đáng hoan nghênh.

Elsa đã vượt qua cơn khủng hoảng một cách xuất sắc.

Mặc dù cô đã giao tranh rất anh dũng, không lùi một bước trước bè lũ

giám mục Van, nhưng ắt hẳn sự bất an và căng thẳng đang cuộn xoáy bên dưới lớp da mỏng thín ấy.

Cô hít một hơi sâu, thật sâu, rồi lau nhẹ khóe mắt trước khi cúi đầu, đan tay lại như bám lấy gì đó và cầu nguyện.

Lawrence không biết cô đang thì thầm với Chúa của lòng mình hay là với cha Franz, nhưng dù là ai đi nữa thì chắc chắn họ cũng sẽ khen ngợi hành động của cô.

Holo chạy đến bên Lawrence khi anh đang quan sát Elsa như một khán giả.

"Thế nào, tuyệt vời quá ha?"

Holo nói với vẻ đắc ý, trái ngược hoàn toàn với Elsa, người vẫn khiêm tốn dù vừa thành công trong việc dồn ép giám mục Van vào chân tường.

Nhưng sự khác biệt của họ tương ứng với sự khác biệt giữa anh và Evan.

Evan nhấn chén thánh vào tay một trong số những giáo sĩ trước khi vụt chạy đến bên Elsa và ôm chầm lấy cô.

Khi ánh mắt của Lawrence cùng dân làng đều bị hút về khung cảnh đó, Holo khịt mũi vài cái tỏ vẻ không vui.

"Trông anh có vẻ ghen tỵ ghê nhỉ?"

Nhìn thấy nụ cười thách thức của Holo trong lúc hậm hực nói, Lawrence đành nhún vai sự hãi.

"Ừ, thì ghen tỵ đấy."

Holo chớp mắt hơi kinh ngạc trước câu trả lời trái ngược với thái độ của

anh.

"Vì lần này tôi hoàn toàn ở sau hậu trường. Sân khấu chính thuộc về Elsa và Evan. Còn cô thì đặt bẫy."

Một cách chuyển đề tài mượt mà.

Holo làm vẻ mặt chán ngán, thở dài thườn thượt. "Nhưng vẫn chưa đến vấn đề tiền bạc. Đó là công việc của anh chẳng phải sao?"

"Ừ thì, nhưng mà..."

Lawrence nói, chăm chú nhìn hiện trạng và động não suy nghĩ.

Tình hình đã thay đổi.

Con chuột bị dồn vào chân tường đã quay lại cắn con mèo. Chỉ ít nó cũng xứng đáng được hưởng một miếng thịt.

Khi quang cảnh trước mắt đã hoàn toàn thay đổi thì ý tưởng cũng biến hóa theo.

Trong đầu mình, Lawrence thiết lập một kế hoạch mà anh không bao giờ có gan thực thi tại một thị trấn nào khác, kèm theo đó là một cảm giác táo bạo dâng trào.

"Đúng rồi. Chuyện này đáng để thử lắm chứ."

Vô thức lăm bằm trong lúc xoa cái cằm lún phún râu, anh nhận ra Holo đang nhìn mình chăm chăm.

Cô nhìn lên như liếc xéo anh, cặp mắt ánh lên chút kinh ngạc.

Hiếm khi cô mới lộ vẻ mặt như thế khiến Lawrence cũng ngạc nhiên và

mở miệng hỏi.

"Cô sao thế?"

"Hừm... Anh, thực ra cũng là một con sói, đúng không?"

"Hế?", nhưng khi Lawrence đáp lại bằng âm điệu ngớ ngẩn trước câu hỏi loạn trí này, Holo bật cười an tâm, khoe cả hai chiếc nanh ra.

"A ha. Anh hợp với vẻ mặt này hơn nè."

"..."

Lawrence rút lui tại đây, lo rằng nếu tiếp tục nói chuyện với cô, anh sẽ rơi vào một cái bẫy nào đấy. Holo cũng không dồn đuổi thêm, dường như chỉ định chọc ghẹo anh một chút.

Dù sao thì họ cũng sẽ tận hưởng trò lờ qua tiếng lại này sau.

Lúc này anh vẫn còn công việc cuối cùng cần xử lý và tất nhiên bao gồm cả việc trả thù nữa.

Lawrence vội chạy đến gần nhóm người của Van vừa bước xuống tầng đá nơi diễn ra hội nghị. Dường như họ định đến nhà Sem để viết một số chứng từ.

"Họ sẽ trao đổi vấn đề tôn giáo tại nhà trưởng làng Sem. Còn ông, Riendott, sẽ cùng tôi trao đổi vấn đề tiền bạc tại đây."

Ngay thời khắc ấy, Riendott trông giống hệt một tên tội phạm bị cảnh vệ vây bắt.

Van tỏ vẻ thắc mắc Lawrence là ai, nên Sem nói khẽ cho hắn nghe sau khi Elsa thì thầm gì đó vào tai ông. Và hắn ngạc nhiên, "à" lên một tiếng.

Dân làng cũng nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngại tương tự cho đến khi nghe lời giải thích của Sem, nhưng biểu hiện kinh ngạc của họ khác với Van một chút. Dù vậy cuối cùng họ vẫn miễn cưỡng gật đầu.

"Có vẻ họ giao phó hết cho anh đó." Holo thì thầm vào tai Lawrence.

Từ vai kẻ phản diện bị ngờ vực hạ độc lúa, anh được nâng cấp lên thành người thương lượng đại diện cho làng.

Còn lại một thân một mình trên tảng đá, khuôn mặt Riendott méo xệch sắp sửa bật khóc, dường như hắn nhận thức rõ việc bản thân đã gài bẫy Lawrence.

Dân làng và cả những người đến từ Enberch vẫn bao quanh tảng đá, rôm rả thảo luận về phép màu trong tâm trạng phấn khởi.

Trong tình hình thế này, Lawrence nhận thấy cuộc thương lượng sẽ diễn ra đơn giản.

"Nào, ông Riendott."

"V-Vângg!"

Riendott đáp trả bằng âm giọng khàn khàn, thật khó để biết hắn đang thật sự sợ hãi hay giả vờ.

Nhưng từ cách Holo ho khan và trừng trừng nhìn đã đủ chứng tỏ hắn đang diễn trò.

Riendott lập tức ngậm chặt mồm, mồ hôi nhòn bắt đầu tuôn chảy, có lẽ đã nhận ra màn kịch của mình không trót lọt.

"Tôi được cô Elsa nhờ vả việc thương lượng vấn đề xoay quanh tài chính. Các vị dân làng ở đây có chấp thuận điều này giúp tôi không?"

"... Nếu trưởng làng đã đồng ý thì chúng tôi đành thuận theo."

Một người dân làng miễn cưỡng nói. Chủ lò bánh nóng tính gãi đầu sồn sột.

"Vì chúng tôi luôn giao việc tiền bạc cho trưởng làng giải quyết."

Lawrence gật đầu.

"Nếu các vị đã nói thế. Trước hết, tôi xin đưa ra yêu cầu lớn nhất. Đây là ngừng việc trả lại lúa cho làng."

"Thật...! Thật lỗ bịch... C-Chuyện đó không thể!"

"Tại sao?"

"V-Vì uy tín của lúa... D-DÙ sao thì đã có người chết! Phải thế chấp cả uy tín cửa hàng của tôi đấy, biết bao nhiêu tổn thất đấy!"

Câu chuyện về người chết hẳn là một lời nói dối trắng trợn.

Khi Lawrence nhìn Holo, anh thấy trong mắt cô câu hỏi "xử lý thế nào?" Quả nhiên chuyện người chết là dối trá.

Song, họ không có cách nào để phơi bày sự thật đó. Nó thậm chí có thể trở thành một vết thương chí mạng cho họ.

"Hơn nữa, hơn nữa, trong hợp đồng cha Franz ký kết có viết nếu rượu Khepas xuất hiện trong lúa thì sẽ trả lại toàn bộ lô hàng."

Đương nhiên, hẳn sẽ tuyên bố điểm quan trọng này. Và dân làng không thể tranh cãi gì cả.

Thậm chí dù nghi ngờ chính lũ Riendott đã hạ độc, họ cũng không có chứng cứ gì để chứng minh cả.

"Tôi hiểu rồi. Giả sử chúng tôi nhận lô hàng trả lại, giá cả sẽ thế nào?"

Trước sự nhượng bộ của Lawrence, Riendott hít một hơi thật sâu như thể cuối cùng cũng đã ngoi lên mặt nước sau khi bị ném xuống ao.

"H-Hai trăm li..."

"Đừng có giỡn mặt!"

Chủ lò bánh gào lên, giật lấy cổ áo Riendott.

"Đó chẳng phải là giá mùa mua của chúng tao sao hả!"

Riendott chắc chắn đã bán đi một số lượng lúa, nên không cổ chuyện hẳn có thể đòi hỏi giá gốc.

Ngoài ra, theo tính toán của trưởng làng, với giá đó, làng vẫn còn thiếu khoảng bảy mươi limar.

Tuy nhiên, Lawrence không khỏi ngưỡng mộ tinh thần buôn bán của Riendott khi dám mở miệng đòi giá cao nhất trong tình cảnh này.

"V-V-V-V-V-Vậy, một, một trăm chín mươi."

Chủ lò bánh siết chặt nắm đấm, nhưng Lawrence đưa tay ngăn lại.

Song, anh không có ý định cứu Riendott.

"Ông Riendott, nếu phép màu xảy ra lần nữa, chẳng phải sẽ rất bất lợi cho ông sao?"

Dường như dân làng không hiểu được ẩn ý sau lời nói ấy, nhưng nhờ Holo đã nhìn thấu lời nói dối kia mà Lawrence nắm được điều khiến Riendott lo sợ nhất.

Tất nhiên, nỗi khốn khổ mà hắn sợ bị phơi bày chính là đã tự biên tự diễn vở độc mạch này.

"Một... Một trăm... sáu, mười..."

Tính ra đồng bạc trenni, hắn đã nhượng bộ tám trăm đồng.

Riendott ho sặc sụa sau khi chủ lò bánh cuối cùng cũng chịu buông tay ra khỏi cổ hắn.

Lawrence nhận thấy đây là mốc thỏa hiệp hợp lý.

Cưỡng ép hơn nữa chỉ tổ gieo thêm mối thâm thù.

Sau tất cả, hợp đồng giữa Tereo và Enberch đã bắt thường ngay từ đầu.

"Vậy giá tiền lô hàng trả lại đã được thỏa thuận. Mọi người xung quanh đã làm chứng."

Mọi người đều gật đầu, và Riendott cuối cùng cũng ngẩng mặt lên.

Giờ mới là vấn đề mấu chốt.

Dù Lawrence đã ép Riendott nhượng bộ được một khoản đáng kể, nhưng số tiền vẫn chưa nằm trong phạm vi dân làng có thể hoàn trả.

Và để không lặp lại chuyện tương tự về sau, một hợp đồng nghiêm túc hơn cần được ký kết.

"Nhân tiện đây, ông Riendott."

"V-Vâng."

"Ông không thể thu mua lại lô lúa bị trả về này đúng không nhỉ?"

Riendott lắc đầu tức khắc. Có thể việc buôn bán của hắn sẽ trở nên bất bênh nếu hắn thực hiện giao dịch này.

"Tôi hiểu rồi. Nhưng tôi đã nghe trưởng làng Sem nói rằng làng không có tiền mặt để mua lại lô lúa bị trả về. Kể cả khi số tiền đã rút xuống còn một trăm sáu mươi limar, họ vẫn không đủ trả."

Dân làng thốt lên kinh ngạc.

Có lẽ trưởng làng đã im lặng để tránh khiến mọi người rơi vào tình trạng hoảng loạn.

"Do đó tôi có một đề xuất."

Lawrence xen vào trước khi dân làng vỗ lấy Riendott đánh hội đồng.

"R-Rốt cuộc... là gì..."

"Chuyện rất đơn giản. Tôi có thể nhờ ông thuyết phục giám mục Van cho dân làng bán lúa dưới tên của ngài ấy không?"

Lời đề nghị của anh khiến Riendott vắt óc suy nghĩ, dường như cố tìm ra ý đồ đằng sau.

Nhưng hắn chắc chắn không thể tìm ra được.

"N-Nếu các người có ý định bán lúa cho cửa hàng khác... Tốt nhất nên từ bỏ..."

"Tại sao chứ!"

Khi chủ lò bánh nổi cơn thịnh nộ, Riendott nhún vai. Thái độ của hắn như ý bảo rằng đó không phải là chuyện có thể kiểm soát.

"N-Năm nay khắp nơi đều bội thu, lúa mạch đen rất dồi dào. Không đời nào có chuyện nhà buôn mua lúa của bất kỳ làng nào chỉ bởi làng muốn bán. Để giữ sự tín nhiệm, chúng tôi đã mua trong khả năng có thể..."

Ngoài ra, dù chuyện hạ độc chỉ là dối trá, lô lúa giờ đã có vết tì. Thương nhân luôn muốn tránh xa những loại hàng dạng đó nếu có thể.

"Không, kể cả như thế cũng không thành vấn đề. Ông có thể giúp chúng tôi thỉnh cầu này không?"

Riendott nhìn Lawrence như cầu khẩn, rồi từ từ gật đầu.

Ánh mắt hắn hết như đang cầu xin Chúa thương xót, nhưng đồng thời lại mong phép màu của Ngài đừng xuất hiện. Thật là một hình ảnh kỳ lạ.

"N-Nếu chỉ như thế... Tôi nghĩ là, sẽ ổn thỏa..."

"Vậy thêm một điều nữa."

"Hả?"

"Có thể người dân tại Enberch sẽ cố gây rắc rối cho công việc tôi đang dự tính. Do đó, tôi mong bên ông sẽ làm đồng minh của tôi trong trường hợp đấy."

Riendott há hốc miệng.

"Không lẽ, anh định làm bánh mì?"

"Tiếc thay không phải vậy. Dù sao thì lò bánh cũng tuyệt đối không cho phép điều đấy xảy ra. Đúng không?"

Riendott gật đầu, bất chấp sự cản trở của ngón mỡ dưới cằm.

Song, Lawrence đang lên kế hoạch một vụ buôn bán khá giống kinh doanh bánh mì.

"Ngoài ra, phần thanh toán cho lô hàng trả về sẽ được chi trả sau khi phi vụ kia thuận lợi."

"R-Rốt cuộc anh định..."

"Tất nhiên tôi không ép uống ông. Tôi sẽ đính kèm một điều khoản trao đổi hấp dẫn với ông nữa."

Lawrence nhìn một lượt khuôn mặt dân làng, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt Riendott.

"Ông nghĩ sao về việc hủy bỏ giao ước mà cha Franz để lại, bản hợp đồng Enberch mua lúa của làng Tereo vô điều kiện?"

Toàn bộ dân làng đồng loạt phản đối.

"Này, dù đã được trưởng làng giao trách nhiệm thương lượng đi nữa, cậu cũng không được làm thế!"

"Nhưng tôi cho rằng ngày nào giao ước này còn hiện hữu, làng lại sẽ còn chuốc lấy oán hận từ Enberch. Đúng không?"

Đó là một câu hỏi khó trả lời, nhưng Riendott, tay chủ hàng ngũ cốc lớn nhất Eberch thận trọng gật đầu.

"Bản hợp đồng đấy vốn dĩ đã bất thường. Thông thường, sẽ có người am hiểu về tiền bạc trong làng và phụ trách chuyên môn. Vì đấy mới là buôn bán."

Riendott gật đầu lia lịa, và lập tức rút cổ lại vì bị dân làng trừng mắt.

"Thế nào, ông Riendott? Ông có thể chấp nhận yêu cầu của tôi không?"

"Này! Nhưng mà...!"

Người dân sấn vào Lawrence, nhưng anh không lùi bước.

Vì anh tự tin rằng có thể rút ra lợi nhuận lớn từ việc này.

"Nếu ông Riendott và giám mục Van trở thành đồng minh của ta, tôi sẽ chỉ cho làng cách buôn bán mang lại lợi nhuận tuyệt vời."

Khi Lawrence tuyên bố kèm theo một nụ cười, toàn thể dân làng rơi vào im lặng như bị áp đảo.

"Rốt cuộc, cậu định làm gì...?"

Lawrence tận hưởng sự cao ngạo của mình một chút trước khi lên tiếng.

"Chúng ta sẽ thực hiện một mẹo vặt nhé? Ngoài ra, tôi cần sự trợ giúp từ thợ làm bánh."

Chủ lò bánh gật đầu, dường như hơi kinh ngạc.

"Sau đó, anh có thể chuẩn bị một ít trứng và bơ không? Nếu có thể thì cả mật ong nữa."

Tất cả mọi người tại đó đều ngần ngợ không hiểu.

Duy chỉ mình Holo lên tiếng. "Nghe giống như có thứ gì đó thơm ngon sắp ra đời ha."

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Chương VII

Sau khi chuẩn bị hành trang, Lawrence quay về phòng khách nhà thờ và nghe thấy tiếng lạo xạo dồn dập.

Âm thanh vang vọng như tiếng bước chân trên con đường sỏi vụn, có lẽ nó là tiếng nhai của Holo.

Đã bao lần anh căn dặn không được ăn trong lúc đọc sách, nhưng dường như cô hoàn toàn bỏ ngoài tai.

Elsa cũng thường rầy la thói ăn uống rơi vãi khắp nơi của Evan và thở dài mệt mỏi.

Đôi khi những lúc như vậy, cứ mỗi lần mắt chạm nhau là Lawrence và Elsa cùng chia sẻ nụ cười khốn khổ.

Tranh chấp giữa Enberch và Tereo đã kết thúc ba ngày trước.

Từ kết quả thu được, giao dịch cuối cùng mà Lawrence đã cam kết là một thành công lớn.

Rốt cuộc, số tiền Tereo nợ Enberch là ba mươi bảy limar, quy ra đồng bạc trenni là hơn bảy trăm đồng.

Nhưng dựa vào thỏa thuận của Lawrence với Riendott, Tereo không những được xóa nợ mà còn được phía bên kia trả tiền.

Lawrence đã sử dụng lúa của làng cùng sự trợ giúp của thợ làm bánh để

làm ra bánh quy.

Bột của nó giống với bánh không men, chỉ được nhào với nước và nướng chứ không bỏ bánh vào, nhưng trộn thêm bơ và trứng lại trở nên ngon bất ngờ.

Đây là loại thực phẩm thường nhìn thấy ở phương Nam, nhưng không biết vì lý do gì mà Lawrence chưa từng bắt gặp nó tại phương Bắc.

Tại bữa ăn tối trong nhà thờ, Lawrence phát hiện ra Elsa và Evan hầu như không biết về các loại bánh, nên anh đoán rằng người dân khu vực này không biết về bánh quy và quả nhiên anh đã trúng đậm.

Hơn nữa, dù nhìn thế nào bánh quy cũng không giống bánh mì. Nghiệp đoàn thợ bánh mì thành lập quy tắc nghiêm cấm bất cứ ai ngoài thợ bánh tự ý làm và bán bánh mì, nhưng không thể thêm vào quy chế đó những loại thức ăn ngoài bánh mì.

Tất nhiên nghiệp đoàn sẽ phản đối, nhưng miễn là dân làng còn được Riendott và giám mục Van hỗ trợ thì đôi bên sẽ cùng chia sẻ lợi ích, như người ta thường nói có qua có lại mới toại lòng nhau.

Bánh quy là một mặt hàng hiếm có và thơm ngon nên bán rất chạy tại Enberch, đến mức mà số bột lúa mạch đen dồi dào trong làng cũng không đủ, có khả năng phải mua thêm.

Tuy nhiên, loại hình buôn bán này sẽ sớm bị người khác ăn theo, nên số lợi nhuận lớn để kiếm này chỉ đến vào lúc đầu.

Thế nên Lawrence không yêu cầu một phần lợi ích, mà thay vào đó là nhờ làng mua toàn bộ số lúa mì anh mang theo với giá tăng thêm chút đỉnh gọi là quà tạ lỗi.

Nếu người dân Tereo lên kế hoạch kiếm tiền lâu dài bằng cách biến bánh quy thành một đặc sản địa phương thì họ còn rất nhiều khó khăn chờ đợi phía trước.

Song, độ ngon của bánh được đảm bảo.

Bằng chứng là trong ba ngày từ vụ tranh chấp, Holo không ăn gì ngoài bánh quy.

Với những người lần đầu ăn, hương vị của nó có thể gây nghiện.

"Nào, chuẩn bị đi thôi chứ."

Khi anh cốc nhẹ vào đầu Holo, người vừa đọc sách vừa làm rơi vãi vụn bánh quy khắp trang sách đang đọc, cô đóng sách lại với vẻ khó chịu.

Elsa đang đứng bên ngoài, ngay cạnh xe ngựa của Lawrence, thành tâm cầu nguyện cho chuyến đi bình an, còn dân làng cùng trưởng làng thì cầu thần Truỵeo cho anh và Holo buôn bán phát đạt.

Tuy nhiên, thái độ của dân làng với nhà thờ và Elsa đã thay đổi, một số người dân còn bắt đầu đến lễ cầu nguyện với lòng biết ơn chan chứa.

Chắc chắn trong tương lai, ngôi làng này sẽ thờ phụng hai vị thần.

Holo đứng dậy khỏi ghế, nhón tay lấy một mẫu từ núi bánh quy trên bàn và kẹp giữa hai hàm răng.

"Thật tình, có cả núi bánh trên xe hàng rồi kia. Dù có ăn không hết giống vụ táo hôm nào đi nữa thì cô vẫn phải tiếp tục ăn đấy."

Rắc, Holo cắn miếng bánh quy trước khi nói với vẻ bất mãn.

"Thiệt tình, ai là người đã phân biệt độc và tạo ra phép màu vậy ta? Nếu

không có tôi, lúc này anh đã bị thiêu sống trong tình trạng trần truồng rồi biết không!"

Lawrence khá đau đớn khi bị Holo sỉ vả như thế, nhưng cô ăn bánh không ngừng nghỉ đến mức mà ngay cả những người dân, những người đồn thổi rất nhiều rằng cô là ân nhân lớn của làng, cũng kinh ngạc tột độ.

Anh cho rằng nhắc nhở cô một chút cũng không khiến mình bị trừng phạt.

"Hừm, dù sao thì tai họa lần này thật khủng khiếp ha."

Holo thay đổi chủ đề đột ngột nhưng Lawrence phải đồng ý là cô không sai.

"Chà, nhưng cuối cùng chúng ta vẫn kiếm được chút ít."

"Anh thì cuối cùng cũng chỉ vậy thôi."

Holo bật cười, hai má căng phồng đầy bánh quy. "Mục đích của tôi dù không được như kỳ vọng, nhưng ít ra cũng đã đạt được. Tôi nghĩ nó cũng đáng với những chât vật vừa qua."

Nhìn cuốn sách ghi chép lại câu chuyện Gấu săn trắng đặt trên bàn, có lẽ đã được đọc đi đọc lại ba lần, Holo thở dài mệt mỏi.

"Vậy, tiếp theo là thị trấn nào?"

"Lenos. Đó là thị trấn trong câu chuyện cổ mà cô trực tiếp có mặt."

"Hừm. Nếu nấn ná thêm đến lúc tuyết rơi thì chúng ta có chống cự nổi không? Đoàn phải đi thôi."

Holo thực sự khao khát tiến về hướng Bắc càng nhanh càng tốt, nhưng khi nghĩ về lộ trình đang chờ đợi trước mắt, Lawrence có thể hiểu cho cảm giác

của cô khi muốn cuộn mình trong ngôi làng ấm cúng này.

Anh hơi ngạc nhiên khi Holo sẵn sàng đứng dậy chỉ sau ba ngày.

"Chắc, đi thôi."

"Ừ."

Khi Lawrence và Holo ra khỏi nhà thờ, những người dân đến tiễn lần lượt lên tiếng.

Những lời xin lỗi sáo rỗng như "xin lỗi vì đã nghi ngờ" đã không còn nữa.

Khuôn mặt mọi người sáng bừng như cầu mong cho chuyến hành trình bình an.

"Cầu Chúa ban phước cho hai người."

Elsa cầu chúc cùng nụ cười dịu dàng thực sự.

Dù bị Holo dẫm lên chân, nhưng nụ cười đó vẫn khiến người đàn ông trong anh cảm thấy hạnh phúc.

"Anh Lawrence!"

Evan gọi tên anh, tay trong tay với Elsa.

"Cảm ơn anh đã chỉ dạy nhiều điều. Tôi sẽ ở lại đây và cố gắng."

Sự lạnh nhạt của dân làng khiến Evan muốn rời làng trở thành thương nhân.

Nhưng ánh mắt của mọi người dành cho cậu đã thay đổi sau chuyện lần này, nên Evan lựa chọn ở lại làng đảm nhiệm vai trò thương lượng với

Enberch.

Bàn tay Evan và Elsa siết chặt vào nhau. Rõ ràng lựa chọn đó của cậu là quyết định hợp lý nhất, bất cứ ai cũng cảm thấy như thế.

"Thứ lữ khách để lại cho làng là kỷ ức đẹp chứ không phải là sự luyến tiếc. Xin chào."

Lawrence búng dây cương, xe ngựa chậm rãi chuyển động.

Được bao bọc trong những tia nắng yếu ớt của những ngày chớm xuân, xe ngựa lạch cạch lăn bánh bỏ lại ngôi làng nhỏ phía sau.

Elsa, Evan và Sem cùng tất cả mọi người đứng trước nhà thờ vẫy tay không ngừng, dù Holo không ngoái nhìn nhưng Lawrence đã vẫy chào lại tận hai lần.

Song, tất cả nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt anh.

Lawrence lại bắt đầu hành trình mới bên Holo.

Hướng đến của họ là Lenos.

Sau khi đến đó họ sẽ tiến về hướng Đông Bắc.

Có lẽ họ sẽ đến Yoitsu vào lúc cuối xuân và trước khi mùa hạ bắt đầu.

Lawrence trầm ngâm trong lúc Holo nhanh tay mở túi bánh quy, lấy ra một chiếc để nhâm nhi.

Cảm giác trang trọng, thiêng liêng đi kèm với chuyến hành trình mới bắt đầu đã bị phá vỡ bởi tiếng nhai rôm rốp.

"Hửm?"

Nhìn khuôn mặt ngơ ngác cùng hai má căng phồng bánh quy của Holo, Lawrence bỗng cảm thấy không chừng cô cứ như thế lại tốt.

Song, nụ cười của anh khi nhìn gương mặt ngây thơ ấy tan biến tự lúc nào. Trước khi vào hạ sao, anh thì thầm trong lòng.

Ngay sau đó, cảm thấy có gì đang ép vào má mình, Lawrence nhìn qua và nhận ra đó là bánh quy.

"Đừng làm bộ mặt thèm thuồng vậy chứ."

Holo nói chua chát.

"Tôi ăn lai rai kha khá rồi."

Dù Lawrence đã nói thế nhưng cô vẫn không rút tay lại.

"Mặt anh trông thèm lắm à."

Holo lặp lại lần nữa, khư khư ấn bánh vào mặt anh.

Chẳng còn cách nào khác, anh đành cắn một miếng.

Mẻ bánh quy làm riêng cho Holo được cho nhiều mật ong nên rất ngọt.

Đôi lúc thế này cũng tuyệt nhỉ! Lawrence nhai nhẹ, nghĩ thầm trong đầu.

Song, Holo vẫn lườm anh với ánh mắt không hài lòng.

"C-Chuyện gì?"

"Chẳng có gì."

Holo quay phắt về phía trước, cắn một miếng bánh.

Nhìn bộ dạng cô rõ ràng là muốn nói gì đấy, nhưng rốt cuộc là gì?

Lawrence nhăn trán suy nghĩ và chột hiếu ra.

Nhưng điều đấy thật bất công.

Cô muốn khiến anh nói ra điều này nhưng đặt bẫy như thế nào cũng thật bất công.

Dù vậy, nếu anh không sa vào bẫy, Holo chắc chắn sẽ nổi giận bùng bùng.

Lawrence đành chào thua.

Anh hạ quyết tâm, ném mẫu bánh cuối vào mồm rồi nói.

"Này."

"Hửm?"

Holo quay mặt qua, trơ trên ra vẻ ngây thơ, thánh thiện.

Bên dưới áo choàng, chiếc đuôi quất mạnh mong chờ.

Lawrence nghiêm túc diễn vở kịch ngớ ngẩn cùng Holo.

"Tôi vừa nghe có mỗi làm ăn ngon lắm, cơ mà..."

"Ồ?"

"Cơ mà chúng ta phải dừng chân ghé lại một nơi."

Holo làm vẻ mặt cực kỳ khó chịu khi nghe tin ấy rồi thở dài thườn thượt.

Song, cô không hỏi chi tiết, chỉ cười buồn và nói.

"Chẳng còn cách nào khác, tôi đành phải đi cùng anh thôi."

Holo chắc chắn không muốn chuyển hành trình của họ kết thúc.

Lawrence tin chắc như vậy, chính vì thế mà cô mới có thái độ thế này.

Dù vậy cô sẽ không bao giờ chịu mở miệng nói ra.

Thật tình, Holo chẳng đáng yêu gì cả.

"Vậy mỗi đó ngon thế nào?"

Holo bật cười vui vẻ.

Lawrence nghiền chặt mẫu bánh quy cuối cùng trong miệng, thầm cảm tạ vị thần chắc chắn đang tồn tại nơi nào đã cho anh nếm trải hương vị đẳng cay ngọt bù này.

SÓI VÀ GIA VỊ TẬP 4

Hasekura Isuna
www.dtv-ebook.com

Lời tác giả

Đã khá lâu rồi nhỉ! Tôi là Hasekura Isuna. Và đây là tập bốn.

Ngoài ra, tập bốn này đánh dấu tròn một năm Sói và gia vị ra mắt. Ngày tháng trôi qua thật nhanh làm sao!

Mới ngày nào tôi còn diện bộ vest trong sự căng thẳng tốt độ đến dự bữa tiệc nhận giải tiểu thuyết Dengeki lần thứ mười hai, mà nay tôi đã tham gia tiệc nhận giải lần thứ mười ba rồi.

Thời gian thật sự trôi đi quá nhanh, tôi chẳng kịp giặt sạch bộ vest nên đã dự tiệc với bộ đồ ngày thường của mình. Đó là lý do tại sao trong biển người ăn mặc chỉnh chu, chỉ có mình tôi lượn lờ cùng chiếc quần jean bụi bặm. Và món thịt bò nướng rất tuyệt vời.

Thực ra trong lúc viết lời bạt này, tôi chợt nhớ ra bữa tiệc cuối năm của Dengeki bunko sắp diễn ra sau hai tuần nữa, và tôi nóng lòng chờ xem món ngon nào sẽ được phục vụ sắp tới. Nếu có thể, tôi muốn đem theo hộp nhựa và mang về ít thức ăn thừa, nhưng tôi chỉ mới ra mắt chưa được một năm, nên tôi nghĩ không nên làm vậy cho đến khi đã trở thành một tác giả kỳ cựu.

Trong tôi tràn đầy động lực khi tưởng tượng ra cảnh mình nuôi một bộ ria mép thật ngẫu, vừa ngâm một tẩu thuốc vừa vung vẩy một cây gậy trên tay trong lúc nhã nhặn lướt qua hội trường, cầm toàn bộ chỗ sushi mang về. Dù một phần trong tôi nhận thấy hình tượng tác giả lồi lạc lý tưởng có gì đó sai sai nhưng tôi quyết định không để ý tới. À, chắc chắn là do tôi quên lấy gừng ăn kèm sushi rồi. Bởi một quý ông quá mất tư cách nếu bỏ quên gừng.

Trang giấy đã gần kín sau khi tôi viết xong những chuyện trên.

Tiếp theo là những lời cảm ơn.

Xin gửi lời cảm ơn đến anh Ayakura Jyuu vì một lần nữa lại vẽ tranh minh họa theo đúng tưởng tượng của tôi. Khi kiểm tra bản thảo và nhìn thấy một nhân vật quá giống tưởng tượng của mình như thế, tôi đã bật cười.

Tôi cũng xin gửi lời cảm ơn chân thành đến biên tập viên Koetsu thân mến vì đã cẩn thận kiểm tra bản thảo nguệch ngoạc của tôi. Nếu để tôi tự thân vận động, chắc tôi đã bỏ dở nửa chừng mất rồi. Thật sự cảm ơn rất nhiều.

Và cũng xin cảm ơn những độc giả đã cầm cuốn sách này. Xin các bạn ủng hộ tập tiếp theo.

Hẹn gặp lại lần sau.

Hasekura Isuna